

МАТЮ РАЙЛИ ВЕЛИКАТА КИТАЙСКА ЗООЛОГИЧЕСКА ГРАДИНА

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2014

chitanka.info

Американските зоопаркове се посещават всяка година от над сто милиона души, което е повече от всички зрители на националните първенства по бейзбол, футбол и баскетбол, взети заедно.

Нешънъл
Джиографик

Тук има дракони.

Предупреждение
върху древни карти,
означаващо непознати
територии.

ВЪВЕДЕНИЕ

ФИШЪР, АДАМ, „КИТАЙ СРЕЩУ СВЕТА“, НЮ ЙОРК, „МАКМИЛАН“, 2013

5. КИТАЙ И СИЛАТА НА „ДИСНИЛЕНД“

Трудно е да се опише колко динамичен е модерен Китай.

Той поставя рекорди, които не може да достигне никоя друга страна — строи по един нов град всяка година, икономиката му расте с темпове, за които Западът може само да мечтае, а напъпващата му средна класа всеки месец става все по-заможна и се стреми към стоките, които Китай доскоро произвеждаше за западните консуматори.

И при всяка възможност Китайската комунистическа партия гордо приписва тези постижения на китайския народ чрез контролираните от държавата медии.

Има обаче един проблем.

Китай отчаяно желае да бъде номер едно, първата страна в света. В редиците на Комунистическата партия това страстно желание си има дори име — Китайската мечта.

Но за да постигне мечтата си, Китай трябва да грабне мястото, заемано в момента от Съединените американски щати, а за да го направи, първо трябва да достигне американските постижения от двайсети век в областта на военното дело, космическите изследвания и промишлеността — трябва да изгради мощна военна машина, да прати човек на Луната и да създаде компании, известни по целия свят.

И след това — *след това* — да постигне нещо още по-трудно, ако иска наистина да замести Америка като първа страна в света.

Китай трябва да замести Съединените щати като културен лидер на планетата.

Начинът, по който Америка е започнала да доминира световната култура, е направо изумителен.

След победата над силите на Оста във Втората световна война със своята военна и индустриална мощ Съединените щати започват и една много по-сложна и изкусна война срещу целия свят — война за културно превъзходство.

Тази война не се води с пушки и танкове. А с филми и музика, „Кока-кола“ и „Пепси“, с фордове и кадилаци, както и с може би най-великото американско оръжие в света на меката дипломация — „Дисниленд“.

Казано просто, американската култура се превръща в световна култура — драйв-ин кината и заведенията за бързо хранене през 50-те, „Волен ездач“ през 60-те, обувките с дебели подметки през 70-те и рекламите на „Кока-кола“ през 80-те.

Холивуд изиграва огромна роля в тази война, подпомогнат по-късно и от MTV. Благодарение на стотиците американски филми, телевизионни предавания и музикални клипове, *заснети и развиващи се в Америка*, имената на американски градове, градчета, пътища и продукти стават известни на целия свят — Ню Йорк, Вегас, Фарго, Кий Ларго, Шосе 66, Мики Маус, Доналд Дък, Бъгс Бъни, „Делориън“, „Найки“, „Американ Експрес“.

Като изключим Пекин, Шанхай и Хонконг, можете ли да назовете някой друг китайски град? Или китайска марка маратонки?

Какво, освен мечката панда и много дългата Китайска стена е само и единствено китайско?

Именно тук е най-големият проблем на Китай през 21 век.

Той няма нищо наистина свое.

Китай произвежда нещата на другите. Всеки продукт на „Епъл“ е шамар в лицето на Китай, когато заявява: „Проектирано от «Епъл» в Калифорния. Произведено в Китай“. Безкрайният поток евтина работна ръка може да ви строи по един нов град на година, но в крайна сметка само пълни заводите на компании от други страни.

Китай иска да владее света. Но без меката дипломация на *културата* той винаги ще свири втора цигулка след Съединените щати.

Къде е китайският „Форд“?

Къде е китайската „Кока-кола“?

Къде, питам ви, е китайският „Дисниленд“?

ПРОЛОГ

Китай, провинция Гуандун

16 февруари

Задъхан, изподран до кръв и плувнал в пот, Бил Линч скочи в пастта на пещерата и запълзя навътре колкото може по-бързо.

Извади мобилния телефон от джоба на панталона си.

НЯМА СИГНАЛ. САМО СПЕШНИ
ПОЗВЪНЯВАНИЯ.

— По дяволите — каза той на света като цяло. Кучите синове бяха заглушили долината.

Гласовете отвън го накараха да се обърне. Говореха на мандарин.

— ... отиде натам...

— ... в онази пещера на отвесната скала...

Линч чу как свалят предпазителите на автоматите си.

От входа на пещерата се откриваше смайваща гледка — широка долина с езера, реки и водопади. Насред всичко това, забулен в характерната за Южен Китай мъгла, се издигаше огромен монумент, който сякаш пронизваше небето.

Драматични гледки като тази с право бяха превърнали намиращия се наблизо район на Гуилин прочут. Скоро това копие на ландшафта — а то *наистина* бе копие, почти изцяло дело на човешка ръка — щеше да стане по-прочуто от всяко друго място на света.

И както вървяха нещата, доктор Бил Линч, старши херпетолог във Факултета по херпетология^[1] на Университета на Флорида, нямаше да доживее да го види.

Миризмата на пещерата буквално го блъсна. Линч сбърчи нос от противната воня на гниеща мърша.

Миризмата на леговище на хищник.

Сепнат, Линч се обърна и затърси с поглед собственика на убежището си.

Но пещерата бе празна... с изключение на наскоро оголените скелети на три големи животни. Приличаха на коне... да, точно така — коне, в тази пещера на сто метра над долината. Черепите им бяха извити назад в замръзнали писъци на ужас. Окървавените им ребра стърчаха към тавана.

„Мътните да ме вземат“ — помисли Линч.

Знаеше що за създание живее тук.

Пещерата се вдълбаваше в отвесната скала и макар да изглеждаше като естествено образувание, не беше такова. Бе изградена да изглежда като естествена. Върху изглеждащия съвсем естествено под имаше дори месингова табела с гравирано означение: Е-39.

— Доктор Линч! — извика някой отвън.

Линч позна гласа.

Беше на полковник Бао, началника на охраната на зоологическата градина и гаден кучи син.

— Доктор Линч, можем да го направим бързо и лесно или много болезнено. Моля, излезте, за да стане по лесния начин.

— Майната ти!

— Доктор Линч. Този комплекс не бива да се провали само заради един нещастен случай.

— Нещастен случай? — повтори Линч, докато отстъпваше още по-навътре в пещерата. — Умряха деветнайсет души, полковник!

— А при строежа на Бруклинския мост са загинали повече от двайсет души, доктор Линч. Нима някой оплаква смъртта им? Не, всички виждат само чудото на своето време, великото постижение на човешкия гений и изобретателност. Същото ще бъде и тук. Това място ще бъде повече от велико. Ще събуди завистта на целия свят.

Линч продължи да върви навътре. След десетина крачки рязко спря.

Пещерата свършваше.

От китката му се чу внезапно „бип!“. Той погледна часовника си и видя как зелената светлинка угасва.

Кръвта му се смрази. Бяха деактивирали звуковия му щит. Сега не беше защитен от животните. Внезапно осъзна какво бе имал

предвид Бао, когато каза, че нещата могат да станат по лесния или по трудния начин.

— Не можете да убиете всички свидетели, Бао! — извика Линч.

— Напротив, можем — отвърна гласът. — И ще го направим. Не се бойте, доктор Линч. Смъртта ви ще бъде доблестна. Ще я обявим пред света като ужасен инцидент с лек самолет. Ще е наистина жалко да изгубим толкова много блестящи умове в една-единствена злополука. Разбира се, комплексът ще трябва да намери друг експерт по влечугите, който да направи онова, което вие не успяхте. Мислех си за протежето ви, младата доктор Камерън.

— Копеле мръсно! — извика Линч. — Ще ти дам един безплатен съвет. Не се замесвай със Си Джей Камерън. Тя е много по-корава от мен.

— Ще се постарая да го запомня.

— И още нещо, Бао. Ти си шибан психопат.

Отговор не последва.

Китайските войници сигурно се готвеха да щурмуват пещерата.

Линч се обърна и затърси нещо, което да използва като оръжие.

И тогава зад гърба му на входа на пещерата се появи голяма глава на влечуго в края на дълга, подобна на змия шия, и впери поглед в него.

Не издаваше нито звук.

Линч отчупи ребро от един от конските скелети и се обърна...

Съществото бе на входа на пещерата.

Страховитият му силует изцяло закриваше отвора и блокираше светлината. Линч видя, че е принц, висок почти три метра, с размах на крилете шест. Черен, с червен корем.

Огромният звяр се взираше в него, сякаш бе изненадан да открие неканен гост в леговището си.

Тялото му бе могъщо. На смътната светлина Линч успя да различи жилавите рамене и острите като бръснач нокти. Крилете бяха приборани. Дългата, покрита с шипове опашка се плъзгаше насам-натам, сякаш създаването спокойно преценяваше ситуацията.

Главата обаче не помръдваше. Оставаше си зловещо неподвижна. В силует високите заострени уши на създаването приличаха на рогата на демон.

Гигантското влечуго направи крачка напред. Наведе глава и подуши земята.

После много бавно отвори уста и се видяха два реда дълги остри зъби.

Изръмжа. Дълбок, гневен звук.

Сърцето на Линч се разтуптя по-бързо и с някаква дълбока аналитична част от съзнанието си той осъзна, че звярът е усетил промяната в пулса му.

Осъзна и защо Бао бе спрял да говори. Китайският полковник и хората му бяха видели приближаването на чудовището и благоразумно се бяха изнесли.

Бил Линч нямаше време за друга мисъл — огромното създание се хвърли с рев върху него и само след миг Линч лежеше на земята, пицеше отчаяно и кръвта се лееше от него, докато чудовището го изяждаше жив.

[1] Херпетология — дял от биологията, изучаващ влечугите. — Б.пр. ↑

ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ. НЕИЗВЕСТНАТА ЦЕЛ

Митовете за дракони са много особени именно поради това, че са световни.

Гигантските влечуги се появяват в митологиите от цял свят — Китай, Скандинавия, Гърция, Персия, Германия, Централна Америка, Обединеното кралство, дори Африка.

За това явление няма видима причина. Как е възможно митът за голямо, подобно на змия създание да бъде така повсеместен в древния свят?

Елинон Лок,
„Драконите в историята“
(Лондон, „Бордър Прес“, 1999)

1.

Хонконг, Китай

17 март

Един месец по-късно

Лъскавата машина се носеше в небето над Южнокитайско море, понесла двамата си пътници, които никога досега не се бяха качвали в частен самолет — Си Джей Камерън и брат ѝ Хамиш.

Машината бе „Бомбардир Глобал 8000“, най-скъпият частен самолет на света, предпочитан от саудитски принцове и руски милиардери. Той обаче не принадлежеше на конкретен човек. А на китайското правителство.

Докато самолетът кацаше на международното летище на Хонконг, ултрамодерен комплекс, построен на огромен изкуствен остров, доктор Касандра Джейн — Си Джей — Камерън гледаше през прозореца.

— Има ли нещо, което китайците да не могат да създадат? — попита тя, докато се взираше навън.

— Чух, че са създали изцяло фалшиви магазини „Епъл“ — каза Хамиш. — Чете ли за това? Не става въпрос само за няколко айфони ментета, а за цели скапани *магазини*. С все Джиниъс баровете^[1]. Всички служители си мислели, че работят за „Епъл“!

Си Джей изгледа косо брат си.

— Голям си умник.

Пред стълбата на самолета ги очакваше черна лимузина „Майбах“. До нея стоеше красива млада китайка с безупречно изгладен тъмносин костюм с пола. Всеки косъм на главата ѝ си стоеше точно на мястото. В ухото си имаше слушалка, която като че ли никога не се сваляше. Английският ѝ беше безупречен.

— Доктор Камерън, господин Камерън, добре дошли в Китай — каза тя. — Аз съм На и ще ви съпровождам по време на престоя ви тук. Ако имате нужда от нещо, каквото и да е то, не се колебайте да се обръщате към мен. Ще имате на разположение всичко.

Качиха се в лимузината и тя излезе през страничен портал, подминавайки митническата проверка, и ги откара до хотел „Четири сезона“, където бяха настанени в панорамни апартаменти с предварително платени разходи. Казаха им, че на следващата сутрин ще ги вземат точно в девет.

Всичко това бе крайно необичайно за Си Джей Камерън.

Някога известен херпетолог (специалист по влечугите), сега Си Джей работеше като ветеринар в зоопарка на Сан Франциско. Беше на 36, висока почти един и седемдесет, с пронизващи кехлибарени очи и спускаща се до раменете руса коса.

Беше атлетична и красива по типичния за спортистите начин. Мъжете често я приближаваха с надеждата да я ухахват, но рязко спираха и се обръщаха, когато забелязваха страшните белези по лявата страна на лицето ѝ.

Белезите започваха от лявото око, стигаха до ъгълчето на устата ѝ и приличаха на поредица зле подредени хиксове. Очният хирург бе спасил окото ѝ, а пластичният, един от най-добрите в Америка, беше успял да реконструира челюстта ѝ, но порезните рани по лявата буза се бяха оказали твърде голямо предизвикателство дори за него.

На Си Джей не ѝ пукаше. Нито за баналните мъже, нито за херпетологията. Не и след инцидента. А и без това открай време си беше мъжкарана. Не си правеше труда да се гримира и нямаше нищо против да си изцапа ръцете. Живееше на открито — преходи в планината, палатки, езда. Понякога дори предпочиташе компанията на конете пред тази на хората.

Навремето бе водещ лектор във Факултета по херпетология на Университета на Флорида, смятан за най-добрия по рода си в Америка. Нейна специалност бяха алигаторите и работеше предимно в опитното поле на университета в Евърглейдс.

Но вече не.

Освен доктората си по херпетология бе дипломиран ветеринар и сега работеше колкото се може по-далеч от алигатори, в клиниката на зоопарка на Сан Франциско.

Затова се изненада, когато някогашният ѝ шеф от „Нешънъл Джоуграфик“ Дон Гроувър ѝ се обади и я попита дали би отишла в Китай да напише материал за някаква голяма нова зоологическа градина.

— Не, благодаря — отвърна Си Джей.

— Те поемат всички разходи. Частен самолет. Скъп хотел.

— Подобни неща не ме впечатляват, Дон.

— Китайците питаха конкретно за теб.

Това я спря.

— Сериозно?

— Чели са нещата ти. Подготвили са си домашното. Споменаха статиите ти в „Нейчър“ за ловните навици на соленоводните крокодили и документалния ви филм с Бил Линч за „Нешънъл Джоиграфик“ за общуването между алигаторите. Китайците поканили първо Линч да пише за въпросния зоопарк, но той загинал при самолетна катастрофа. Сега искат теб.

Си Джей се натъжи от новината за смъртта на Бил. Той я бе научил на всичко, което знаеше, и я бе умолявал да не напуска университета след инцидента.

— Освен това знаят, че знаеш мандарин — каза Гроувър. — А това е голям плюс.

Това беше идея на бащата на Си Джей. Когато с Хамиш бяха малки, баща им, скромен застрахователен агент с неутолимо любопитство и склонност да мъкне децата си по къмпинги и трудни преходи, бе настоял да започнат уроци по мандарин. „Бъдещето на света е Китай, деца — казваше той. — Така че трябва да знаете езика им.“ Съветът беше добър. Баща им не беше богат или прочут, но в това отношение бе изпреварил времето си. Колкото до преходите и къмпирването, той винаги отвърщаше на хленченето и протестите им с: „Така се изгражда характер, деца“.

— И снимки ли? — попита Си Джей.

— Пълна програма. Хайде, направи го заради мен. Китайските власти ще ми платят царски за това. Парите ще покрият сметките ми за пет години напред, а твоите — за десет.

— Искам да взема свой фотограф — заяви Си Джей.

— Кой?

— Хамиш.

— По дяволите, Си Джей. Само да не ми се наложи да го измъквам от затвора, задето е обезчестил дъщерята на някой министър...

— Или той, или не тръгвам, Дон.

— Добре, добре. Можеш да вземеш тъпия си брат. Да се обадя ли на китайците и да им кажа, че си съгласна?

— Добре. Съгласна съм.

И тъй седмица по-късно Си Джей и брат ѝ се качиха на частния самолет и отлетяха за Китай.

В девет сутринта Си Джей и Хамиш слязоха във фоайето на хотела. На и лимузината ги очакваха. На отново беше с безупречния си тъмносин костюм и слушалката отново си беше на ухото ѝ.

Си Джей бе облякла стандартното си работно облекло — туристически обувки, широки жълто-кафяви панталони, черна тениска на „Сан Франциско Джайънтс“ и охлузено кафяво кожено яке. На врата ѝ на кожена каишка висеше дълъг седем и половина сантиметра зъб на соленоводен крокодил — подарък от наставника ѝ Бил Линч. Беше прибрала небрежно косата си на опашка. В края на краищата посещаваха просто зоологическа градина.

Наместиха се на задната седалка на лимузината. Целта им бе военновъздушна база на трийсетина километра от хотела.

Си Джей беше имунизирана от магиите на разкоша и гостоприемството, но това не се отнасяше за Хамиш. Брат ѝ седеше до нея и нагъваше не един, а цели два пакета картофен чипс.

— Представи си само, Катеричке — подметна и се ухили. — Безплатен минибар.

— Няма неща като безплатен обяд, Хамиш.

— Но *има* неща като безплатно возене със самолет, безплатни апартаменти в шестзвездни хотели и... — той хвърли потаен поглед към На отпред — безплатни тоалетни принадлежности.

Си Джей завъртя очи.

— Да не си откраднал шампоана на хотела?

— И балсама. — Хамиш беше с вечното си фотографско елече с безброй джобове и тениска с Боб Дилън. Вдигна капака на един джоб и показва шампоана и балсама. — „Молтън Браун“. Върхът.

— За какво ти е шампоан? И без това не се къпеш.

— Къпя се. — Хамиш помириса подмишниците си.

— Ти си пълен идиот.

— Не. Аз съм *страхотен*. — Хамиш се намести по-удобно и продължи да хрупва чипса.

Си Джей и Хамиш едва ли можеха да са по-различни — както по размери, така и по характер. Мечока и Катеричката, така ги наричаше майка им.

Прозвищата им отиваха.

Четири години по-малък от Си Джей и висок почти два метра, Хамиш беше голям във всяко отношение. Фотограф и оператор, правил снимки в Афганистан и Ирак, той живееше нашироко, забавляваше се здравата, пиеше юнашки и винаги се забъркваше в неприятности. Дори чертите му бяха големи — голямо лице, четвъртита челюст, огромни сини очи и гръмовен глас. Рядко се бръснеше. На дясната си китка носеше червена гумена гривна „Рист Стронг“, преплетена с конопена гривна на сърфист.

Си Джей пък открай време беше доброто момиче — тиха, зряла, ненатрапчива и посветила се на ученето. За последното много ѝ помагаше почти фотографската ѝ памет.

Докато Хамиш се запиляваше по военни зони и партията, тя работеше в университета, пишеше статии по специалността си — поведение на влечугите и по-точно на крокодилите и алигаторите. Наред с други неща бе проучила интелекта на крокодилите и бе доказала, че са умни колкото шимпанзета, ако не и повече.

Другите интелигентни животни като шимпанзетата, вълците и хиените можеха да залагат прости капани. Крокодилите залагаха своите капани няколко дни предварително. Ако някой шестметров соленоводен крокодил те види да идваш на брега в 7:30 сутринта в продължение на четири поредни дни, за да провериш кошовите за раци, на петия ще те чака на самия край на водата, точно под повърхността, и ще се нахвърли върху теб, когато дойдеш. Крокодилите бяха неимоверно търпеливи и имаха изумителна памет. Способността им да забелязват рутинни действия бе смайваща — понякога устройваха засади въз основа на седмичния, дори месечен график на жертвите си.

Значителният професионален успех на Си Джей нямаше съответствие в личния ѝ живот. Докато Хамиш смени цял куп момичета през годините, Си Джей нямаше много сериозни приятели; всъщност имаше само един, Трой. Връзката им свърши зле, веднага

след инцидента, който съсипа лицето ѝ. Единствено верният Хамиш беше останал неотлъчно до нея.

— Как сте там отзад? — попита На, която седеше до шофьора.

— Идеално — отвърна Си Джей и погледна откраднатите шишенца шампоан и балсам в джоба на брат си.

— Не забравяйте, всичко е на ваше разположение — каза На, докато лимузината отбиваше от пътя и минаваше през портала на военновъздушната база, без да ги спрат: явно На се беше обадила предварително. — Ако ви трябва нещо, само кажете.

Колата излезе на пистата, където ги чакаше самолетът от вчера, със спусната стълба. Този път обаче нещо беше различно.

Всички прозорци на самолета бяха затъмнени.

[1] Отдел за помощ и поддръжка към магазините „Епъл“. — Б.пр. ↑

2.

Си Джей стъпи предпазливо на стълбата и попита шепнешком Хамиш:

— Защо прозорците са затъмнени?

— Нямам представа — отвърна брат й също така тихо.

Щом влезе в разкошния салон, Си Джей спря изненадана.

Вътре вече имаше двама мъже, вероятно американци. Единият даваше интервю на китайски телевизионен екип.

Си Джей не помръдна — не искаше да ги прекъсва.

Открай време беше добър наблюдател и не пропускаше нищо. Предполагаше, че се дължи на изучаването на хищници в естествената им среда — не можеш да наблюдаваш крокодил или алигатор, без първо да провериш района за други хищници. Независимо дали пазаруваше в супермаркет, участваше в среща или се намираше в частен самолет, очите й винаги претърсваха района за важни детайли — и с фотографската си памет тя запомняше всичко.

А тук видя много детайли.

Върху стикера на камерата пишеше CCTV — китайската държавна телевизия. Якето на оператора беше евтино менте на „Лакост“, каквито можеха да се намерят навсякъде в Китай. Репортерката приличаше на стюардеса с тъмносиния си костюм с логото на CCTV на джоба на гърдите й.

Интервюираният американец, който явно бе свикнал да е в центъра на вниманието, бе шкембест тип на около петдесет, с грижливо подстригана прошарена брада, явно целяща да прикрие увисналата му гуша — гуша на човек, който определено си пада по дългите и обилни гощавки.

— Това е Сиймор Улф — с благоговение прошепна На. — От „Ню Йорк Таймс“.

Представянето не беше необходимо. Си Джей знаеше кой е той. Всички знаеха кой е Сиймор Улф.

Той бе не просто журналист, а журналистът на „Таймс“, най-известният и влиятелен коментатор на вестника. След няколкото му

успешни книги върху глобални въпроси на 21 век на него се гледаше като на човека, който информира Америка за света.

Освен това явно изобщо не го притесняваше, че ще пътува в самолет със затъмнени прозорци.

Си Джей се заслуша в това, което говореше.

— ... Бях на Олимпийските игри в Пекин през две и осма. Невероятен спектакъл! Нещата тук се развиват толкова бързо. Ако правителството поиска да построи нова високоскоростна железница, тя се построява. Ако поиска нов град, новият град се появява. Всичко е толкова динамично... Китай е бъдещето и останалият свят е по-добре да свиква с това. Един от всеки петима жители на планетата е китаец...

Репортерката се усмихна широко, почти угоднически.

— Развълнувани ли сте от онова, което ще видите днес?

Улф се облегна назад и се усмихна.

— Не съм сигурен какво да мисля, тъй като още не зная какво точно ще видя. Ако Китай е преосмислил концепцията за зоопарк, за мен ще е много интересно да видя какво е направил. Не мога да си представя, че ще е малък. Чувствам се... как да се изразя... изключително заинтригуван.

Интервюто приключи и Си Джей и Хамиш влязоха в салона.

На ги представи на Улф, след което посочи другия мъж, който бе много по-млад.

— А това е господин Ейрн Пери, също от „Ню Йорк Таймс“, от електронния им отдел.

Ейрн Пери беше на около трийсет, с щръкнала черна коса, грижливо нагласена с помощта на много гел. Носеше скъпи очила с дебели рамки и дизайнерски костюм и имаше поведението на човек, който знае повече от всички. Беше се разположил удобно в креслото си. Си Джей не бе и чувала за него, но Хамиш явно беше.

— Ти си онзи тип от „Твитър“! — гръмогласно заяви брат й. — Обожавам нещата ти, пич. Майната им на вестниците, научавам новините от твоите твитове.

— Благодаря. — Пери се усмихна едва-едва; явно беше твърде надут, за да приеме похвалата. Вдигна малък телефон „Самсунг“. — Офисът ми. Само че не и днес.

— Защо не? — попита Си Джей.

— Целта ни е секретен обект — отвърна На. — Той е покрит от електронна заглушаваща система, която блокира всички входящи и изходящи телефонни сигнали.

— А затъмнените прозорци? — попита Хамиш. — Не искате да видим накъде пътуваме ли?

— Моля да ни простите, но местоположението на зоологическата градина е строго пазена тайна, поне засега — каза На. — Налага се да прекъснем не само телефоните, но и видимостта. Ще разберете, когато пристигнем. Много съжалявам.

Затъмненият самолет не отлетя веднага. Оказа се, че очакват още двама пътници.

Междувременно репортерката се обърна към Си Джей.

— Доктор Камерън? Доктор Касандра Камерън от зоопарка на Сан Франциско? Аз съм Син Сили от Китайската централна телевизия. Мога ли да ви интервюирам?

— Разбира се — отвърна Си Джей.

Репортерката я огледа набързо от глава до пети и погледът ѝ се спря само за миг върху белезите по лявата ѝ буза. Преценката ѝ не можеше да се нарече приятна.

Когато интервюто започна, угодническите усмивки отпреди малко ги нямаше.

— Вие сте експерт по влечугите, нали, доктор Камерън? — попита Син.

— Да.

— Един от световните специалисти по големи влечуги — нилския крокодил, австралийския соленоводен крокодил и американските и китайски алигатори.

— Точно така — отвърна Си Джей.

— Не за дълго — отсечено каза Син.

Даде знак на оператора да спре снимките, усмихна се някак странно на Си Джей и ѝ обърна гръб.

Си Джей я гледаше озадачено как се отдалечава.

В същия момент до самолета им спря друг, по-малък и много по-стар „Гълфстрийм“.

Си Джей надникна през вратата и видя върху корпуса му американския флаг и думите ДИПЛОМАТИЧЕСКО ПРЕДСТАВИТЕЛСТВО НА САЩ.

От самолета слязоха двама мъже с костюми и тръгнаха към стълбите.

По-високият и по-възрастният (със съвършен сив костюм, съвършено сребриста коса, съвършен слънчев загар и съвършени зъби) влезе в самолета, сякаш го притежаваше, и се усмихна широко на всички със заучената усмивка на професионален политик.

— Извинете, че ви нарахме да чакате, приятели — каза с тексаски акцент. Си Джей забеляза, че е обут в скъпи каубойски ботуши. — Аз съм Кърк Сайм, американският посланик в Китай. Току-що долетях от Пекин. Президентът ме задържа на телефона. Нали знаете как е, когато шефът те търси. Трябва да отговориш. — Посочи спътника си. — Това е Грег Джонсън, мой пръв помощник от посолството в Пекин.

Джонсън бе по-млада и по-компактна версия на Сайм — на около четирийсет, с късо подстригана прошарена коса и будни тъмни очи. На Си Джей й се стори, че се държи малко странно — напрегнат, присвит, като атлет, който се чувства неудобно в костюм. Не носеше каубойски ботуши като шефа си, а обикновени туристически обувки.

След като всички бяха налице, стълбата се прибра и самолетът пое към края на пистата.

Си Джей още се чувстваше малко нервна в затъмнения самолет. Обстановката бе клаустрофобична и... ами, някак шантава. Никак не й беше лесно да се довери и да се остави да я поведат към неизвестна цел. Но пък, от друга страна, пътуваше с важни клечки — американския посланик в Китай и двама известни журналисти от „Ню Йорк Таймс“, които явно нямаха нищо против ситуацията.

Самолетът се откъсна от земята и пое бог знае накъде.

3.

Летяха вече близо два часа.

„Може да сме къде ли не в Югоизточна Азия“ — помисли си Си Джей. Заради затъмнените прозорци нямаше представа дали са летели по права линия, или са кръжали.

Китайците явно много държаха да запазят местоположението на зоопарка си в тайна.

Когато най-сетне кацнаха, самолетът няколко минути маневрира, преди да спре при въздушен ръкав. Шестимата американски гости слязоха и се озоваха в чисто нов летищен терминал. Стените и подът блестяха. Многобройните магазини не работеха, но изглеждаха готови да отворят всеки момент. Целият терминал, пригоден да поеме хиляди хора, беше зловещо пуст.

Високи прозорци от пода до тавана откриваха изглед навън — живописни планини и покрити с мъх варовикови хълмове с плоски върхове.

— Аха, още сме в Южен Китай — каза Сиймор Улф.

— Ще се осмеля да предположа, че се намираме в северната част на провинция Гуандун.

На кимна и се усмихна.

— Районът е прочут с невероятните си образувания — продължи Улф, докато На ги водеше през пустото летище. — Високи върхове и покрити с мъх хълмове. Има един известен кратер, който много прилича на Метеоритния кратер в Аризона. Не е чак толкова голям, но е прекрасен, съвършено кръгъл, и през хилядолетията се е напълнил с вода, така че го наричат Кратерното езеро.

— Точно така, господин Улф — каза На. — Кратерното езеро се е образувало от метеорит от никел, паднал тук преди триста милиона години.

— Не се залъгвайте, приятели — каза Улф. — С природните си чудеса и индустриалните си центрове Южен Китай е търговски гигант, двигателен център на цялата страна. В двата мегаполиса в района, Гуанджоу и Донгуан, живеят шейсет милиона души. А само след

кратък полет към вътрешността градовете изчезват и на практика се връщаш назад във времето с гледка като тази. По тези места ще откриете само малки селца, чиито жители отглеждат ориз.

Трима китайски служители ги очакваха на изхода.

И тримата бяха мъже.

Първият беше с яркочервен блейзър и жълта вратовръзка. Косата му бе пригладена назад и имаше тънък мустак. На го представи като Шан, заместник-директор на зоологическата градина. Си Джей забеляза, че мъжът има особен нервен тик — непрекъснато пригладяваше вратовръзката си, сякаш имаше някаква гънка, която не можеше да се оправи.

Вторият беше с военна униформа. Звездите на раменете му показваха, че е полковник. Той нямаше нервни тикове. Стоеше с твърдата, леко разкрячена стойка на командир, който е свикнал да му се подчиняват.

На го представи като полковник Бао.

— Доктор Касандра Камерън? — каза той на английски, докато стискаше ръката на Си Джей. — Вие сте протежето на доктор Бил Линч, нали? Много се натъжих, когато научих за смъртта му.

— Аз също — каза Си Джей.

Последният китаец беше и най-младият, строен, добре изглеждащ мъж на около четирийсет и пет. Беше със стилин тъмносин костюм и тъмна вратовръзка — стандартното облекло на член на Комунистическата партия. Освен това имаше характерен отличителен белег, чисто бял кичур над дясното око в иначе абсолютно черната му коса — състояние, известно като полиоза. Си Джей познаваше неколцина души с полиоза, които боядисваха снежнобелия кичур. Този човек не го беше направил — в тази страна на изцяло чернокоси хора белият кичур го караше да се отличава от другите и той явно нямаше нищо против.

— О, здравейте! — каза той почти въодушевено. — Аз съм Ху Тан.

— Не се заблуждавайте от възрастта му — прошепна Сиймор Улф на Си Джей. — Господин Ху Тан е главният тук. Най-младият член на Политбюро в историята. Той е представител на червената аристокрация, онези партийни членове, чийто произход може да се проследи до великите революционери като Мао. Завършил е Харвард и

е част от така наречената нова вълна. Той е ръководил изграждането на Великата китайска огнена стена, системата, която цензурира интернет в страната. Сега е началник на Отдела за пропаганда и член на всемогъщия Постоянен комитет на Политбюро.

— Нима си имат отдел за пропаганда? — изуми се Хамиш.

Си Джей не му обърна внимание.

— Американският посланик *заедно* с китайски бияч тежка категория? Що за зоологическа градина е това?

— И аз се питам същото — отвърна Улф.

Ху Тан разпери широко ръце.

— Дами и господа, добре дошли. Добре дошли на най-невероятното място на света.

Последва кратка разходка до прекрасна (и също чисто нова) железопътна станция — огромно пространство от извито стъкло и стоманен покрив.

Четири влака на магнитна възглавница бяха паркирани покрай успоредните перони под високия покрив.

Машините с форма на куршум изглеждаха много бърчи и много, много мощни.

Отгоре светеше огромен надпис на английски и мандарин:

ДОБРЕ ДОШЛИ ВЪВ ВЕЛИКАТА КИТАЙСКА
ЗООЛОГИЧЕСКА ГРАДИНА!

След минута Си Джей и другите се носеха през тунел към мистериозния зоопарк с четиристотин километра в час.

4.

Докато влакът се носеше през тунела, Ху Тан и заместник-директорът на зоопарка господин Шан говореха с американския посланик и помощника му.

Си Джей забеляза, че дори в група като тази едва доловимата йерархия продължава да съществува и че добрият домакин винаги заговаря първо най-важния си гост.

Си Джей и Хамиш седяха с двамата журналисти от „Ню Йорк Таймс“ по-назад във вагона. Отвън светлините на тунела профучаваха покрай тях като лазерни лъчи от научнофантастичен филм.

— Този район на Китай е идеалното място за нова туристическа атракция — каза Улф. — Климатът е по-добър, отколкото на север, и тук вече кипи оживен туристически бизнес. Лъскавият Хонконг с неговото великолепие е градът на партитата. Макао е Вегас и забавлява посетителите на казината. Наблизо се намира и голф курортът Мишън Хилс — *осемнайсет* голф игрища, проектирани от майстори като Джак Никлаус, Грег Норман, Ник Фалдо и Аника Сьоренстам. Най-големият голф комплекс на света. Но пък китайците ги бива най-много точно в това.

— В кое? — не разбра Хамиш.

— В големите неща — каза Улф. — Китай прави *големите неща* по-добре от всяка друга страна, включително Америка. Мишън Хилс е идеалният пример за това. Как да построиш *осемнайсет* голф *игрища* в джунглите на Гуандун? Лесно. Плащаш на най-добрите архитекти на голф игрища в света цената, която поискат, и оформяш ландшафта според нуждите ти. После вдигаш хотели към игрищата, осигуряваш бърз транспорт за гостите от Хонконг и ето, мегакурортът ти е готов за работа.

— Мислите ли, че са направили същото и със зоологическата градина? — попита Си Джей.

Улф сви рамене.

— От доста време се носят слухове за голям проект по тези места. Говори се, че още през деветдесет и втора година е определена

забранена за полети зона, и тъй като всички местни авиолинии са държавни, забраната лесно може да се наложи.

— Изглежда скъпо — отбеляза Хамиш.

— В света на дълговете, млади човече, Китай е нетният *кредитор* — каза Улф. — Страната има най-големите резерви в брой на планетата, три трилиона и седемстотин милиарда долара при последното броене. При това без да се брои онзи един трилион и четиристотин милиарда, който дължи Америка! Когато построиха най-големия язовир на света, Три клисури, китайците не пуснаха нито една облигация. Платиха за строежа от националните спестявания. През последните десет години Китай изгради над две хиляди километра пътища за влакове на магнитна възглавница като този, в който пътуваме сега, при това без да заеме нито цент. Цената не е проблем. Китай разполага с неограничени запаси евтина работна ръка за строежа на подобна инфраструктура. Светът не е виждал подобно начинание в изграждане на инфраструктури от изграждането на британските железопътни линии през деветнайсети век.

При тези думи Ейрън Пери, знаменитостта от Туитър, излезе от блестящата си изолация. Досега си бе водил бележки на иначе безполезния си телефон.

— От гледна точка на китайския *народ*, воден от славната Комунистическа партия, Китай минава от едно велико постижение към друго. Китайската информационна агенция Синхуа е високоговорител на партията и никога няма да постави под съмнение онова, което ѝ се спуска отгоре. Вземете за пример огромната медийна измама, каквато е брутният вътрешен продукт на Китай.

— Не би ли трябвало да е изумителен? — попита Си Джей.

— Той е изумителен — каза Пери. — Даже прекалено изумителен. На западните страни са им нужни около *три месеца* да изчислят брутния си вътрешен продукт. На Китай му е достатъчна една седмица. Една седмица. Все едно централното правителство казва на всеки регион какви числа да отчете. И никоя китайска медия не подлага отчетите на съмнение. Но пък и кой би посмял да го направи? Комунистическата партия се усмихва и се прави на мила пред света, но продължава да държи страната в желязна хватка. Вземете например площад Тянанмън. Ако потърсите в Гугъл „Тянанмън“ от китайски компютър, ще получите единствено туристическа информация за

площада. Туристическа информация! Няма да намерите нито дума за клането от осемдесет и девета. А неотдавна, на двайсетата годишнина от касапницата, свързани с онези събития активисти просто *изчезнаха* за известно време. Китайското правителство още определя правилата.

Хамиш кимна.

— Да. Като с Боб Дилън.

Пери замълча — явно не го беше разбрал.

Улф също.

— Ъ?

— Боб Дилън — каза Хамиш. — Певецът. Нали се сещате, „Отговорът с вятъра се носи“, „Покрай стражевата кула“.

— Знаем кой е Боб Дилън — каза Улф и стисна устни.

— Преди няколко години Дилън изнесъл концерт в Китай — каза Хамиш. — И Министерството на културата настояло да одобри списъка с песни, които да изпълни. Така Дилън *не изпял* „Времената се менят“. Та това е най-прочутата му песен. Китайското правителство се уплашило от една *песен*. Вие изобщо ли не следите музикалните новини?

Улф се закашля.

— Не бих казал.

Хамиш посочи тениската си с Боб Дилън под фотографското си елече.

— Нали не мислите, че съм я сложил случайно?

Си Джей се усмихна на брат си.

— Все пак Китай има проблем — каза Улф, поемайки отново ролята на информиращ.

— И какъв е той? — попита Си Джей.

— Строителството на Три клисури се извършваше под надзора на американската компания „Харза Инженеринг“. Новото международно летище на Хонконг е проектирано от британския архитект Норман Фостър. Този влак на магнитна възглавница може да е дело само на една от двете немски компании — „Сименс“ или „Тисен Круп“. Проблемът на Китай е, че не създава нищо свое. Каквото и да предстои да видим, обърнете внимание на националността на дизайнерите и експертите, които са го създали. Ще откриете малцина китайци. Китай не създава нищо, което да е наистина негово. Въпреки това признавам, че съм наистина заинтригуван. — Улф сви рамене. —

Да докараш цяла кохорта журналисти, за да им покажеш някаква нова зоологическа градина, не е точно епохално събитие. Същото се отнася и за американския посланик — той може да е помогнал на американска компания да сключи важен договор по проекта или нещо подобно. Но присъствието на Ху Тан издига мистериозността на това пътуване на нови висини. Членовете на Политбюро не се правят на туристически гидове. Тук има нещо. Нещо голямо. И изглежда, че сме получили места на първия ред за предстоящото представление.

И погледна над рамото на Си Джей. Тя се обърна.

Ху Тан и заместник-директор Шан — следвани и записвани от телевизионния екип — вървяха по пътеката към тях.

5.

Ху спря и хвърли бърз поглед към заместник-директора, който си погледна часовника и кимна.

Явно бяха подбрали времето на речта така, че да съвпадне с нещо.

— Дами и господа — започна Ху, — благодаря, че сте с нас в този паметен ден. Днес ще видите проект, какъвто не сте виждали никога. Проект на стойност двеста четирийсет и четири милиарда, по който се работи от четирийсет години. Строежът на зоологическата градина се пазеше в абсолютна тайна, защото когато бъде представена на света, тя ще предизвика огромна сензация.

— Зная какво си мислите — продължи Ху Тан след кратка пауза. — Мислите си, че така и така има стотици зоологически градини, защо тогава е нужна още една. И наистина, може ли Китай да покаже зоологическа градина, каквата не е виждана досега? Дами и господа... *ето* какво можем да покажем.

В същия момент скоростният влак излетя от тунела и пред Си Джей се разкри смайваща гледка.

Влакът се носеше по огромен мост над клисура, широка сто и двайсет метра и дълбока сто и петдесет. Но макар да беше живописна, не клисурата привлече вниманието ѝ.

От другата страна се издигаше колосално образувание, наподобяващо вулкан, с високи склонове, които сякаш обгръщаха огромна долина. Изглеждаше с правоъгълна форма, като всяка страна бе дълга много километри.

В центъра на правоъгълния кратер се издигаше висок планински връх, сякаш взет от някаква приказка.

И около този връх лениво се носеха седем огромни същества, много по-големи от всяко летящо създание, известно на Си Джей.

Дори от това разстояние — влакът все още се намираше поне на няколко километра от кратера — ясно можеха да се различат очертанията им — гладки змиеподобни тела, дълги стройни шии, глави

с рога и, което бе най-поразителното, огромни криле, подобни на крилете на прилеп.

Пет от създанията сигурно бяха с размерите на автобус, а другите две бяха още по-големи — може би колкото малък пътнически самолет.

— Божичко... — промълви Улф и ченето му увисна.

— Леле... — ахна Хамиш.

Си Джей също не можеше да повярва, но създанията бяха пред очите ѝ, взети сякаш от някакъв мит.

Взираше се в дракони.

— Дами и господа — каза с усмивка Ху. — Добре дошли в нашата зоологическа градина. Добре дошли във Великата китайска драконова градина.

ВТОРО ДЕЙСТВИЕ. ЛЕГЕНДАТА ЗА ДРАКОНА

Вълшебните приказки пречистват и придават по-приемлив вид на истинските истории.

В приказките рицарите са доблестни, гладко обръснати и с блестящи доспехи, докато в действителност са били мръсни вонящи насилници и главорези. Замъците са бляскави и разкошни, докато всъщност са представлявали мрачни крепости.

Ако драконите са били истински, то най-вероятно не са били грациозни, красиви и благородни създания, а мръсни, грозни и злонрави влечуги.

Крейг Фъргюсън,

„Силата на мита“

(Сидни, „Моментум“, 2013)

6.

Докато влакът се носеше устремно към кратера, заместник-директорът Шан бързо облече нов блейзър.

Дрехата беше яркочервена като предишната, но с различна емблема на гърдите — златен дракон, свит в златен кръг на фона на китайското знаме. Около изображението имаше надпис *Великата драконова зоологическа градина на Китай*.

На гостите бяха раздадени червени папки със същото лого.

Си Джей беше заинтригувана, но и объркана. Двамата домакини бяха изпълнили пред очите ѝ внимателно подготвен номер.

Изпита и леко раздразнение, когато забеляза самодоволните физиономии на телевизионната репортерка Син Сили и хората ѝ, които заснемаха изненаданата ѝ реакция. В съзнанието ѝ отекна ехидната забележка на Син, че Си Джей няма още дълго да е сред водещите експерти по големи влечуги в света.

Ху Тан закрепил с карфица логото на парка на ревера си и каза:

— Трябва да се извиня за фалшивите надписи на гарата и униформите на хората ни, но това бе нужно, за да запазим зоологическата градина в тайна. Както ще видите, измамата си заслужава.

След пет минути скоростният влак влезе в гара пред централния вход на Великата драконова зоологическа градина на Китай.

Сградата беше великолепна.

Издадена от склоновете на огромния кратер, тя представляваше величествена бяла постройка, подобна на кръстоска между замък и космически кораб. Височината ѝ бе поне четирийсет етажа. Две кули се извисяваха към небето от покрива в двата края на централната постройка.

Стените бяха от блестящ бял мрамор и безупречно гладки, сияещи от отразената слънчева светлина. Не можеше да се види нито един ръб — всичко бе от заоблен мрамор, стъкло и стомана. Истински постмодерен шедьовър.

Дълъг сребрист мост над ров водеше до величествена сребриста порта, през която се влизаше в невероятната сграда. В момента мостът бе спуснат.

Цялата сграда се издигаше покрай южния склон на огромния кратер и стигаше до самия му ръб.

Пред блестящата бяла постройка имаше огромен площад. В центъра му гордо се издигаше гигантска статуя на дракон, изправен на задните си лапи, с разперени криле и зейнала пасть. Височината му беше най-малко двайсет метра.

— Централният вход е проектиран от престижното германско архитектурно бюро „Гьоте и Лоте“ — каза Шан, докато водеше групата през площада към моста. — А статуята на кристалния дракон е дело на френския скулптор Кристиел. Поразителна е, нали?

— Великолепна... — промълви Улф.

— Невероятна... — добави Пери.

Си Джей не каза нищо, докато минаваше под статуята.

Всичко наоколо — мраморният площад, кристалният дракон, ровът, мостът, постмодерният замък — всичко просто *искреше*.

Трябваше да признае, че гледката е наистина впечатляваща. Даже нещо повече — *изключителна*, както е изключителен „Дисниленд“.

Но докато си мислеше това, Си Джей си даде сметка, че Сиймор е прав — нито едно от тези чудеса не бе дело на самите китайци, а на европейски архитекти и хора на изкуството.

По площада вече бяха поставени безброй прегради и лъкатушещи въжени коридори в очакване на огромните тълпи, които щяха да се появят съвсем скоро.

Днес нямаше опашки, но Си Джей лесно можеше да си ги представи. Щом китайците наистина бяха създали зоологическа градина с дракони, тълпите щяха да са чудовищни.

С тези мисли тя последва домакините по моста и през високата порта към Великата драконова зоологическа градина на Китай.

7.

Влязоха в най-величествения атриум, който Си Джей бе виждала. Таванът беше огромен и се рееше на зашеметяващите трийсет и пет етажа над нея, сякаш сградата бе предназначена да побира космическа совалка.

Горе имаше боядисани в бяло греди, от които висяха огромни, изглеждащи като живи макети на дракони.

Някои бяха с разперени криле, други се спускаха като ястреби, с разперени хищни нокти. Трети пък стояха на огромни пиедестали, свити или приклепнали, готови за скок. Всички бяха със зейнали пасти и оголени зъби.

Си Джей забеляза, че са с различна големина. Цветовете им също се различаваха — някои бяха ярки и живи, с червени или жълти петна на черен фон, докато други бяха с по-земни кафяви и масленозелени тонове.

Три стъклени асансьора вървяха по едната стена на гигантския атриум и групата се качи в единия и се издигна покрай драконите, снимана през цялото време от телевизионния екип.

— Това е направо изумително — каза Улф, загледан в един от по-агресивните дракони от другата страна на стъклото. — Направо започвам да се питам какво ли е да летиш с дракони.

Ху Тан се усмихна.

— Скъпи ми господин Улф, още не сте видели нищо.

Асансьорът спря в огромна зала. Очакваха ги сервирана храна и напитки.

Северната стена беше изцяло заета от прозорци и стъклени врати и Си Джей пристъпи към нея. Стъклото бе затъмнено, за да пази от яркото слънце, така че тя едва различи гледката от другата страна.

Долината сякаш бе взета от някакъв първобитен свят, с гори, скали, езера и водопади, всички забулени в неизменната мъгла на Южен Китай.

Следвана от Хамиш, Си Джей отвори една от вратите. Яркото слънце блесна в очите ѝ и тя примижа.

Когато зрението ѝ се възстанови, откри, че се намира на огромен, *огромен* балкон, който продължаваше чак до замайващия ръб на повече от сто и дваисет метра над земята.

Си Джей спря като закована от разкрилата се пред нея гледка.

Хамиш ахна.

Картината не бе просто първобитна.

Пред тях се простираше колосална долина с правоъгълна форма, обкръжена от високите била, наподобяващи на ръбовете на метеоритен кратер или вулкан. Размерите обаче бяха много по-големи от тези на обикновен кратер. Доколкото Си Джей можеше да прецени, долината беше широка десет и дълга поне дваисет километра.

И те караше да затаиш дъх.

Планината в центъра доминираше над всичко и сега Си Джей забеляза някаква кръгла структура близо до върха. Около планината имаше няколко езера и по-малки варовикови върхове. Сивкавата мъгла, стелеща се над всичко, придаваше на сцената митичен вид.

На различни места в долината се виждаха модерни многоетажни постройки, два средновековни на вид замъка и издигнат околоръстен път, който минаваше по вътрешната обиколка на кратера, като понякога изчезваше в тунели, изкопани в скалата.

Още по-впечатляваща бе мрежата от изключително дълги въжета, на които бяха закачени бавнодвижещи се кабинни, обикалящи невероятната долина.

А над всичко това се рееха огромни дракони, размахващи лениво криле.

— Определено вече не сме в Канзас, Катеричке — каза Хамиш.

— Как може да се построи нещо подобно? — възкликна Си Джей.

Улф се появи до нея и също се загледа с увиснала челюст.

— При това без никой да разбере?

Хамиш погледна нагоре.

— Кратерът е открит към небето. Защо драконите или каквото са там просто не отлитат?

Си Джей се обърна. Двамата им домакини, заместник-директорът Шан и политикът Ху Тан, ги гледаха с усмивки. Бяха очаквали подобна реакция.

— Сигурен съм, че имате куп въпроси — каза Ху. — Аз и екипът ми ще се радваме да ви отговорим. Насам, моля.

8.

Отведоха ги при широка полукръгла вдлъбнатина в пода на огромния балкон, голяма горе-долу колкото стадион за тенис. В предната част се издигаше подиум, около който имаше амфитеатрално разположени седалки.

Си Джей забеляза, че от север няма никакви седалки — пред зрителите се разкриваше широк изглед към невероятната долина.

Докато гостите чакаха в горната част на амфитеатъра, всеки получи пакет подаръци с логото на зоологическата градина.

— Страхотно! Подаръци! — възкликна Хамиш.

— В цветове за момченца и момиченца — иронично добави Си Джей. Нейният пакет беше розов, а този на Хамиш бе черен. И бяха...

— Боже мой, чанти банани — обади се Ейрън Пери. — Все едно сме осемдесет и втора.

Си Джей се усмихна. Наистина бяха чанти банани от онези, които се носят на кръста и направо крещят „турист“.

Трябваше да признае, че Пери е прав. Бяха малко безвкусни. Това беше смешното на Китай — страната отчаяно се опитваше да имитира Запада, но често правеше глупави гафове.

Хамиш, крадецът на хотелски шампоани, ентусиазирано затършува в чантата си.

— Да видим... Часовник „Адемар Пиге“ с логото на зоопарка — добре. Шантави слънчеви очила с логото на зоопарка — бива. Трийсет и две мегапикселов фотоапарат „Самсунг“ с логото на зоопарка — много добре. Еха!

Извади от чантата банан запалка „Зипо“ и две кубински пури, всички със същото златно лого.

— Ето *това* е страхотно! — заяви и се ухили на Си Джей. — Я виж в своята.

Си Джей погледна в розовата чанта. Вътре имаше изящен часовник „Шанел“ с логото, някакви странни на вид очила и дори малък флакон лак за коса, всички с логото на Великата драконова зоологическа градина на Китай.

— Радвам се да науча какво очаква Китай от една жена — каза тя. — Само дете са забравили престилката с логото.

На дойде при тях и каза:

— Моля, сложете си часовниците. „Адемар Пиге“ за господата, „Шанел“ за дамите. Много са скъпи.

Личеше си. Личеше си също, че въпреки странните неща в чантите (кой вече подарява пури?) На много се гордее с подаръците. Въпреки нежеланието си Си Джей си сложи часовника и чантата банан.

Някой я подръпна за якето и тя се обърна.

Китайско момиченце на около осем години я гледаше и се усмихваше.

— Здравейте, госпожице! Американка ли сте? Може ли да упражнявам английския си с вас?

Си Джей се усмихна. Детето беше наистина сладко. Притискаше плюшено мече към гърдите си и носеше сладка шапка на Мини Маус с миши уши.

— Разбира се — каза Си Джей. — Как се казваш?

— Мин. Но мама ми казва Мини. А ти как се казваш?

— Аз съм Касандра, но мама ми казва Си Джей.

Оказа се, че Мини е от друга група посетители, които тъкмо излизаха от амфитеатъра и се появиха зад нея.

Групата се състоеше от четирима китайци, всичките на около петдесет, облечени в туристически екипи — дочени панталони, елеци, туристически обувки и широкополи шапки. Излизаха от амфитеатъра и бъбреха възбудено, ахкаха и охкаха. И четиримата си бяха сложили черните чанти банани.

Един от тях се обърна към Си Джей на английски.

— Надявам се внучката ми да не ви е досаждала, госпожице.

— Ни най-малко — отвърна Си Джей с усмивка. — Много сладко дете.

След мъжете се появиха три китайки, по-млади от тях. Всички бяха със скъпи дизайнерски костюми — Диор, Гучи и така нататък — и със съответните дамски чанти и искрящи бижута. Прическите им бяха съвършени, обувките — с високи токчета.

Групата се ескортираше от клонинг на На и много доволно изглеждащ китаец с прошарена коса, мустаци и червен блейзър като

този на Шан, с логото на Великата драконова зоологическа градина на Китай.

Си Джей отново насочи вниманието си към детайлите — дрехите на мъжете бяха чисто нови, чак до туристическите обувки.

Нещо повече, приличаха на хора, които никога не са обличали подобни екипи. Всички бяха с шкембета, което в Китай означаваше, че най-вероятно са партийни функционери. При това високопоставени, ако можеше да се съди по възрастта им.

Си Джей забеляза също, че групата се състои от четирима мъже и четири спътнички от женски пол — трите жени и момичето. Предполажи, че всеки партиец е довел със себе си гост — съпруга или внучка, какъвто бе случаят с Мини.

Даде си сметка, че нейната група не е единствената, на която показват зоопарка. И че може би не е и най-важната.

Щом видя Ху Тан, мъжът с прошарения мустак и блейзъра с логото спря и се усмихна.

— Другарю Ху! Колко се радвам да ви видя! Какъв чудесен ден да покажем фантастичната си зоологическа градина!

Ху се поклони.

— Директор Джоу. Как върви обиколката ви?

— Великолепно — отвърна Джоу. — Направо великолепно.

— Дами и господа, това е директорът на зоологическата градина господин Джоу Вей — каза Ху. — Господин Джоу, това са едни от най-влиятелните представители на западните медии, така че ще ви помоля да не казвате нищо прибързано! Господата Улф и Пери са от „Ню Йорк Таймс“, а Си Джей и Хамиш Камерън са представители на „Нешънъл Географик“.

Директор Джоу се поклони.

— Добре дошли в нашата зоологическа градина. Както несъмнено вече сте разбрали, тя няма равна на себе си в света. Надявам се да се видим по-късно на банкета. А сега моля да ме извините, но трябва да се погрижа за гостите си.

И поведе групата си навън.

— Довиждане, Си Джей — каза Мини, докато я отвеждаха. — Беше ми много приятно да се запознаем.

— И на мен също, Мини — отвърна Си Джей.

Стоящият до нея Улф гледаше отдалечаващата се група. После попита тихо:

— Знаете ли кои са тези мъже?

— Големи партийни клечки? — предположи Си Джей.

— *Гигантски* партийни клечки. Двама членове на Политбюро, един управител на провинция и един хазартен милиардер от Макао. Плюс спътничките им.

— Защо са с чисто нови туристически екипи? — попита Си Джей.

Улф сви рамене.

— Сигурно тяхната обиколка е различна.

— Дами и господа — каза Ху Тан и ги поведе към амфитеатъра. — Насам, моля.

Си Джей и останалите се настаняха на първия ред на амфитеатъра, а Ху Тан и заместник-директор Шан се качиха на сцената и застанаха зад една катедра.

Странно беше усещането да седиш в стадион, построен на такава височина. Намираха се на сто и двавет метра над земята, почти наравно с ръба на кратера.

Син Сили и операторът продължаваха да снимат отстрани.

Ху Тан застана на сцената на фона на невероятната долина. С високата централна планина, покритите с мъх хълмове и драконите тя изглеждаше фантастично, сякаш от някакъв друг свят.

Ху натисна някакво копче на катедрата и зад него се издигна грамаден плазмен дисплей. На него светеше надпис:

КАКВО ПРЕДСТАВЛЯВА ДРАКОНЪТ?

„Страхотно — помисли си Си Джей. — Очаква ни Пауър Пойнт презентация.“

— Предполагам, че имате много въпроси — започна Ху, — на които двамата със заместник-директор Шан ще се опитаме да отговорим. Например какво всъщност представлява драконът и как Китай е успял да ги открие и отгледа, докато никоя друга страна на планетата не е правила подобно нещо? За да отговоря на тези въпроси, ще трябва да повикам на помощ приятел.

И театрално натисна друго копче на катедрата.

Бам! От отдушниците покрай сцената изригнаха пламъци — пиротехнически ефект, често използван при рок концертите — и сцената се обви в гъст дим.

С неочаквано свистене нещо голямо прелетя над главата на Си Джей, като разроши косата ѝ, и кацна на сцената точно до Ху.

Димът се разсея...

... и там, до Ху, бе кацнал дракон.

Си Джей зяпна благоговейно.

Съществото беше с размерите на голям кон, но по-кльоцаво, приличаше на скелет. Но въпреки това сигурно тежеше близо един тон.

Главата му — шията му бе дълга и тънка — се извисяваше на няколко стъпки над дясното рамо на Ху. Ярки жълти и черни ивици минаваха по тялото, от раменете до края на опашката.

Съществото сгъна крилете си така, че те почти изчезнаха. Приличаха на крилете на прилеп — огромни, почти прозрачни ципи, опънати между издължени кости. Ставите до тялото бяха дебели, явно за да издържат мускулатурата, която да издигне във въздуха такава значителна тежест.

Кожата на гърба и краката беше бронирана с нещо като дебели плочи — къси, твърди и на бразди, подобно на плочите по гърба и опашката на крокодил. Коремът изглеждаше по-мек и можеше да се види как гръдният кош изпъква под тъмната кожа.

Създанието имаше четири крака — тънки, костеливи и в същото време мускулести; предните лапи имаха дълги, подобни на пръсти нокти.

Цялото същество сякаш бе създадено за лесно и бързо движение. Нямаше нито грам излишно тегло. Клечеше като котка, присвито към земята, в идеално равновесие.

На десния заден крак на дракона Си Джей забеляза малък и явно неестествен белег — черна буква и някакви числа. Y-18. Някакъв опознавателен знак, подобно на дамга на крава.

Особено впечатление правеше главата.

Тя бе яркожълта отгоре и абсолютно черна отдолу; вместо да е издължена, както хората бяха свикнали да виждат по филмите, беше къса и повече приличаше на главата на влечуго или динозавър. Имаше

заострени уши и остри шипове, минаващи по темето и продължаващи надолу по дългата шия.

Пастта на дракона разкриваше застрашителни редици зъби — четвъртите долни стърчаха над устната и пасваха идеално на гънки на горната устна.

Очите на създанието бяха абсолютно завладяващи. Блестящи и интелигентни, тесни като цепки, с мигателна ципа, която от време на време се спускаше над тях.

Съществото се взираше в хората, сякаш проявяваше към тях не по-малък интерес, отколкото те към него, и местеше поглед от един на друг. Когато погледна Си Джей, тя бе готова да се закълне, че погледът му за миг се задържа.

Сякаш гледаше не нея, а *през* нея, *в* нея. А после създанието извърна глава и магията изчезна.

Си Джей примигна, за да дойде на себе си, и когато драконът премести поглед към седящия до нея Улф, зърна отстрани на главата нещо, което не беше естествено.

Приличаше на малка метална кутия с жици. Беше прикрепена за главата, но боядисана така, че да отговаря на цвета на кожата. После драконът се обърна още и Си Джей изгуби кутията от поглед.

— Да си го начукам! — изпъшка Хамиш до нея.

— Ами пробвай — рече Си Джей.

Не можеше да откъсне поглед от съществото.

В него имаше някаква застрашителна прелест. Пропорциите му бяха просто съвършени. Дори в начина, по който стоеше, имаше достойнство и великолепие. Създанието бе гордо. И прекрасно.

Може би най-прекрасното нещо, което Си Джей бе виждала.

Ху Тан се усмихна.

Беше виждал тази реакция и преди и несъмнено му предстоеше да я вижда още много пъти.

Новодошлите винаги бяха поразени от първата среща с дракон. Същото бе станало и със самия него.

Изпълни го дълбоко задоволство. Беше заложил репутацията си на тази зоологическа градина — даже нещо повече, цялата си кариера. На заседанията на Политбюро бе отвърщал на възраженията на по-

старите членове на Партията с довода, че Китай се нуждае от подобно място — място на чудеса, радост и щастие, ако искат да задминат Съединените щати като основна сила на планетата.

И беше успял. Великата драконова зоологическа градина на Китай щеше да направи Ху Тан велик. И по-точно, да го направи следващия президент на Китай.

— Дами и господа — каза той, — представям ви вашия първи дракон. Представям ви Лъки.

9.

На сцената до Ху се появи някаква китайка.

Беше облечена във футуристичен костюм — прилепнал гащеризон и кожено яке на черни и жълти ивици, отговарящо на оцветяването на дракона. В черната ѝ коса също имаше електриково жълти ивици. Си Джей забеляза, че якето не е просто декоративен аксесоар, а има функционалните характеристики на якетата на мотоциклетистите — дебели подплънки на лактите и подплатен гръб.

На лявото ухо на жената имаше слушалка с микрофон. Когато заговори, гласът ѝ бе усилен от високоговорителите около амфитеатъра.

— Здравейте на всички — каза тя. — Аз съм Им и съм главният надзирател на драконите в зоологическата градина. Въпреки че е женска, стоящата пред вас Лъки може да се нарече Жълтодрех принц.

Им наду някаква странна на вид свирка.

Моментално още четири дракона се спуснаха от небето и кацнаха с тежко тупване около нея.

Новопоявилите се бяха с размерите на Лъки, но с различни цветове. Имаха абсолютно черни гърбове и яркочервени кореми. Гребените им бяха алени, но всеки имаше уникални червени петна по иначе черните им глави. Пръхтяха като коне и пристъпваха от крак на крак. Опашките им се мятаха зад тънките, покрити с набраздени плочи мускулести тела. Си Джей забеляза, че те също имат означения на левите си задни крака — R-22, R-23, R-24 и R-25.

Докато зрителите зяпаха, Им хвърли на всеки дракон някакви лакомства — приличаха на умрели плъхове. Драконите ги уловиха във въздуха и ги погълнаха подобно на изнасящи представление тюлени.

„Господи — помисли Си Джей. — Дресирали са ги!“

Обърна се да види как приемат това спътниците ѝ.

Улф и Пери зяпаха с увиснали ченета. Хамиш беше като хипнотизиран. Американският посланик изглеждаше доволен от представлението. Помощникът му Грег Джонсън (Си Джей почти беше

забравила за него — явно много го биваше да остава незабележим) се взираше в драконите с присвити очи, сякаш ги преценяваше.

Им отново включи микрофона си, подобно на укротител в зоопарк.

— А тези четирима красавци са Червеногърди принцове. Във Великата зоологическа градина ще видите дракони с три размера. Най-големите са императори. Те са приблизително с размерите на голям пътнически самолет. След това са царете, големи колкото автобуси. Накрая са тези, принцовете. Както виждате, те са горе-долу колкото коне. Принцовете тежат около един тон.

При тези думи Лъки леко подскочи и се приземи с трясък.

Публиката се разсмя.

— Максималната им скорост при полет е сто и шейсет километра в час...

Лъки полетя с широко разперени криле и изненадваща скорост и описа кръг над амфитеатъра.

— ... или сто мили в час за онези, които не са свикнали с метричната система — добави с усмивка Им. — Но като се има предвид голямото количество енергия, необходимо за оставането във въздуха, драконите могат да летят само на кратки разстояния, най-много няколко километра. Предимно се реят. Затова не могат да пресичат океани. Всъщност открихме, че едно от нещата, които не понасят, е солената вода. Ненавиждат я.

Лъки отново кацна до Им, която ѝ подхвърли ново лакомство. Жълтият дракон с радост улови и погълна наградата.

— Скептиците, които се съмняваха в съществуването на дракони, винаги са питали как е възможно нещо толкова голямо да полети — продължи Им. — Вече знаем как. Първо, както виждате, драконите не са тежки и тромави зверове — те са стройни и леки. Второ, подобно на птеродактилите, те имат особена костна структура — костите им не са съвсем кухи, а са изпълнени с гъста мрежа от плътен лек кератин. Това ги прави изключително яки и в същото време леки. И трето, раменните им мускули и фасциите, или сухожилията, които свързват крилете към телата, са *невероятно* силни. Така получаваме животно, което може...

— Момент. Извинете. Ами зрението им? — не се сдържа Си Джей. — Доколко остро е зрението им?

Им като че ли се смути за момент от прекъсването, но бързо се овладя.

— Драконите живеят в дълбоки пещери, така че очите им са пригодени за нощно виждане. Ирисите им са подобни на котешките и имат *tapetum lucidum*, също като при котките и другите нощни животни. Това е отражателният слой зад ретината, благодарение на който светлината може да се използва отново. Светлината се измерва с единица, наречена *лукс*. Един *лукс* е приблизително количеството светлина, което има по време на здрач. Чистата лунна светлина е една трета от *лукса*. Десет на минус девета *лукса* е онова, което се нарича непрогледен мрак. Нашите дракони виждат идеално в тези условия. Това отговаря ли на въпроса ви?

Си Джей кимна.

Им продължи нататък, явно доволна, че може да се върне към сценария.

— И така...

— А могат ли да долавят електричество? — бързо попита Си Джей. Въпросът ѝ накара другите американци да я изгледат странно.

Им се намръщи и погледна Ху, който кимна.

— Да. Да, могат да долавят електрически импулси — каза Им. — Откъде разбрахте?

Си Джей кимна към дракона.

— От онези трапчинки по муцуната. Това са така наречените ампули, ампули на Лоренцини. Акулите също ги имат. Те са много полезно еволюционно средство за хищниците, един вид шесто чувство. Всички животни, включително и ние, излъчват слаби електрически полета поради биещите ни сърца. Сърцето на *ранено* животно бие по-бързо, което изкривява полето. Хищник с такива ампули, като акулата или някой от драконите ви, може да долови това изкривяване и да се насочи по него към раненото животно. Все едно *надушва* електрическата енергия.

— Те са забележителни в много отношения — каза Им. И добави, явно според сценария си: — Всъщност едно от най-забележителните неща у тях е ухапката им.

И отстъпи настрана. На сцената зад нея имаше някакъв покрит с плат предмет. Им махна плата и видяха чисто нов велосипед.

— А стига бе... — прошепна Хамиш. — Не и велосипеда. *Страхотно...*

— Захапката на куче е около дваайсет и три килограма на квадратен сантиметър — каза Им. — Захапката на соленоводен крокодил е триста и петдесет килограма на квадратен сантиметър. Драконът принц има захапка от *хиляда* килограма на квадратен сантиметър. Ето, вижте.

Един от драконите с червени кореми мързеливо излезе напред. Имаше големи червени петна по главата и муцуната и създаваше впечатлението, че иначе черната му глава е била потопена в кофа червена боя.

Съществото погледна Им по начин, който можеше да се опише единствено като нагъл... и не направи нищо.

Просто продължи да си стои.

И тогава се случи нещо, което не убягна единствено на Си Джей — мястото ѝ бе под такъв ъгъл, че тя видя как Им вади от колана си малко жълто дистанционно и го показва на дракона.

Щом видя устройството, драконът тутакси се обърна и небрежно захапа велосипеда, който се смачка в масивните му челюсти като кутия от безалкохолна напитка.

Публиката ахна.

— Леле-мале — възкликна Ейрън Пери.

Драконът изплю велосипеда и се върна на мястото си; раздвоената му опашка се плъзгаше зад него.

Си Джей обаче мислеше единствено за жълтото дистанционно, което беше накарало дракона да действа. Дресираните животни реагираха на стимули — на награди и лакомства, но най-вече на болка. Тя се запита що за стимул създава дистанционното и предположи, че отговорът е болка.

Им се поклони.

— Благодаря, дами и господа. А сега ви оставям отново на заместник-директора.

Шан излезе напред.

— Ще ви задам един въпрос — *какво всъщност е дракон?* Митовете за гигантски крилати змии съществуват от хиляди години. Подобно на много други неща, първоначално те възникнали в Китай. Първият китайски мит за дракон може да се отнесе към четири хиляди

и седемстотната година преди нашата ера, както показва една статуетка на дракон от култура Яншао.

На плазмения екран зад него се появи хронологична графика. В горния ѝ ляв край светна надпис **4700 пр.н.е. Китай.**

— Вавилонският цар Гилгамеш се сражавал със свирепия дракон Хумбаба, както е описано в епоса, носещ неговото име. Гилгамеш е живял някъде около две хиляди и седемстотната година преди нашата ера.

На графиката се появи надпис **2700 пр.н.е. Вавилон/Персия.**

— Древните гърци разказват как по време на единайсетия от общо дванайсетте си подвизи Херакъл се сражавал с дракон, за да открадне ябълките на Хесперидите. Повечето учени смятат, че Херакъл е живял някъде около хиляда двеста и петдесета година преди нашата ера.

На екрана светна надпис **1250 пр.н.е. Гърция.**

— От около стотната година преди нашата ера и в продължение на следващите хиляда и петстотин години няколко централноамерикански култури, сред които ацтеките и майте, почитали летяща змия на име Кетцалкоатл. Разбира се, Обединеното кралство отдавна възхвалява храбростта на свети Георги, който сразил дракон не в Англия, а в Либия някъде около триста години след Христа. През осми век скандинавците съчинили историята за Беоулф и огнедишания дракон, а през тринайсети век викингите пеели за Фафнир.

При всяко споменаване на исторически период на екрана се появяваше съответната дата.

Ху погледна присъстващите.

— Във всички тези митологии обаче има нещо много любопитно. Във всеки мит от различни кътчета на древния свят *драконите са едни и същи*. Описанието им е еднакво *по цялата планета*. Митичните дракони почти винаги са големи хексаподи с четири крайника и две крила.

В този момент и петте дракона на сцената разпериха криле и се изправиха на четирите си лапи.

Им ги награди с още лакомства.

И тогава Си Джей зърна още един детайл, който я разтревожи.

Докато жълтодрехият дракон прие с радост лакомството, един от четирите червеногърди хвана своя, удостоверявайки дресъора си с дълъг злонамерен поглед. Опашката му потръпна като на алигатор, когато...

Ху изобщо не забелязваше ставащото.

— Драконите от легендите са подобни на змии същества с люспеста кожа — продължи той.

Жълтодрехият се завъртя на място, показвайки кожата си като модел на ревю.

Зрителите се разсмяха. Си Джей не се присъедини към тях. Видя, че драконът получава още едно лакомство.

— И, разбира се, някои дракони... — Ху направи драматична пауза — са огнедишащи...

Петте дракона раззинаха пасти, приклегнаха и се обърнаха към публиката.

Сиймор Улф замръзна. Ейрн Пери се вкопчи в облегалките на седалката си. Хамиш се напрегна. Посланик Сайм вдигна ръка да предпази очите си. Помощникът му Джонсън едва не скочи на крака.

Когато драконите отвориха пасти, Си Джей вече беше излетяла от мястото си. Беше видяла промяната в езика на тялото им — как приклякат и навеждат глави — и изострените от дългогодишната работа с крокодили рефлексии я накараха моментално да се метне настрана. Озова се на стълбите извън обхвата на огъня и се канеше да побегне нагоре, когато се чу смях.

Погледна назад.

Ху и Шан се кискаха.

— Много съжалявам — каза Ху. — Уви, способността на драконите да бълват огън е легенда. Никое от животните във Великата драконова зоологическа градина не е в състояние да го прави.

Публиката видимо се отпусна и гостите започнаха да се усмихват нервно един на друг. Смутената Си Джей се върна на мястото си. Драконите получиха още лакомства.

— Въпросът обаче остава — как е възможно това? — продължи Шан. — Защо фундаменталните характеристики на това митично създание са така сходни в древния свят, когато не е имало средства за масова комуникация и хората не са пътували между континентите? Отговорът е очевиден — *дракони е имало по целия свят*. И са станали част от митовете и легендите, защото са се появявали спорадично.

Улф вдигна ръка.

— Какво искате да кажете с това? Спорадично?

— Радвам се, че попитахте, защото това ни връща към първоначалния въпрос — какво всъщност представлява драконът? Отговорът е съвсем прост. Животното, което познаваме като дракон, е динозавър, уникален вид динозавър, оцелял при сблъсъка с метеорит, довел до измирането на останалите видове.

10.

Си Джей се намръщи. Думите на заместник-директора я бяха заинтригували.

Шан обясни:

— След продължителни проучвания палеонтолозите от университетите в Пекин и Шанхай стигнаха до заключението, че нашите „дракони“ са част от досега неизвестен тип динозаври, принадлежащи към група създания, известни като *архозаври*. Архозаврите владеели Земята след голямото измиране в края на перма и началото на триаса преди около двеста и петдесет милиона години. Катастрофата е сходна с прочутия сблъсък с метеорита Алварес преди шейсет и пет милиона години, който довел до масовото измиране на динозаврите. Архозаврите били господстващите сухоземни животни през триаския период и са древните предци на крокодилите и, което е по-важно, на групата влечуги, известни като птерозаври.

— Аха, птерозаври — сети се Улф. Седящият до него посланик Сайм също кимна.

Си Джей наклони глава настрани. Вероятно нещата не бяха толкова прости, но тя разбираше какво правят китайците. Да убедиш някого да повярва в нещо, което е по принцип невероятно, често означава да накараш човека да направи бързо и лесно сравнение с нещо, което вече му е известно. Като свързваха драконите с динозавър с подобни черти — птеродактила — китайците можеха да накарат публиката да приеме бързо и с готовност логиката им. И ето че Улф и американският посланик се бяха вързали.

Но като херпетолог Си Джей знаеше, че произходът на птеродактила е прочут с неяснотата си — той не бе нито динозавър, нито птица. Изобщо не намираше място в така нареченото Велико дърво на живота. Същото се отнасяше за архозаврите — изследователите прибегваха към тях всеки път, когато произходът на някое древно създание не можеше да се обясни лесно.

— Учените от Великата драконова зоологическа градина смятат, че нашите дракони, нашите архозаври, са оцелели след сблъсъка с

метеорита Алварес преди шейсет и пет милиона години, като са изпаднали в хибернация дълбоко под земната повърхност, под плътните депозити на никел и цинк — продължи Шан. — Техните техники на хибернация са много развити и направо завладяващи; освен това обясняват сходствата между митовете за дракони от различните краища на света.

— В какъв смисъл? — попита Си Джей.

— Много животни хибернират, макар че обикновено терминът „хибернация“ се ограничава до топлокръвните създания — каза Шан. — При влечугите техническият термин е „брунация“, при рибите се използва „летаргия“, но нека за по-просто да използваме хибернация за всички животни. Наблюдаваме я при гризачите и мечките, а също при алигаторите и змиите. По принцип хибернацията представлява забавяне на метаболизма до невероятно ниски стойности, понякога до един удар на сърцето в минута. Преди да влезе в това състояние, животното натрупва хранителни запаси и тялото му консумира тези резерви бавно, през дълъг период. Хибернацията при бозайниците обикновено настъпва през зимата; гризачите хибернират за шест месеца до следващия сезон на хранене. Класическата хибернация при гризачите включва и спадане на телесната температура. От друга страна, мечките използват вариант на хибернация, известен като зимен сън, който включва забележително рециклиране както на урината, така и на белтъците. Влечугите показват други качества, когато са в състояние на хибернация. Когато стане много студено, алигаторът може да се издигне до повърхността на водоема, така че ноздрите му да са във въздуха. Когато водата замръзва, той замръзва *заедно с нея*, като в същото време продължава да диша. Алигаторите могат да забавят невероятно биенето на сърцето си, много повече от всяко друго животно. Когато ледът се стопи, алигаторът просто продължава да плува.

„Вярно е“, помисли си Си Джей. Забележителните способности на животните винаги я впечатляваха. Именно това бе една от причините да харесва работата си като ветеринар.

— Съществува и „групова хибернация“, каквато наблюдаваме при някои видове съсли — продължи Шан. — Животните хибернират на групи и имат доста необичайна практика — те избират един от групата, който излиза от леговището им, за да види дали сезонът се е

сменил. Ако смяната е настъпила, животното събужда останалите, ако не е, се връща и продължава дрямката си. Нашите архозаври във Великата драконова зоологическа градина използват много от тези техники на хиберниране, но уникалното при тях е, че го правят за невероятно дълги срокове. Първо, архозаврите не са студенокръвни, а топлокръвни; макар и да приличат на влечуги, не са такива. Те попадат някъде между влечугите и бозайниците и затова показват способности и на двете групи, когато става въпрос за хибернация. Освен това имат и едно друго предимство — хибернацията им протича в зародишно състояние. Тъй като животното не е формирано напълно, а е потопено в белтъци, то е способно да издържи в състояние на хибернация значително по-дълго. Нашите животни са влезли в хибернация преди много години, когато динозаврите са господствали на Земята и когато планетата ни е била много по-топла. И подобно на съселите, те периодично изпращали навън един от своите — някое яйце се излюпвало и младият дракон се появявал, за да провери дали климатът се е затоплил достатъчно, за да се излюпят и останалите от групата. Да се върнем на хронологичната графика. — Шан посочи екрана. — А сега да наложим върху нея средната температура на всяка епоха.

Под хронологичната графика се появи вълниста червена линия.

Си Джей веднага видя съответствието и промълви:

— Проклета да съм...

— Появата на дракони в митологията *идеално* съвпада с всяко средно повишаване на температурата на планетата — обясни Шан. — От затоплянето по времето на издигането на пирамидите през две хиляди и седемстотната година преди нашата ера до повишаването на температурите през Средните векове.

— Защо легендите за дракони са така сходни и се срещат по целия свят? — продължи Шан. — Защото в продължение на хиляди години *отделни дракони* са излизали от хибернация, за да проверят от името на групата си дали температурата се е покачила достатъчно и времето за излюпване е настъпило. Митовите възникват от реални събития, забележителни събития, за които се говори именно защото са забележителни и които по-късно се доукрасяват при преразказването. Това не променя факта, че първоначалното събитие наистина се е случило. Ние смятаме, че всички древни митове за дракони, от Гилгамеш през Херакъл до Беоулф, имат в основата си реални събития,

случили се през периоди, когато Земята е била по-топла. И сега светът се затопля отново, този път повече, отколкото през който и да било период от писаната история. И преди около четирийсет години се появи самотен дракон. Ние от Великата драконова зоологическа градина на Китай очаквахме този момент, тъй като случайно бяхме открили гнездото му. Позволете да ви покажа как стана това.

Шан щракна с пръсти и петте дракона като дресирани заплющиха с криле и се издигнаха във въздуха.

Си Джей се изненада, когато видя, че Им е възседнала Лъки на специално проектирано седло. Докато Ху и Шан бяха говорили, тя явно тихомълком бе оседлала дракона. Сега Им *яздеше* летящото създание, при това доста умело. Дресьор и животно се отдалечаваха, съпроводжани от черните принцове с червени кореми.

— Ама че представление, по дяволите! — прошепна Улф на Пери.

Си Джей нямаше как да не се съгласи с него.

11.

Ху и Шан поведоха групата към стъклените асансьори.

— Какво мислиш, Мечок? — прошепна Си Джей на Хамиш, докато кабината се спускаше.

Брат й сви рамене.

— Всичко е страхотно и впечатляващо... ако не си гледал шибания „Джурасик Парк“. Видя ли зъбите на тези твари? Откъде да знаем, че няма да пощуреят и да започнат да дъвчат сочните човечета? Предпочитам старомодните зоопаркове, където държат животните в клетки.

След като се спусна само няколко етажа, асансьорът спря. Групата продължи по мост високо над атриума към просторна зала, приличаща на център за управление на полетите на НАСА.

Три широки нива, на които се трудеха трийсетина компютърни специалисти с ризи и вратовръзки, гледаха към долината през високите три етажа прозорци. Навсякъде имаше монитори и плазмени екрани, показващи какви ли не графики, диаграми и цифрови изображения, същински калейдоскоп от мигащи светлини и данни. Това бе нервният център на Великата драконова зоологическа градина.

— Главната контролна зала — гордо обяви Шан.

Вниманието на Си Джей бе привлечено от най-големия екран в центъра. На него имаше огромна карта на зоопарка, бяла на черен фон.

Картата беше анимирана — навсякъде по нея бяха пръснати разноцветни точки, много от които са движеха; виждаха се дори движещите се кабинички на лифта.

— Всяка точка дракон ли е? — обърна се Си Джей към Шан.

— Да — отвърна заместник-директорът. — Още при излюпването на всеки дракон се слагат два микрочипа, един в мозъка и един в сърцето. Чиповете ни показват в реално време сърдечния ритъм, дишането, мозъчната активност и друга информация за здравословното състояние на дракона. Освен това чиповете имат джипиес функции, така че по всяко време знаем къде се намира животното.

Шан хвана една мишка и постави курсора върху една от червените точки. Моментално до нея се появи текстова кутия.

Си Джей си спомни дамгите на задните крака на драконите.

Числата се променяха непрекъснато — показваха данните в реално време. Невероятно.

— Значи можете да следите сърдечния ритъм на всеки дракон в зоопарка? — попита тя.

Шан отново приглади вратовръзката си.

— Искаме да следим внимателно здравословното състояние на нашите животни. Ако някое от тях се зарази с нещо, най-добре е да засечем заболяването отрано, за да спасим въпросното животно и да предотвратим разпространението на болестта сред другите дракони.

До главната карта имаше шест по-малки екрана, на които на китайски и английски пишеше:

ЧЕРВЕНОГЪРДИ ЧЕРНИ
ЖЪЛТОДРЕХИ
ПУРПУРНИ ЦАРСКИ
ИЗТОЧНИ СИВИ
ЗЕЛЕНИ РЕЧНИ
БЛАТНИ КАФЯВИ

— Хубави имена — отбеляза посланик Сайм. — Грабващи.

— Благодаря — отвърна Ху. — Наехме консултантска фирма от Лос Анджелис, която да ги измисли. Разбира се, дадохме на драконите официални латински имена като *draconis imperator*, *draconis rex* и така нататък, но този комплекс е построен за туристи, а не за учени.

Си Джей отново се загледа в картата. Веднага забеляза, че точките с едни и същи цветове като цяло се скупчват заедно.

Драконите се придържаха към клановете си — червени с червени, жълти с жълти и т.н. Дори изглеждаше, че контролират отделни територии — пурпурните доминираха около централната планина, червеногърдите черни заемаха северозападния ъгъл, сивите бяха по високите източни склонове, а жълтодрехите като че ли живееха на две плътни групи от двете страни на долината.

Си Джей погледна през високите прозорци. От тях се откриваше обширна гледка към зоологическата градина — горите и езерата, високата централна планина. Отново видя замъците отляво. Поблиският беше прекрасен, бял и чист, с много развети знамена, докато по-отдалеченият, който се издигаше на западната страна на водопад, беше в развалини.

Белият замък изглеждаше заселен от пурпурни царски дракони, които се излежаваха лениво по стените и покривите му.

Вторият изглеждаше по-утилитарно — нисък и як, целият тухли, бойници и отвори за стрелци.

И изглеждаше така, сякаш е улучен от бомба.

Бойниците му бяха разрушени. Стражевите кули бяха срутени. В зейналата паст на портата, под мрачния портикул, подобно на котка с положена върху предните лапи глава, лежеше огромен жълтодрех император. Два жълти дракона с размерите на принцове бяха кацнали върху останките от двете кули подобно на бдителни стражи.

Си Джей кимна към замъците.

— Харесват ми. Хубав детайл.

— Подобно на всяка зоологическа градина, ние се опитваме да осигурим на животните си места за гнездене, сън, убежище и лов — каза Шан. — Някои структури приличат на естествени образувания като пещери, леговища и дерета, докато други като замъците... — той сви срамежливо рамене — са по-театрални и са създадени заради посетителите.

Отдясно на Си Джей имаше многоетажен хотел с прилежащ парк. Около него се виеше увеселително влакче, което започваше от покрива на хотела и се спускаше към парка. Сякаш беше взето направо от Вегас и стоварено тук.

— Часове забавления за цялото семейство — отбеляза Хамиш.

— Да — ентузиазирано каза Шан, който така и не забеляза сарказма.

Погледът на Си Джей обходи мониторите в залата. На един от тях имаше дребномащабна карта на кратера и околностите, а друг приличаше на сеизмограф.

Тя се канеше да попита за тях, но Хамиш я изпревари.

— Хей, пич — обърна се той към Ху. — Не искам да съм кретенът, който задава тъпите въпроси, но какво държи гушчерчетата ви

в кратера? Над долината няма покрив или клетка. Защо просто не отлитат?

Ху се усмихна любезно.

— Много добър въпрос и това е най-доброто място, на което може да му се отговори. Дами и господа, ако бъдете така добри да погледнете тази конзола...

И пристъпи зад един китайски техник, седнал пред компютър с два монитора.

На екраните имаше два изгледа към зоопарка, отстрани и отгоре.

— Въпросът на господин Камерън е много проникателен — каза Ху. — Когато замислихме Великата драконова зоологическа градина, не искахме тя да изглежда като затвор. Желаяхме посетителите да виждат драконите така, както трябва да бъдат виждани — реещи се на воля в откритото небе.

Той вдигна пръст.

— Въпреки това драконите си остават наши затворници. Както ще видите на екраните, има две бариери, които са невидими за човешкото око и които държат драконите в рамките на зоопарка. Това са електромагнитни полета. Първото и най-вътрешно е във формата на купол, а второто — във формата на пирамида. Първото покрива само тази долина, а второто — много по-голям район около долината. Двете полета представляват по същество невидими стени от изключително мощна електромагнитна енергия. Трябва да добавя също, че те продължават и под земята, ако случайно драконите решат да си прокопаят тунел и да избягат. Както каза заместник-директорът Шан, всеки дракон има микрочип в мозъка.

Ху посочи друг екран, на който имаше рентгеново изображение на череп на дракон, гледан във фас и профил. Си Джей веднага забеляза чипа зад лявото око.

— Този чип — продължи Ху — е свързан с лимбичния център или центъра на болката в мозъка на дракона и е способен да излъчва мощен електрически импулс при определени обстоятелства. Например, когато драконът влезе в контакт с някое от електромагнитните полета.

Си Джей си помисли за жълтото дистанционно от представлението и се запита дали това не беше друго подобно „обстоятелство“.

— Ако драконът докосне някой от невидимите куполи, ще получи токов удар направо в центъра на болка в мозъка. Уверявам ви, това е изключително болезнено изживяване.

— Колко болезнено? — попита Улф.

— Ако някой дракон докосне купола — каза Ху, — моментално ще блокира и ще падне от небето. Драконите се научиха много бързо да не докосват вътрешния купол. — Обърна се към Хамиш. — И всъщност, господин Камерън, ние сме гледали „Джурасик Парк“. Още откакто започнахме изграждането на този комплекс нито за миг не забравяме колко опасни могат да са драконите. Бъдете сигурни, скъпи гости, това са опасни животни и ние го знаем. Но пък това е основната причина хората да посещават зоологическите градини — за да видят опасни животни. Тигрите, мечките, алигаторите. Но ние трябва да имаме предвид, че това са важни животни, каквито модерният свят никога не е виждал. И затова се заехме да разработим системи, които *задържат* драконите, без да ги увреждаме безпричинно. Телените огради, стоманените стени, дори видимите лазери не ни вършат работа. Искаме да променим поведението на животните, без да ги нараняваме, и в същото време искаме посетителите да виждат драконите без грубото присъствие на решетките. Електромагнитните куполи вършат идеална работа за задържането им.

— Ами защитата на посетителите? — попита Пери.

Ху отново се усмихна и Си Джей изпита ясното чувство, че Ейрън Пери е лапнишаранът, който задава очакваните въпроси.

— Погледнете чантите подаръци — каза Ху. — И извадете от тях необичайните слънчеви очила, ако обичате.

Си Джей и останалите извадиха от чантите банани странно изглеждащите слънчеви очила с големи стъкла.

— Сложете си ги — подкани ги Ху.

Си Джей си сложи очилата и погледна през прозорците.

— Еха...

Там, където преди беше само широката долина под пустото небе, сега имаше мрежа от проблясващи зелени лазерни линии, образуващи съвършен геодезичен купол. Куполът се простираше от стена до стена и се издигаше над централната планина, като напълно обхващаше огромното пространство. Всички дракони летяха и кръжаха под него.

Над зеления купол Си Джей видя друга мрежа, червеникава и с по-равни страни.

— В момента виждате това, което вижда драконът — каза Ху. — Странните ви слънчеви очила показват ултравиолетовия спектър на светлината. Така драконите възприемат света. Между другото, зрението на съвременните птици е същото. Всяка преграда в зоологическата градина е в ултравиолетовия спектър, така че драконите да я виждат.

Си Джей беше повече хипнотизирана, отколкото впечатлена. Беше завладяващо да гледа света през очите на животно. Ултравиолетовата светлина даваше на хищника няколко предимства, включително способността да вижда следите от урина на жертвата си. В ултравиолетовия спектър урината светеше като неонova светлина. Така ястребите и соколите забелязват жертвите си на земята.

Докато оглеждаше долината по начина, по който я вижда драконът, Си Джей видя множество малки ултравиолетови сфери с *трети* цвят — светлосин.

Светещите сини сфери, невидими за невъоръжено око, но видими през очилата, обгръщаха кабините на въжения път, всяка сграда в долината и дори всички работни коли, които се движеха по пътищата на зоологическата градина.

Щитовете бяха десетки, но ако не носиш очилата, нямаше как да знаеш за съществуването им.

— Какви са *сините*... — започна тя и се обърна към спътниците си.

И млъкна.

Около всеки от тях, включително и около самата нея, имаше малък светлосин ореол.

— Аха-а-а...

Ху забеляза реакцията ѝ.

— Както доктор Камерън току-що установи, ако погледнете към съседа си през очилата, ще видите защо нашите дракони не докосват гостите ни. Дизайнерският часовник, който получи всеки от вас при пристигането си, излъчва малко, но много мощно ултразвуково поле около тялото ви, по същество сфера от високочестотна звукова енергия отвъд прага на човешкия слух. Драконите обаче имат изключително добре развит слух. Те чуват звукови вълни, недостъпни за човешкото

ухо. Това е чудесно при лов, но хитроумните ни инженери от Великата драконова зоологическа градина използваша тази дарба срещу тях. За дракона звукът от часовника е буквално оглушителен, сякаш до вас излита реактивен самолет.

— Освен това ще забележите малки антени на всяка кола и сграда в долината — добави Шан. — Те излъчват подобни ултразвукови щитове. Драконите не могат да бъдат наречени малки животни. Ако някой се блъсне дори случайно в кабина от въжената линия, ще нанесе значителни поражения.

В същия момент Си Джей видя как една кабина излиза от сградата точно под контролната зала. Кабината наистина имаше на покрива къса пластмасова антена, подобна на онези, които могат да се видят по скъпите коли. През очилата Си Джей виждаше светлосинята сфера около кабината.

— Това нещо като куполите над долината ли е? — попита Улф.

— Не — отвърна Шан. — Куполите са електромагнитни. Личните щитове са ултразвукови. Тъй като драконите влизат в контакт с колите и сградите много по-често, отколкото с куполите, по-малките звукови щитове им нанасят удар, който не е така съкрушителен като онзи от куполите. Звуковите щитове пропъждат дракона, докато електромагнитните куполи го зашеметяват.

Групата закима.

— Хайде — усмихнато рече Ху. — Достатъчно лекции. Време е да се качим в една от ултрамодерните ни кабинни и да видим с очите си Великата драконова зоологическа градина!

12.

Излязоха от контролната зала, качиха се на стъкления асансьор и се спуснаха още няколко етажа надолу до друга висока зала, която приличаше на железопътна гара. Само че не беше гара.

Първо, отваряше се към нищото. Нямаше северна страна. Перонът в този край просто свършваше със стометрова пропаст.

И второ, „вагонът“ до перона не беше на релси. Вместо това огромната двуетажна кабина висеше на дебел кабел. Беше дълга поне трийсет метра, с големи прозорци, които се извиваха нагоре и играеха ролята и на покрив. И изглеждаше много модерно, лъскава и сребриста, със задължителното лого *Великата драконова зоологическа градина на Китай* отстрани.

Дебелият кабел, който изпълняваше функцията на въже, излизаше от станцията и продължаваше над долината по права линия, минаваше през подобна на стражева кула междинна станция, след което изчезваше в тунел, прокопан в централната планина на няколко километра оттук.

Групата се качи в кабината, тя потегли и изведнъж посетителите се озоваха високо над долината.

Атмосферата беше като в салон — звучеше тиха музика, а отвън не достигаха никакви звуци, освен най-силните. В задната част имаше бар, обслужван от барман с жилетка и папийонка.

От кабината долината представляваше още по-великолепна гледка.

Лъки, все още с Им на гърба, се спусна и полетя театрално около движещата се кабина. Им махна радостно с ръка. Четирите червеногърди дракона също се появиха и започнаха да описват по-широки кръгове около тях.

Си Джей си помисли, че летенето им прилича на плуването на алигатори. Алигаторите плуваха, прибрали плътно краката си, докато опашките им ги задвижваха напред. Драконите също летяха с плътно прибрани крака, което ги правеше невероятно аеродинамични, и размахваха мощните си криле, които бяха много по-големи от телата.

Докато пътуваха, Си Джей видя и други дракони — гигантски жълтодрехи императори, реещи се около централната планина; масленозелени царе, излежаващи се по бреговете на крайречно село. Приличаха на огромни гущери, припичащи се на слънце.

Няколко пурпурни царе бяха кацнали високо на скалите. Стояха изправено и гордо и наблюдаваха как кабината се плъзга покрай тях. Когато минаха близо до един от драконите, Си Джей забеляза дамгосаното означение на задния му крак.

Докато кабината ги приближаваше и минаваше покрай тях, драконите общуваха помежду си с пронизителни писъци и крясъци.

— Не е особено приятно за ухото, нали? — изсумтя Улф.

— Звуците им може и да не са приятни, но имат смисъл — каза Шан. — Драконите общуват помежду си по различни начини като сложно субзвуково сумтене и телесни вибрации, подобни на онези на алигаторите. Доктор Камерън несъмнено е наясно с тези форми на общуване.

Си Джей кимна.

Алигаторите наистина общуваха така. Тяхното сумтене и другите им звуци бяха сложни и много специфични, същински език. Един неин бивш колега от университета на Флорида, доктор Бенджамин Патрик, изучаваше вокализациите на алигаторите и дори бе успял да създаде база данни от над шейсет различни звука, издавани от влечугите. Пускаше ги през специално проектиран за целта суперкомпютър с надеждата да открие сходства и общи черти в тях — или иначе казано, да преведе езика им.

Подобни изследвания се правеха с делфини и шимпанзета. За делфините е известно, че казват имената си, когато скачат от водата, а групите шимпанзета имат специфични звуци за „леопард“ или „хиена“. Работата на Патрик с алигаторите беше опит проучванията да бъдат продължени на друго ниво.

Шест години по-възрастен от Си Джей, Бен Патрик бе и най-красивият мъж във факултета и всички жени си падаха по него. Когато покани Си Джей — току-що завършила и преди обезобразяването ѝ — на среща, тя не се поколеба нито за миг. Втора среща обаче нямаше, тъй като по време на вечерята Си Джей ясно видя, че Бен Патрик обича само едно нещо — Бен Патрик. Говореше единствено за себе си. Дори сега споменът за онази среща ѝ беше неприятен.

Макар Патрик да беше арогантен и самовлюбен, Си Джей трябваше да признае, че е и блестящ ум. Анализът му на вокализациите на алигаторите беше просто невероятен. Но преди осем години, когато изследването му беше на път да достигне върха си, той внезапно напусна университета, за да заеме много по-добре платено място в университета в Шанхай. Оттогава Си Джей не беше чувала нищо за него.

— Бен Патрик свърши отлична работа в тази област — каза тя.

— Наистина е така — отвърна Ху. — И това е причината сега да работи тук, в зоологическата градина. Откритията му тук далеч надхвърлят онези, които направи с алигаторите. Той работи в нашия Люпилен център. Надявам се, че като се отбием там, ще попаднем на доктор Пат...

Внезапно с мощни удари на крилете два пурпурни императора профучаха покрай кабината. Наистина бяха с размерите на пътнически самолети и от преминаването им кабината леко се разлюля, а дърветата по съседния чукар се огънаха.

Всички посегнаха да се хванат за нещо.

Ху се засмя.

— Всичко е наред. Тези кабинки са най-добрите в света. Швейцарски дизайн. Нашите императори просто не осъзнават какво въздействие оставят след себе си.

Си Джей рязко се обърна и впери поглед в отдалечаващите се пурпурни дракони.

Дори само главите им бяха с направо чудовищни размери, колкото голям джип. Дългите им зъби, стърчащи застрашително нагоре, бяха големи почти колкото нея.

— Мили боже... — промълви тя. — Мили боже!

Кабината мина през подобната на стражева кула станция, издигаща се по средата между главната сграда на входа и централната планина.

— Наричаме я Хижата по средата на пътя — каза На. — Над нас има кафе-ресторант, който предлага отлични гледки и добра храна на разумни цени. Освен това туристите, вървящи през долината, могат да продължат оттук с въжената линия, ако са се изморили.

Докато гостите наблюдаваха драконите, Ху Тан наблюдаваше тях. Разходката с въжената линия като че ли им харесваше. Ху бе

особено доволен, когато видя как двамата от „Ню Йорк Таймс“ кимат одобрително, когато На спомена храната на разумни цени в Хижата по средата на пътя. Консултантите бяха казали, че на американските посетители ще им хареса да има ресторанти с различни цени за хора с различно финансово състояние.

Кабината продължи нататък.

Директно пред нея се издигаше централната планина, която доминираше над долината. На върха ѝ беше кацнала сребриста постройка във формата на диск.

— Какво е това според теб? — обърна се Си Джей към брат си.
— Въртящ се ресторант ли?

Хамиш сви рамене.

— Или пленена летяща чиния.

Ху пристъпи напред и продължи презентацията си.

— Смятаме, че дебелият пласт никел тук е спасил тези животни от сблъсъка с метеорита, заличил динозаврите преди шейсет и пет милиона години. Два километра плътен никел са ги изолирали от удара и тъй като са били заровени дълбоко и способностите им да хибернират са добре развити, драконите са могли да останат в това състояние през продължилата хиляда години след катастрофата зима. Зоологическата ни градина е построена върху второто по големина находище на никел в този район. Най-голямото е при Кратерното езеро на петнайсетина километра на северозапад.

— Жалко, че не сте могли да построите зоопарка си около Кратерното езеро — каза Улф. — Това вече щеше да е гледка.

— Така е — съгласи се Ху. — Както и да е, през ноември седемдесет и девета миньорите от никеловата мина недалеч оттук попаднали на необичаен подземен проход. Необичаен, защото не бил естествено образувание, а бил *прокопан* в никела, което никак не е малко постижение, като се има предвид твърдостта на материала. Проходът водел до пещера на два километра под земята, която била пълна с яйца, общо осемдесет и осем, ако трябва да съм точен. Големи кожени яйца, по-големи от всичко друго, виждано на този свят. В продължение на над две хиляди години в този район е имало различни митове и легенди, в които обикновено се говори за дракон, който тормози местните жители за кратък период. Смятаме, че тези легенди са свързани с това гнездо и че от време на време някой млад дракон е

излизал на повърхността, за да провери атмосферата и да види дали условията са подходящи за останалите.

— Ноември седемдесет и девета — повтори Улф. — Точно по време на кризата с иранските заложници.

— Правилно — каза Ху. — Докато за Америка това бе изключително неприятно събитие, за нас то бе добре дошло, тъй като ангажира вниманието на света за продължителен период и позволи на експертите ни да изследват пещерата в пълна тайна. Заместник-директор Шан може да ни запознае с техническата история на онова, което се случи след това.

Ху се дръпна настрани и Шан пое плавно щафетата.

— Доведохме експерти по влечугите, които да изследват яйцата. Те определиха, че не става дума за фосили, а за живи яйца, съдържащи животни в състояние на дълбока хибернация. Сканирането с рентгенови лъчи и ултразвук показва наличието на подобни на гущери плодове, свити на топка. Затворихме никеловата мина и освободихме всички работници. След това монтирахме по стените на пещерата камери и най-различни сензори — за температура, влажност, звук, ултразвук — за да можем да научим колкото се може повече за това поразително откритие. Не запечатахме пещерата. Вместо това отцепихме земята над нея. Построихме огромен стоманен купол, който още може да се види над Центъра за гнездене западно от тази долина и е най-старата структура във Великата зоологическа градина. И зачакахме. Дълго и търпеливо. През юли осемдесет и първа едно от яйцата се излюпи. От него се появи дракон. Беше принц, черен, с червен корем и с размерите на куче. Всичко беше заснето. Записът е изумителен. Принцът изяде двама от братята си — погълна белтъците и жълтъците на яйцата, събра сили, отиде до стената и започна да рови. Излезе в нашия стоманен купол, подуши въздуха, опита водата... и после се върна в пещерата и започна да буди другите яйца. Когато те започнаха да се излюпват, ние вече се бяхме подготвили. Уловихме ги един по един.

— И не сте съобщили на никого? — попита Улф.

— Това беше най-голямото зоологическо откритие в *историята* — каза Шан. — Искахме да сме сигурни с какво разполагаме. Искахме да сме сигурни, че драконите ще оцелеят. Ако покажехме един-

единствен екземпляр и той умре, щяхме да се превърнем в посмешището на света.

Ху пристъпи напред и се намеси:

— Освен това някои висши партийни ръководители сметнаха, че откритието може да бъде началото на модерен Китай, и затова то беше запазено в тайна, докато не бъдем в състояние да го демонстрираме на света. Взе се решение зоопаркът да бъде построен върху откритието ни. Така и стана. Тази зоологическа градина е проект, по който се работи почти четирийсет години.

Хамиш тихо подсвири.

— Ето на това му викам търпение.

— Във всеки случай — продължи Шан — със затоплянето на света започнаха да се излюпват все повече дракони и нашият Център за гнездене започна да се препълва, затова до него построихме втори център — Люпилния. И преобразихме долината, за да отговаря на нуждите ни. Нужни бяха двайсет хиляди работници, които се трудиха над двайсет години. И със силата на китайската решимост подчинихме природата на волята си.

— Подчинили сте природата на волята си? — повтори Ейрн Пери. — Какво искате да кажете? Че долината не е истинска ли?

Ху посочи извисяващата се пред тях планина.

— О, долината изобщо не е естествено образувание. Величественият централен връх, Драконовата планина, е естествена, както и някои участъци от стената около долината. Но иначе районът се превърна в долина едва когато нашата армия от работници свърза някои скалисти била, като изгради стена от допълнително донесен варовик и бетон и я превърна в кратер.

Гостите се обърнаха да погледнат отново колосалната стена на долината, след като вече знаеха, че не е естествено образувание.

— Например стената, в която се намира сградата на главния вход, е изцяло изкуствена. Всички езера, водопади и други водоеми в зоопарка също са изцяло наше дело. По-малките върхове са изкуствени, както и повечето отвесни скали, които от самото начало бяха проектирани така, че да приютяват драконите.

Хамиш отново подсвири.

— А стига бе...

— През цялото време на строителството на кратера нито един от обикновените работници не видя дракон — каза Шан. — Мислеха си, че строят най-голямата зоологическа градина на света, което в известен смисъл си беше истина. Просто не знаеха какви ще бъдат животните. И през цялото това време ние изучавахме създанията, наблюдавахме ги как растат, как се хранят, какви са навиците им, дори обучихме някои от тях, както вече видяхте.

Кабината продължаваше да се носи бавно над грамадната долина в посока на централната планина. Драконите се рееха около нея.

— Благодаря, заместник-директор — каза Ху и се обърна към гостите. — И така. Имате ли въпроси?

Естествено, въпросите заваляха.

— Как сте успели да постройте това място за двайсет години, без никой на света да разбере? — попита Пери.

— Колко дракони имате тук? — попита Сиймор Улф.

— Какво ядат? — поинтересува се Хамиш. — Какви са взаимоотношенията им? Бият ли се помежду си?

— Като изключим солената вода, страхуват ли се от нещо друго? — обади се посланик Сайм.

Ху вдигна ръце и се разсмя.

— Добре! Добре! Отлични въпроси, на които ще отговоря с удоволствие.

Все така усмихвайки се, той забеляза, че Си Джей стои мълчаливо настрани и се взира в един царски дракон, който се рееше в бавни кръгове. Не беше задала никакъв въпрос, да не говорим за развълнуван. Всъщност, когато той ги покани да питат, се беше извърнала.

Ху се намръщи.

— Доктор Камерън? Ами вие? Няма ли въпроси за драконите?

Си Джей отговори, без да се обръща и без да откъсва поглед от летящия гигант отвън.

— Имам — рече тя. — Един. Но няма да го задам сега.

Ху се намръщи объркано и дори малко обидено, но бързо се окопоти и се обърна към останалите.

— А, ето че пристигнахме и на Драконовата планина.

Кабината наистина беше стигнала до тунела, пробит в могъщата централна планина. Величественият връх се издигаше над тях.

— Да влезем вътре и ще отговоря на всичките ви въпроси, докато обядваме.

Кабината влезе в недрата на планината.

13.

Спряха на станция, построена в планината.

Стените ѝ бяха от естествена скала, матовосиви, оформени като огромни дракони — сякаш съществата се появяваха от земята в плашещи нападателни пози, с отворени пасти и разперени нокти.

Тъй като кабините на въжената линия бяха двуетажни, платформата на станцията също беше на две нива. Модерен решетъчен мост водеше от горната палуба на кабината до горните врати на огромен двуетажен асансьор.

Недалеч от асансьора имаше десетина китайски работници. Щом видяха пристигащата кабина с важните гости, те спряха работата си и се построиха в редица, докато посетителите отминат.

Заради работните им колани, комбинезоните и оголените жици, стърчащи от стените, Си Джейй предположи, че са електротехници.

Най-младият от работниците явно беше събрал инструментите си набързо, защото ги притискаше неловко към гърдите си; докато групата минаваше покрай него, горкият нещастник изпусна нещата си и те паднаха с трясък. Отвертка, клещи и трийсетина метални скоби се пръснаха по пода.

Групата продължи, но Си Джейй се обърна и видя как бригадирът зашлеви младия електротехник през лицето.

— Идиот! — изсъска той на мандарин. — Не пред гостите!

Си Джейй трепна. Подобно нещо не би могло да се случи у дома, но в Китай все още често се случваше нископоставените работници да бъдат наказвани физически. Тя се върна, клекна до младежа и започна да му помага в събирането на нещата му.

— Съжалявам — прошепна той на английски, като се кланяше непрекъснато. — Ужасно съжалявам. Ужасно съжалявам.

— Всичко е наред — каза Си Джейй, докато събираше скобите. — Как се каваш?

— Ли, госпожо.

— Спокойно, Ли. Всичко е наред. Стана случайно. Не си обидил никого, нито си злепоставил зоологическата градина.

Изпотеният Ли кимна благодарно, но уплашеният поглед към бригадира наемкваше, че нещата няма да се развият добре за него, след като Си Джей и останалите се махнат. Си Джей взе последната скоба и се изправи.

Тръгна да настигне групата, но докато минаваше покрай бригадира, прошепна небрежно на мандарин:

— Ако пак посегнеш на момчето, ще се погрижа да те изхвърлят. Разбра ли ме?

Бригадирът пребледня.

Си Джей се върна при групата до асансьора точно когато Ху казваше:

— На въпроса на господин Улф. В зоологическата градина имаме двеста трийсет и два дракона. Трийсет и един императори, осемдесет и един царе и сто и двацет принца. На възраст са от трийсет и пет години до новоизлюпени, които се появиха само преди няколко месеца. Но нека това не ви заблуждава. Драконите растат бързо. Едномесечен принц е с размерите на лъв. На шест месеца е висок колкото човек. За една година достига пълните си размери, но е незрял и затова се подчинява на по-възрастните.

Влязоха в асансьора и кабината плавно се понесе нагоре. Табелата до вратата показваше, че е германска изработка. Не издаваше почти никакъв звук.

— На въпроса на господин Камерън относно храненето — каза Шан. — Драконите са всеядни, хранят се както с месо, така и с растителност. Императорите са предимно растителноядни, подобно на големите динозаври преди тях, докато царете и принцовете са предимно месоядни.

— С какво ги храните? — попита Улф.

— Предимно с овце и крави — отвърна Шан. — Към долината имаме ферма, която осигурява храната на драконите. Както можете да си представите, те се нуждаят от значително количество месо, така че фермата е голяма.

— Господин Камерън попита и дали се бият помежду си — каза Ху. — Определено го правят, но по много необичаен и доста ритуален начин, който нарекохме „рицарски турнир“. Противниците политат директно един срещу друг. Докато се разминават, протягат крака и

единият дракон обикновено печели. Открихме, че подобни двубои обикновено се водят за...

— Територия — обади се Си Джей.

— Да. Да, точно така — каза Ху. — Териториални спорове. Помислихме дали да не ги разделим, за да сложим край на двубоите, но в крайна сметка те си завладяха територии и турнирите като цяло престанаха.

— А как успяхте да построите това място, без никой да научи? — попита Пери.

— Лесно — рече Ху. — Казвахме истината. Сами видяхте табелата на железопътната гара: „Добре дошли във Великата китайска зоологическа градина“. Имаше много други подобни. Освен че казахме на всички работници в проекта, че строят огромен зоопарк, ние създадохме цял набор от надписи и емблеми, които могат да се видят на всеки знак, всеки камион и на всяка фактура за всеки изпълнител, работещ тук. Раздавахме тениски и шапки с логото на Великата китайска зоологическа градина. Докато работниците се трудеха, драконите бяха прибрани под земята в центровете за излюпване и гнездене, така че никой работник не ги е виждал. Само най-доверените контрактори знаеха за драконите — онези, които работеха по системите за сигурност като електромагнитните куполи и звуковите щитове. Разбира се, същото се отнася и за експертите, които ни помогнаха за изучаването на поведението на драконите.

— Ами сателитите? — попита Улф и се обърна към американския посланик Сайм. — Според Америка какво е ставало тук?

Сайм се обърна към Ху и двамата се спогледаха като хора, които са наясно с реалностите на международната политика.

— През ноември седемдесет и девета районът и въздушното пространство над него бяха обявени за военен район с ограничен достъп — каза Сайм. — Технически погледнато, цялата долина е военен обект, подчинен на военни закони.

Сайм отново погледна Ху и членът на Политбюро кимна. Двете страни, стремящи се към господстваща роля в света, знаеха всичките си тайни — или поне повечето.

— До днес правителството на Съединените щати не знаеше какво е значението на това място. Знаехме за звуковите щитове, но самите ние ги използваме в базите на Военновъздушните сили за

заглушаване на комуникациите и затова решихме, че китайците просто правят същото. И тъй като тук не се провеждаха изпитания на самолети или ракети, мястото не се смяташе за някаква специална база. Проучихме визите на поканените експерти по животните, но видяхме логовите знаци на зоологическата градина и май се вързахме.

Чу се мелодичен звън и вратата на асансьора се отвори към елегантна зала. Помещението беше кръгло, със заоблени прозорци от пода до тавана, от които се откриваше панорамна гледка към долината.

Си Джей осъзна, че се намират в дисковидната постройка на върха на Драконовата планина, както я беше нарекъл Ху.

И наистина се оказа въртящ се ресторант. На четири широки нива бяха наредени маси, така че от всяка да се открива гледка към долината. Само централната част бе неподвижна и пръстените се въртяха бавно около нея.

— Под нас има втори ресторант като този — каза Ху. — Гостите, които пътуват на долния етаж на асансьора, пристигат там.

Отвън драконите кръжаха, спускаха се и се издигаха в небето. Беше все едно да се храниш на върха на Айфеловата кула, високо в небето, в компанията единствено на облаците и драконите.

Зашеметяващо.

Поднесоха обяда.

— Менюто е от Гордън Рамзи — каза Ху. — Много е популярен в Китай. Китайците го смятат за... как беше фразата... симпатичен калпазанин.

По-важните гости — посланик Сайм, Сиймор Улф и Ейрън Пери — седнаха с Ху Тан и Шан в единия край на масата. На Си Джей се падна мястото до помощника на посланика Грег Джонсън. Почти беше забравила за съществуването му — не бе казал нито дума по пътя насам. Беше истински професионалист в уменията да е невидим.

— Какво ви е впечатлението дотук? — попита я той, докато се хранеха.

— Мисля, че това място ще превърне Китай в *голямата* туристическа дестинация на света. С един удар ще извади от играта „Дисниленд“, „Дисни Уърлд“ и Гранд каньон. А вие какво мислите?

Джонсън сви рамене.

— Страхотно е. Макар че трябва да си призная, че съм любопитен.

— За кое? — попита Си Джей и лапна броколи с масло.

— За въпроса ви — каза Джонсън.

Си Джей спря да дъвче и се вгледа в помощника на посланика. Джонсън отвърна на погледа ѝ. Тъмните му очи бяха присвити, съсредоточени, преценяващи и тя се запита що за помощник е той всъщност.

Джонсън изчака моментът да отmine и се усмихна.

— Каква гледка само, а?

Си Джей го погледна още веднъж и се обърна към прозореца. *Наистина* беше невероятно. Постижението на китайците бе забележително — не само че бяха развъдили древни животни, но и бяха променили самия ландшафт, за да ги приютят.

Докато се обръщаше към прозореца, видя двама души да стават от друга маса, единствената друга заета в целия ресторант — китаец и по-млада китайка, които си тръгваха.

Жената, на двайсет и няколко, изглеждаше много нервна. Мъжът бе нисък и възпълен. Беше с червено поло с логото на зоологическата градина и косата му бе вързана на дълга опашка, което беше необичайно за китайците.

— Не е истина... — промълви Си Джей. — Не може да бъде. Го-Го?

Щом я чу, мъжът се обърна. Видя я и на лицето му изгря радостна усмивка.

— Я, та това е красивата и талантлива Касандра Джейн Камерън! — възкликна той и се завтече към нея.

Си Джей стана и двамата се прегърнаха. Той дори не погледна белезите по лицето ѝ.

— Е? Какво мислиш за това място? Не е ли... не е ли най-голямата бомба в историята?

Си Джей се разсмя. Го Гуан открай време си беше такъв — дребен, шумен и безцеремонно жизнерадостен. И огромен почитател на шанхайските клубове.

— Определено се гръмнах — призна Си Джей.

Го-Го отстъпи крачка назад.

— Господи, виж се само, момиче! Направо си жестока! Господи, как поддържах задника си в тази идеална форма? Потя се като луд във фитнеса, а я ми виж гъза. Виж го! Все същия тъжен отпуснат задник на дребен тлъст китаец. Гадост! Какво правиш тук?

— Подготвям материал за „Нешънъл Джогеографик“. А ти? Не съм те виждала, откакто работеше за мен и крадеше яйца от гнездата на алигатори по Яндзъ и бягаше от ядосаните им майки.

— Издигнах се оттогава, скъпа — каза Го-Го. — Работя за Бен Патрик в Люпилния център. Това място се нуждае от всеки експерт и докторант, до който може да се добере. — Посочи младата жена, която дискретно стоеше наблизо. — Цяла седмица обядвам с успешните кандидати. Мътните да ме вземат, от години никой не ме е наричал Го-Го. Адски се радвам да те видя. А сега трябва да бягам. Може да успеем да пийнем по чаша шардоне, след като приключиш с обиколката.

— Разбира се — каза Си Джей.

Го-Го и младата жена си тръгнаха и Си Джей се върна на масата.

— Сигурно ви е била нужна цяла армия работници — тъкмо казваше Сиймор Улф. — Как ги хранехте и настанявахте по време на строежа?

Ху посочи на североизток.

— Ако погледнете натам, ще видите покривите на няколко сгради.

Си Джей и останалите погледнаха и наистина видяха в североизточния ъгъл на долината покриви на нещо като високи жилищни блокове.

— Градът на работниците — каза Ху Тан. — Наистина цял малък град, с жилищни сгради, фитнес центрове, пазари и магазини, паркове, дори спортни игрища. Работниците ни живеяха там, докато създаваха долината.

— Живееха? — попита Пери.

— Сега градът е почти пуст, грижещите се за животните живеят само в една сграда, но го поддържаме целия, защото той все още ни е полезен. Когато се отвори за света, прекрасната ни зоологическа градина ще се нуждае от друга малка армия — гидове, хотелски персонал, чистачи и пазачи, които трябва да живеят някъде.

Докато останалите се възхищаваха на града, Си Джей гледаше към един по-нисък връх на изток.

Гигантски черен император се излежаваше на корниз високо на върха. Имаше червен корем, подобно на четиримата принцове, които бе видяла.

Ху забеляза накъде се е загледала и попита:

— Доктор Камерън. Добре ли сте? Нещо тревожи ли ви? — Изглеждаше искрено загрижен. — Готова ли сте да зададете въпроса си?

Си Джей се обърна и видя, че цялата маса я гледа с очакване. Сякаш на всички им бе интересно да чуят въпроса ѝ. Погледна и Грег Джонсън — той явно изгаряше от нетърпение да я чуе.

— Да — каза тя. — Но може и да не ви хареса.

— Моля — подкани я Ху. — С радост ще отговорим на всеки ваш въпрос.

— Въпросът ми е... — каза Си Джей и се обърна в стола си. — Господин Ху, колко точно души са убили драконите досега?

14.

Ху я погледна като ударен с мокър парцал.

— Колко... какво? Колко хора са *убили* ли? Защо задавате такъв въпрос?

— Защото според всичко, което ни казахте досега, това животно е може би най-големият хищник, познат на света — каза Си Джей. — Всичко сочи, че е машина за убиване без равни на себе си, може би с изключение на голямата бяла акула.

Тя започна да брои на пръсти:

— Големи широки ноздри за надушване на жертвата. Ампулите на муцуната не просто надушват електричество, а са предназначени да долавят биоелектрическия сигнал за *опасност* от бързо биещото сърце на ранено животно. Криле за преследване на жертвата, нокти за хващането ѝ, острите зъби за разкъсването. Еволюцията е чудесен майстор, господин Ху. В продължение на милиони години тя е сътворила това животно с една-единствена цел — да бъде *върховният* хищник. Те са създадени за три неща — лов, убиване и изяждане. Подобно на крокодилите и алигаторите. Те *правят това*. *Съществуват за това*. Освен това са умни — по дяволите, успели сте да *дресирате* някои от тях. Затова е и въпросът ми. Колко хора са убили досега?

Отначало Ху Тан не каза нищо. Накрая сви устни.

— Нито един. В зоологическата градина няма нито едно нараняване или смъртен случай, причинен от дракон. И възнамеряваме нещата да продължат по този начин.

— Наистина ли? — попита Си Джей и наклони глава настрани. — Господин Ху, поставянето на два електромагнитни купола над долината е много благоразумна идея. Но поставянето на малките звукови щитове по всички превозни средства, сгради и хора ме кара да си мисля, че вашите дракони са нападали въпросните превозни средства, сгради и хора. Всъщност, щом животните стоят настрана от куполите и щитовете, това *по дефиниция* означава, че са си патили от тях. Животните не се страхуват от електромагнитни куполи и звукови

щитове, защото могат да ги видят. А защото са изпитали болка от тях. Сериозно ли твърдите, че драконите ви са атакували някой и друг камион или сграда, но не и човешко същество?

— Да, точно това ви казвам — с безизразно лице отвърна Ху.

Си Джей го изглежда.

— Ясно. Също като с китайския брутен вътрешен продукт.

— Моля?

— Няма значение.

След десерта се върнаха в кабината и продължиха въздушната обиколка на зоопарка.

След като излизаше от Драконовата планина, въжената линия продължаваше на изток, през по-малкия връх, който Си Джей бе гледала по-рано, а след това отново завиваше на север.

Хамиш побутна сестра си и посочи надясно. Там, на ръба на бездна, изсечена в източната стена на кратера, бе кацнал огромен манастир, построен в стила на старите таоистки манастири в Централен Китай.

Манастирът имаше три нива с островърхи покриви и широки балкони над пропастта. В него се беше настанила група жълтодрехи дракони — на широките балкони се излежаваха император, двама царе и двама принцове.

— Очевидно нашият манастир е реверанс към прочутия Храм на Пурпурния облак в планината Удан в провинция Хубей — каза Шан.

— Очевидно — промърмори Хамиш.

Кабината се отдалечи от страничната пропаст и започна постепенно да се спуска, докато не се озоваха над висок водопад.

Няколко големи скали стърчаха от ръба на водопада, а от падащата водна завеса се подаваха още няколко, с плоска повърхност. На тях се бяха настанили десетина масленозелени принцове.

— Зелени речни дракони — каза Шан. — Те обичат водата. Направо не можем да ги изкараме от нея.

Гласове по радиото от главната контролна зала:

— Северен водопад, бъдете готови. Гостите идват.

— Северен водопад на линия.

— Пригответе се за пускане на рибата. Три, две, едно...

Кабината мина пред водопада, на нивото на ръба, на около шест метра от масленозелените речни дракони на скалите, когато внезапно съществата видяха нещо във водата и се хвърлиха в нея, вдигайки пръски.

— Вижте само колко са бързи! — възкликна Пери.

Си Джей си мислеше същото. Драконите се движеха с изумителна скорост, много по-бързо от крокодили.

Кабината подмина водопада и започна отново да се издига. Си Джей зърна широкия околоръстен път около долината. Беше изкусно прикрит и често изчезваше в прокопаните в скалата тунели.

Малко след водопада кабината стигна до открита станция, обслужваща подобна на хотел сграда в северния край на долината. Посрещна ги мигащ надпис: Добре дошли в казино „Опашката на дракона“.

Сградата напомняше на Си Джей за „Беладжо“ в Лас Вегас — бежови стени, огромни колони и прозорци в италиански стил.

Кабината обаче не спря, само намали скорост, докато минаваше през станцията, след което продължи покрай северния край на езерото и още един широк водопад, където също имаше речни дракони, накацали по скални корнизи по ръба и стърчащи от водата скали.

Докато се отдалечаваха от водопада, Си Джей видя четири сребристи джипа „Рейндж Роувър“, които излязоха от един гараж в подножието на казиното и поеха по покрития с чакъл път успоредно на въжената линия.

Хамиш също ги забеляза.

— Хубави машинки. „Рейндж Роувър Спорт“.

Смътно различиха хората в колите — четиримата партийни величия с чисто новите туристически екипировки.

— Важните клечки — отбеляза Хамиш.

Сребристите джипове следваха известно време кабината, като вдигаха облак прах, след което пътят зави на север и те се отдалечиха. Си Джей видя, че пътят заобикаля драматично изглеждащи стени

(покрити с дракони), които образуваха нещо като естествена преграда пред северозападния ъгъл на кратера.

Поправи се.

Не беше никаква *естествена* преграда. Цялата долина беше изваяна от хилядите китайски работници, създали тази туристическа атракция. Скалите — и преградата, която образуваха — бяха поставени тук с определена цел.

— Май важните клечки правят съвсем различна обиколка от нашата — каза тя.

Хамиш се обърна към Шан.

— Хей, приятел, накъде са тръгнали онези пичове?

Шан се усмихна.

— Видните ни партийни ръководители ще разгледат една много особена част на зоологическата градина, която ще видите по-късно. Простете, но засега няма да ви кажа какво има там. Не искам да развалям изненадата.

— Ами добре тогава. Супер — отвърна Хамиш.

Всички останали зяпаха драконите. Самите скали бяха добре проектирани, помисли си Си Джей — драконите лежаха по високи корнизи или бяха накацали по поразителни върхове. Гледката грабваше вниманието. Направо като пощенска картичка.

Междувременно кабината мина над обширно блато, обрасло с тръстика и пълно с множество крокодили.

— Защо има крокодили? — обърна се Си Джей към Шан.

— Те са единствените оцелели представители на архозаврите в съвременния свят — каза заместник-директорът. — Още през триаския период е имало големи крокодили. Решихме, че присъствието им тук ще се отрази добре на драконите. Ще им напомня за света, с който са свикнали.

— Тези са соленоводни — каза Си Джей. — Което означава, че водата в блатото е солена. Май казахте, че вашите дракони не обичат солена вода.

— Точно така.

— Но блатото е свързано с езерото, а там има дракони. Как се получава?

— Много сте наблюдателна, доктор Камерън — похвали я Шан. — Малко послъгахме. Не сте я видели, но точно под повърхността има

плексигласова преграда, която отделя соленото блато от пресноводното езеро.

— Крокодилите навлизат ли в езерото? — попита Пери.

— По-големите да, но не и малките — отвърна Шан. — Драконите пък *винаги* избягват блатото. Ненавиждат го. По отношение на солената вода те са като котки, страшно се изнервят.

Когато стигна средата на блатото, кабината зави на юг и се понесе величествено над езерото, на около шест метра от повърхността на водата.

Връщаха се покрай западната стена на долината. Огромната главна сграда в южния край бе на десетина километра от тях.

По западната стена Си Джей видя дващестина дракона с различни размери, но скупчени на малки групи с един и същи цвят.

Гласовете от контролната зала зашепнаха през малката слушалка в ухото на Ху Тан:

— Западна стена, бъдете готови. Гостите идват.

— Западна стена на линия.

— Пригответе се за пускането на конете. Пет, четири, три...

Ху Тан знаеше, че неговата зоологическа градина е чудо, което няма равно на себе си. Но тук имаше влиятелни американски журналисти и той не искаше да кажат, че драконите му само мързелуват и не правят нищо.

Понякога трябва да се погрижиш животните да направят представление.

Си Джей отново видя от кабината околоръстния път, който изчезваше и се появяваше от тунелите в склона.

А после забеляза нещо, от което замръзна.

Беше толкова добре замаскиран, че едва не го пропусна.

На отвесната черна скала над пътя имаше самотен дракон, червеногръд цар, присвит в много необичайна поза. Беше долепил корем до скалата и стоеше вертикално, но с главата надолу.

Създанието беше с размерите на вагон и не помръдваше. Просто си стоеше там, неестествено неподвижно.

Четири жълтодрехи принцове изскочиха от някакви дървета под околоръстния път — преследваха шест коня. Конете препускаха с всички сили между дърветата, за да спасят живота си. Драконите тичаха бързо, с хладнокръвната пъргавина на едри котки. С вдигнатите си опашки, отпуснати ниско глави и крака, преодоляващи с лекота препятствията, приличаха на уголемени леопарди.

Внезапно два от драконите полетяха, заобиколиха конете от страни и ги насочиха надясно, където...

... други двама принцове изскочиха от някаква пещера и повалиха първите два коня със смазващи странични удари.

— Ау! — извика Хамиш.

Двата коня, които тежаха поне по осемстотин килограма, паднаха с цвилене и заритаха.

Издебналите ги от засада дракони се нахвърлиха върху тях, ухапаха с грамадните си челюсти шиите им и смазаха трахеите. Конете спряха да се мятат и замряха.

Тогава пристигнаха и другите четири дракона, но не се включиха в бурното пиршество. Вместо това изчакаха на известно разстояние убийците да опитат първи повалените си жертви.

Си Джей гледаше като хипнотизирана.

— Като вълците са — каза тя. — Вълците спазват стриктна йерархия както по време на лова, така и при храненето. По-младите членове на глутницата вкарват плячката в засадата, където ги дебнат старшите. Старшите, алфа-мъжкарят и алфа-женската, нанасят смъртоносния удар. И винаги се хранят първи. След това идва ред на младите.

Си Джей видя как един от старшите дракони ухапа трупа на единия кон и откъсна главата му с едно-единствено рязко движение.

Посланик Сайм — зяпаше потресен кървавата сцена — прошепна:

— Такова нещо не може да се види по „Нешънъл Джогеографик“.

15.

Кабината продължи пътя си над западното езеро. Отпред се появи разрушеният замък. Издигаше се до третия последен водопад, който описваше широка дъга. От мястото си Си Джей виждаше само ръба му, през който водата падаше в някакъв голям басейн.

Над и зад замъка обаче имаше много по-модерна структура — петнайсететажна сграда със стъклена фасада, наполовина вградена в стената на кратера.

Точно под мястото, където най-долният етаж на сградата опираше в склона, Си Джей видя тунел, в който изчезваше околоръстният път, и предположи, че сградата има и някакъв вътрешен вход от тунела.

На върха на стъклената постройка се издигаше бяла кула, подобна на кула за контрол на въздушния трафик. От нея стърчаха множество антени.

— Каква е тази сграда? — попита тя.

— Административна — отвърна заместник-директорът. — Управлението на зоологическа градина с такива размери е като управлението на малък град. В административната сграда се намират всичките администратори и поддържащ персонал. На долните етажи има складове, които приемат всички постъпващи строителни материали. Там се координира и управлението на отпадъците.

— А кулата горе?

— За следене и наблюдение на драконите — отвърна Шан малко по-бързо и небрежно от необходимото.

Си Джей не пропусна реакцията му.

— Свързана ли е по някакъв начин с електромагнитните куполи? Искам да кажа, едва ли искате някой по-едър дракон случайно да се блъсне в нея и да извади купола от строя.

— О, не — каза Шан. — Вътрешният купол се генерира от двайсет и четири източника, разположени по ръба на кратера. Можете да ги видите ето там, до кулата. Всеки е силно укрепен с бетон, дебел

близо три метра. Драконите не са в състояние да ги повредят дори да опитат.

Си Джей си сложи слънчевите очила и погледна към ръба.

Видя зелените лъчи на вътрешния купол, започващи от серия укрепления по ръба на кратера. Приличаха на бетонни бункери от Втората световна война с тесни процепи, от които излизаха лъчите.

Тя сви рамене, махна очилата и тъкмо се обръщаше да погледне към административната сграда, когато забеляза от тунела на околоръстния път да излизат автомобили.

Беше конвой от пет бензиновоза — тежки машини с осемнайсет колела и дълги сребристи цистерни. Камионите поеха на север по пътя и изчезнаха в друг тунел.

— Заместник-директор, какво беше това? — рязко прошепна Ху на Шан на мандарин.

— Зареждането в два часа — каза Шан. — Карат дизел за станциите на въжената линия и за генераторите.

— Шофьорите би трябвало да знаят, че днес имаме посетители — изсъска Ху. — Помните ли какво казаха консултантите от „Дисни“? Посетителите никога не бива да виждат работещи обслужващи машини. *Никога*. Погрижете се шофьорите и началниците им да бъдат наказани.

Си Джей не показва, че ги е разбрала. Двамата явно бяха забравили, че тя знае мандарин.

Оглушителен рев накара всички в кабината рязко да се обърнат.

Си Джей се облеци.

Грамаден император летеше *до самата кабина!*

Носеше се във въздуха с лекота, като от време на време размахваше огромните си криле и поглеждаше с любопитство кабината.

Си Джей дори не беше усетила приближаването му. Не можеше да повярва на очите си, че нещо толкова голямо може да се рее във въздуха. И беше силно развълнувана, че е в състояние да го разгледа отблизо.

Огромният звяр изрева отново — пронизителен писък, който сякаш разтнесе цялата долина.

Беше червеногръд черен дракон. Коремът му бе ален. Черната му броня изглеждаше непробиваема. Когато изрева, зъбите му

проблеснаха.

Си Джей забеляза, че съществото следи внимателно нея и спътниците ѝ, сякаш ги преценява.

Откри, че му се възхищава. Знаеше, че любопитството е знак за интелигентност и се среща рядко. Може да се открие само при някои представители на животинското царство — шимпанзета, горили, делфини.

Погледът ѝ се плъзна по шията на огромния звяр и се спря върху страховитата глава. Очите му бяха абсолютно черни. Жилите на челюстите бяха опънати. Гребенът беше лъскав и зловещ, а останалата част от масивната глава бе покрита със страшни белези, вероятно от двубои с други дракони...

Си Джей се намръщи.

„Чакай малко...“

Нещо в тази глава не изглеждаше правилно, но не можеше да определи какво точно.

Внезапно, с последен ужасен писък, гигантското създание размахна криле и полетя на север. Всички в кабината замърмориха потресено.

Малко по-късно кабината стигна до огромния разрушен замък. Когато го бе видяла от главната сграда, Си Джей си беше помислила, че не е много голям, но сега осъзна, че разстоянието я е излъгало.

Замъкът беше огромен — тъмен, мрачен и внушителен.

— Наехме дизайнера от „Властелинът на пръстените“ да проектира замъка — каза Ху на Улф. Партийният функционер вече се държеше настрана от Си Джей.

— Страхотен е... — промълви Хамиш.

Си Джей трябваше да признае, че замъкът наистина е впечатляващ. Изглеждаше така, сякаш обитателите му са се сражавали с нападналите ги дракони и са претърпели съкрушително поражение. Бойниците бяха разрушени. Цели кули лежаха на земята. Стълби се изкачваха към нищото и свършваха внезапно наскоро въздуха.

Целият замък беше покрит с черни овъглени следи.

— Нали казахте, че няма огнедишащи дракони — отбеляза Си Джей.

Шан се усмихна малко притеснено.

— Позволихме си известни волности в дизайна на замъка, за да изглежда по-театрално.

— На мен ми харесва — каза Хамиш.

Сред руините имаше десетина дракона, всичките жълтодрехи.

В основата на замъка, на нивото на водопада, от главната порта излизаше издължена дървена платформа.

Напомняше на подвижен мост, само че не стигаше доникъде. Просто минаваше над дъговидния водопад точно пред замъка и стърчеше в нищото. На Си Джей й трябваша няколко секунди да осъзнае какво представлява всъщност.

— Това е площадка за кацане на драконите — досети се тя.

— И спирка за нас — с усмивка рече Шан. Платформата се намираше само на стотина метра от тях.

— Имам още един въпрос — неочаквано каза Си Джей.

— Да? — Заместник-директор Шан хвърли тревожен поглед към Ху; явно се страхуваше от поредния неудобен въпрос от жената от „Нешънъл Джогеографик“.

— Казахте, че в онази пещера сте открили осемдесет и осем яйца — каза Си Джей. — А после заявихте, че имате двеста трийсет и два дракона в зоопарка. Как се получава това? Предполагам, че едно яйце отговаря на един дракон, така че драконите трябва да са осемдесет и осем, освен ако не са снесли още яйца.

Шан видимо се отпусна. Явно това беше въпрос, на който можеше да отговори с лекота.

Той се усмихна.

— Права сте, доктор Камерън. Едно яйце е един дракон. И не, драконите не са снасяли яйца след излизането си от гнездото. Ние обаче работим и изучаваме тези животни вече близо четирийсет години. През това време използвахме някои подсилени методи за размножаване, с които да... Какво е това?

Гледаше над рамото на Си Джей, на север. Усмивката му изчезна.

Си Джей се обърна и проследи погледа му.

Кръвта й се смрази.

Видя група дракони с червеникавокафяви кореми и различни размери. Летяха право към кабината, водени от императора, който ги беше проучвал само преди няколко минути.

И докато се взираше в приближаващата група, Си Джей осъзна какво не е наред с главата на императора.

Нямаше уши.

Белезите и следите по главата на дракона не бяха от наранявания при битки с други дракони.

Императорът *беше откъснал собствените си уши*, при това до основата, разкъсвайки целия слухов канал, което означаваше, че звуковият щит, защитаващ кабината, *изобщо няма да му подейства*.

— Заместник-директор, какво става? — заплашително попита Ху.

— Господине, никога досега не съм виждал нещо подобно — каза Шан.

— Хвани се за нещо — каза Си Джей на Хамиш. — *Веднага!*

Драконите се носеха към кабината и когато стигнаха до нея, не спряха.

Безухият император врѣхлетя върху нея с цялата си сила, с ноктите напред. Прѣсна се стѣкло, кабината се разлюля силно и само за няколко ужасни секунди обиколката на Си Джей Камерѣн из Великата драконова зоологическа градина на Китай отиде по дяволите.

ТРЕТО ДЕЙСТВИЕ. НЕИЗВЕСТНИЯТ ХИЩНИК

*В зоопарка или в резервата не се изправяте
пред фотография или видео. А пред живо,
дишащо животно.*

Бил Конуей,
президент на Нюйоркското зоологическо
общество,
„Нешънъл Джоографик“, юли 1993

16.

Кабината се люлееше бясно, почти на деветдесет градуса — толкова силен бе ударът на императора.

Си Джей и Хамиш се бяха вкопчили в някакви перила. Светът около тях се мятеше като полудял.

До тях Грег Джонсън също беше успял да се хване и държеше посланик Сайм.

Останалите не бяха такива късметлии.

Ударът запрати телевизионната репортерка Син настрани и тя изпищя. Операторът прелетя през кабината и се блъсна в прозореца миг преди стъклото да се пръсне под тежестта на връхлитащ червеногръд дракон, този път принц.

Подобно на императора, този също нямаше уши, така че звуковите щитове, обгръщащи кабината и хората в нея, не му действаха. Принцът връхлетя през прозореца с раззината паст и преди някой да разбере какво става, сграбчи оператора с нокти и го издърпа навън.

— Мамка му! — извика Хамиш, когато вятърът нахлу с рев вътре.

Цялата кабина продължаваше да се тресе бясно подобно на излязла от контрол детска люлка.

Син и Улф се изтъркаляха покрай Си Джей и Хамиш и се плъзнаха към разбития прозорец. Си Джей и Хамиш реагираха еднакво — протегнаха ръце, Си Джей сграбчи китката на Син, а Хамиш хвана ръката на Улф миг преди той да излети от кабината.

Коментаторът на „Ню Йорк Таймс“ рязко спря на няколко стъпки от зейналия отвор, въздъхна с облекчение... и точно в този миг под краката му се появи гигантската глава на императора.

Драконът изрева. Силата на рева беше като на реактивен двигател.

Животното се опита да навре муцуната си през прозореца, но отворът беше твърде малък и само едната от ноздрите му влезе вътре.

Си Джей се облещи.

Внезапно челюстите на императора се сключиха и отхапаха цяла част от кабината, като се добраха и до десния крак на Син. С рязко движение гигантското създание я изтръгна от хватката на Си Джей.

Син запищя, докато пропадеше в зейналата паст на създанието.

Драконът я прехапа през кръста.

Кръв и органи избълваха от устата на Син от силата на ухапката. На Си Джей ѝ призля. После драконът извади муцуната си от прозореца и повлече със себе си репортерката.

Хамиш беше онемял.

Но не и Си Джей.

— Махайте се от прозореца! — извика тя, вкопчена в дръжката.
— Махайте се, преди да се е върнал!

Създанието се появи отново само след няколко секунди и заби огромните си зъби през разбитите прозорци. Всички обаче бяха послушали Си Джей и се намираха извън обхвата му. Когато не успя да се добере до никого, императорът изрева и измъкна муцуната си от кабината.

Тишина.

Люлеенето намаля, после почти престана.

Всички бяха замрели в очакване, не смееха да помръднат.

Нищо не се случи.

— Какво беше това, по дяволите? — изръмжа посланик Сайм и изгледа кръвнишки Ху.

Ху понечи да отговори, но така и не успя, защото в същия миг цялата кабина беше отскубната от кабела и полетя във въздуха.

17.

Ако Си Джей и останалите можеха да гледат кабината отвън, щяха да видят как императорът увисва над нея с разперени огромни криле, сграбчва я в могъщите си нокти, изтръгва я от кабела и я праща във водите на езерото.

Кабината се запряма надолу и падна във водата с покрива надолу.

Запоклаща се във водата на петдесет метра от водопада пред разрушения замък.

А после започна да се движи към ръба, понесена от течението.

В кабината цареше пълен хаос.

Всичко беше с главата надолу. Завинтените столове на бара висяха от тавана. Всички бутилки бяха изпотрошени. През разбитите и напукани прозорци нахлуваше вода.

Си Джей и останалите бяха паднали до лампите на тавана.

Си Джей се надигна първа и се огледа бързо, приклепнала в стигащата до глезените вода.

— Движим се и потъваме — каза тя.

Внезапно дълъг пет и половина метра крокодил влетя с рев през единия прозорец сред експлозия от вода и стъкло.

Си Джей се метна настрани и сключващите се челюсти на влечугото я пропуснаха на сантиметри. Крокодилът падна на пода — или по-точно на тавана — на четирите си лапи и затърси най-близката жертва. Намери я в лицето на Хамиш, който лежеше по корем във водата точно пред него.

Си Джей моментално видя крайния резултат и той не изглеждаше добър.

В ума й проблесна спомен.

Друго място, друго време.

Блатата на Евърглейдс. Алигатори в оградено пространство. Ученици се смеят и обядват след току-що свършилото представление. Си Джей също яде обяда си наблизо. Тя няма нищо общо с групата ученици. Дошла е тук да прави проучванията си.

Учителите не знаят нищо за алигаторите. Нямаат представа, че те винаги ще се възползват от възможността да отмъкнат малкото на друго животно. Учителите се обръщат с гръб към блатото...

... а едно момченце се покатерва по оградата на алигаторите.

Си Джей го вижда твърде късно.

Момченцето е възседнало оградата и се перчи пред другите деца. Така и не вижда как мъжкарят се хвърля от водата.

Алигаторът захапва крака на момчето, смъква го от оградата и го завлича под водата.

Си Джей се мята мълниеносно през оградата и се хвърля във водата след детето.

Мятане и пръски.

Светът се превръща в размазана картина от мътна вода, мятащи се крайници, виковете на момчето и зъбатата паст на алигатора. И в един миг на проблясък тя поглежда право в очите на създанието.

Ужасни и студени, от които те побиват тръпки. В тях не се чете никаква милост или съжаление.

Си Джей забива нокътя на палеца си в окото на гадината. Алигаторът рязко се дърпа и запраща детето на калния бряг, където един учител го хваща. Си Джей лази след него на четири крака, останала без сили, но далеч от...

Мъжкарят изригва от водата и главата ѝ се озовава в устата му.

Алигаторът рязко дръпва Си Джей назад. Зъбите му разкъсват лявата ѝ буза. Пръстите ѝ оставят следи в калта, докато алигаторът я влачи назад във водата. Главата ѝ е извита под ужасен ъгъл.

И никой не прави нищо.

Тя потъва под мъжкаря.

Си Джей примигна и се върна в настоящето.

Крокодилът бе заклешил Хамиш. Той нямаше къде да избяга, а Си Джей бе твърде далеч, за да може да му помогне.

Крокодилът се хвърли напред...

... и точно тогава червеногръд принц върхлетя през прозореца зад крокодила, сграбчи влечугото в предните си нокти и ухапа врата му. Чу се противно хрущане — драконът пречупи врата с едно ухапване. Крокодилът се отпусна безжизнен.

Си Джей се втрещи.

Дълъг близо шест метра соленоводен крокодил. Най-голямото влечуго на света. Животно без естествени врагове. А драконът го беше убил за миг.

Драконът изплю остатъците от крокодила. Си Джей видя, че той също няма уши.

Кабината продължаваше да се пълни. Водата вече стигаше до коленете й.

— Трябва да се качим на другия етаж! — извика тя и загази през водата към едната от двете стълби, свързващи двете нива на кабината.

Останалите я последваха с максималната скорост, на която бяха способни.

Принцът изрева. Въртеше глава, сякаш се чудеше накъде да се хвърли. Накрая щракна с челюсти към Хамиш, който се хвърли последен към тясното стълбище в задната част на кабината.

Задвижвана изцяло от адреналин, Си Джей стигна до горното, преди долно ниво на преобърнатата кабина и погледна напред.

— Ох, само това не... — изпъшка тя.

Водопадът беше на метри от нея, водата политаше с рев през ръба.

Тя трескаво се огледа за възможен изход от положението.

Може би някъде наблизо имаше скала, на която да скочат. Не, нямаше.

Може би щяха да успеят да скочат до стърчащата от разрушения замък платформа — тя се виждаше отдалеч, съвсем близо до все още здравите прозорци от тази страна на кабината. Само че вече беше твърде късно.

Кабината вече беше стигнала ръба на водопада. Рязко се наклони и полетя надолу.

18.

Светът на Си Джей се килна отново и за миг всичко стана вертикално...

... и кабината полетя.

Носеше се във въздуха с носа напред. Но само след миг рязко спря със силно хрущене и всички полетяха надолу.

Предните прозорци се пръснаха навътре, разлетя се стъкло.

Кабината се бе ударила в една от скалите, които стърчаха от водата.

Отвън гледката беше абсолютно смахната.

Кабината бе кацнала вертикално пред дъговидния водопад, предният ѝ край бе смачкан в широката скала, а задницата стърчеше нагоре и през разбитите прозорци се сипеше вода, а два червеногърди принца се бяха вкопчили в стените ѝ.

Си Джей правеше всичко по силите си да не откачи. Случваха се твърде много неща, за да може да ги осъзнае.

„Запази спокойствие — каза си тя. — Трябва да мислиш ясно...“

Погледна нагоре и видя спасителен изход — платформата, водеща към разрушения замък. Намираше се точно над горния край на кабината, само на няколко стъпки от нея. Ако успееш да се покатерят до горния край, може би...

— Чуите ме! — извика тя. — Катерете се! Стигнете до горния край и скочете на платформата!

Никой не беше в състояние да спори — обхванатият от паника Сиймор Улф въртеше глава наляво-надясно, Ейрън Пери отчаяно се бе вкопчил в една седалка, Грег Джонсън държеше шефа си. Ху Тан пелтечеше: „Ох, господи, ох, господи“, а заместник-директор Шан имаше безизразната физиономия на човек, който току-що е видял как цялото му бъдеще избухва в пламъци. Хамиш изглеждаше добре — но пък той беше виждал военни зони с очите си.

Всички последваха Си Джей — използваха завинтените седалки като стълба — и бързо стигнаха до плъзгащите се врати в горния край на кабината.

Хамиш и Джонсън ги отвориха — и в кабината моментално нахлу вода, блъсна ги в лицата и едва не ги запрати обратно в долната част. Водопадът вече се изливаше направо в кабината.

— Давайте! — извика Си Джей. — По-бързо!

Хамиш излезе пръв и се обърна да помогне на другите.

Един по един те се закатериха през пороя, като Джонсън буташе отдолу, а Хамиш дърпаше отгоре. След като издърпваше някого, Хамиш го буташе към платформата — Улф, Пери, посланик Сайм и Джонсън, после Ху и Шан. Всички се качиха на платформата.

В кабината останаха само Си Джей, На и барманът. Водата вече се изливаше неудържимо вътре. По-малки водопади се спускаха над седалките.

Катерещата се до Си Джей На хлипаше и трепереше.

И тогава Си Джей чу стон.

Не животински или човешки, а стон на разкъсван метал.

Пълната с вода кабина буквално се пръскаше по шевовете.

Внезапно един прозорец се пръсна под натиска на водата, цялата кабина се разтресе... и започна бавно да се накланя.

— Си Джей! Кабината всеки момент ще падне! — извика Хамиш през изливащата се вода. — Бързо!

Си Джей се помъкна нагоре през последните няколко седалки, На и барманът отчаяно се катереха до нея.

— По-бързо! — извика Хамиш от вратата.

Си Джей, На и барманът стигнаха отвора точно когато нещо голямо и черно се понесе през водата и се блъсна в нещастния барман, който полетя надолу към дъното на кабината.

Сблъсъкът бе спрял падането на дракона и изведнъж той се озова на мястото на бармана, точно пред Си Джей и На!

Беше червеногръд принц.

Драконът изсъска право в лицата им и Си Джей видя дълбоките кървави рани на мястото, където би трябвало да са ушите му.

Беше създание от друго време, ужасно, подобно на змия. Имаше всичко, от което се страхуваха меките и лишени от нокти човешки същества. Зъбите му бяха дълги, ноктите приличаха на сърпове, тялото му беше бронирано. Никой човек не можеше да се изправи срещу подобно нещо. Нито пък можеше да се разбере с него.

Си Джей видя, че принцът има почти изцяло червена глава и малка маскирана кутийка от лявата страна на черепа... и внезапно осъзна, че го е виждала и преди. Това бе един от драконите от амфитеатъра, враждебният принц, който с неохота изпълняваше командите на дресьорката...

Драконът се задейства преди Си Джей да успее да реагира — захапа На за гърлото и с едно ужасно и рязко движение ѝ откъсна главата. Кръвта блисна в лицето на Си Джей.

Тя беше ужасена — не само от жестокия акт, но и от скоростта му. Всичко се случи толкова бързо!

Червеноглавият дракон пусна обезглавеното тяло на На и се обърна към Си Джей.

Други в подобно положение сигурно щяха да замръзнат като хипнотизирани, но Си Джей се беше борила с гадни същества и преди. Инстинктът ѝ се задейства и тя изрита създаването с десния си крак.

Ударът попадна право в устата на дракона.

Съществото се сви назад и попадна в изливащия се в кабината водопад, който го понесе надолу към бармана.

Принцът падна с плясък на дъното, изпищя и се замята до безпомощния барман.

Си Джей погледна надолу към тях, твърде потресена, за да помръдне.

Драконът изпищя отново и погледна право към нея.

Отново се чу метален стон и внезапно някой — Хамиш — я сграбчи за яката с вик: „Не можеш да му помогнеш!“; издърпа я през водата и Си Джей изведнъж се озова на открито до брат си и Шан на върха на кабината, пред водопада и платформата, водеща към разрушения замък.

Шантава работа.

Кабината продължаваше да се накланя бавно. Си Джей видя, че платформата е съвсем близо и лесно може да скочи на нея, но в същия миг зърна някаква сянка, която се раздвижи зад водната завеса само на няколко стъпки от нея.

Втори черен принц, също без уши.

Отначало Си Джей не успя да разбере какво прави създаването. Главата му беше наведена. После видя как изтръгва със зъби нещо от

покрива на кабината и Си Джей с ужас осъзна какво е въпросното нещо.

Късата антена.

Устройството, което генерираше звуковия щит на кабината.

— Си Джей! Хайде! — извика Хамиш.

Точно тогава драконът подаде глава през водната завеса.

Направи крачка напред — движеше се като тигър — и излезе бавно от водната стена, с наведена ниско глава.

Кабината изстена отново. Накланяше се все повече и всеки момент щеше да полети от скалата, на която се крепеше.

Шан скочи на платформата.

— Скачай! — извика Хамиш.

И двамата скочиха заедно...

... точно когато вторият дракон се хвърли към тях, но ги пропусна и докато те се хвърляха в последния момент, хващайки се за края на платформата и ритайки във въздуха, кабината полетя от скалата, отнасяйки със себе си черните принцове и злощастния барман.

Прелетя всичките двайсет и пет метра, падна със силен плясък в кипналата вода и потъна.

19.

Си Джей и Хамиш висяха на ръба на платформата високо над шеметната пропаст.

Грег Джонсън хвана Си Джей и я издърпа.

— Не можем да останем тук! — извика той през рева на водопада, показвайки много по-голямо хладнокръвие, отколкото Си Джей бе склонна да му припише.

След секунди тя и Хамиш тичаха с групата по платформата, докато драконите кръжаха и пицяха над тях. Хвърлиха се в разрушения замък точно когато червеногърдият император, който бе започнал всичко това, профуча покрай тях сред ураган от вятър и ярост.

Хамиш затръшна портата на замъка.

Тишина, нарушавана единствено от глухия грохот на водопада.

Улф и Пери се свлякоха задъхани на земята. Ху и Шан изглеждаха потресени до дъното на душата си. Грег Джонсън проверяваше американския посланик, който се беше облегнал на стената, целият вир-вода.

Си Джей се огледа.

Намираха се в преддверие с висок таван с размерите на хангар за самолет. Помещението изглеждаше старо и грохнало, със зейнали дупки в тавана и опушени стени. От гредите висяха разкъсани гоблени. От двете страни на атриума имаше две полукръгли стълбища, водещи към някаква зала. Едно от стълбищата обаче беше неизползваемо — средната му част беше разрушена, вероятно от разярен дракон.

Не се виждаха никакви дракони.

Имаше обаче нещо, което не си беше на мястото — модерен черен мост, минаващ покрай стената почти до тавана.

До него не водеше никаква стълба. Мостът влизаше в атриума от север и излизаше от юг. Отначало Си Джей не можеше да определи какво е това. После се сети — за гостите, които можеха да минават и да гледат драконите в техния замък.

— Е, това няма да изглежда особено добре в „Ню Йорк Таймс“ — каза тя. — Добре, сега какво? Къде можем да идем?

Никой не отговори.

Тя се обърна към Ху и попита рязко:

— Попитах какво ще правим сега и къде можем да идем, по дяволите!

Ху още беше под въздействието на шока. Челюстта му трепереше. Не можеше да говори.

— Административната сграда — тихо каза Шан. — Тя е на западната стена, точно зад замъка...

Бум!

Голямата врата се разтресе, ударена отвън.

Бум!

Отново.

Яростен рев прониза ушите им.

Императорът.

— Да се размърдаме, народе — каза Си Джей и се затича към здравето стълбище. — Да се размърдаме веднага...

Отвън се чуха още писъци. Две сенки прелетяха покрай една от дупките в тавана — червеногърдите принцове.

Забързаха към стълбището.

Почти го бяха изкачили, когато тежката врата на атриума се разлетя на трески.

Императорът стоеше на прага, огромен и страховит. Изрева и стените на замъка се разтресоха от мощния му рев.

— По-бързо! — извика Си Джей, докато императорът влизаше през отвора, като мачкаше всичко под себе си.

Всички се хвърлиха нагоре по стълбите — и в същия миг два червеногърди принца влетяха през двата витражни прозореца от другата страна на атриума и кацнаха на разрушеното стълбище.

— Насам! В тронната зала! — извика Шан и ги поведе към съседното на атриума помещение.

Всички забързаха натам... и се заковаха на място.

Пред тях лежеше гигантски жълтодрех император, свит на кълбо в тронната зала на замъка.

Около него висяха кадифени завеси и разкъсани гоблени. Си Джей видя наблизко някакви черни метални стъпала, водещи нагоре

към друг мост, вървящ под тавана на помещението.

Огромният жълтодрех беше олицетворение на спокойната почивка. Цветовете му бяха великолепни, по-ярки, отколкото на дребната женска, която Си Джей бе видяла по-рано — онази, която наричаха Лъки. Жълтите ивици бяха наситени, черното беше като туш.

Драконът вдигна гигантската си глава и изгледа с любопитство групата. Очите му бяха огромни и не мигаха.

И изведнъж от прегръдката му изскочиха два жълтодрехи принца. Бяха спали между огромните му крайници и макар да бяха високи почти три метра, изглеждаха миниатюрни в сравнение с императора.

Подобно на верни гвардейци, те скочиха да защитят господаря си и се озоваха между него и неканените гости.

Единият принц изсъска към Си Джей и пристъпи напред...

... но се сви и отстъпи с пронизителен писък.

Беше се натъкнал на звуковия щит, излъчван от часовника ѝ, и Си Джей видя, че тези дракони имат уши. Щитът все още работеше.

И тогава жълтодрехият император изръмжа. Зловещият звук идваше дълбоко от гигантското създание. Върховното животинско предупреждение. Стените на тронната зала потрепериха.

Си Джей затаи дъх.

Бяха нахълтали в леговището му, в неговата територия и той никак не се радваше на това.

Си Джей се запита дали малките им звукови щитове наистина могат да удържат на атаката на императора. Не ѝ се виждаше вероятно.

И тогава с изненадваща скорост гигантският дракон скочи и се хвърли право към тях!

Си Джей не можеше да направи нищо. Никой не можеше да направи нищо. Драконът беше прекалено бърз.

Но жълтодрехият се завъртя *над* тях и с мощен удар на плът в плът блъсна червеногърдия император, който се беше появил на входа зад групата.

„Териториално поведение“ — спомни си Си Джей. Някакви си нищожни дребни човечета да влязат на негова територия беше едно. Но друг император... е, това вече не можеше да бъде търпяно.

Целият замък се разтресе, когато двата дракона с размери на самолети се изтъркаляха обратно в огромния атриум. За няколко мига

двата звяра бяха едно цяло, маса от жълто-черни крайници, преплетени в червено-черни, с мятащи се опашки.

Земята тътнеше. Драконите щракаха с челюсти и се деряха с нокти.

Жълтодрехите принцове скочиха на помощ на императора си и се включиха в битката срещу безухия червеногръд император.

Си Джей нямаше намерение да пропуска удалата се възможност.

— Хайде! — извика тя. — Качвайте се на моста и да се махаме оттук!

След секунди бяха горе и тичаха на юг. Както можеше да се очаква, мостчето водеше извън замъка към дълъг пешеходен мост, който стигаше до обръщало при околоръстния път.

Идеята, досети се Си Джей, бе туристите да слязат, да направят обиколка на замъка и да бъдат взети на друго обръщало.

Точно сега не ѝ пукаше. Надяваше се, че вече е вдигната по тревога някаква охрана или спасителен отряд. Ако не можеше да отведе групата до административната сграда, трябваше поне да стигнат на открито, където да бъдат забелязани от някоя камера или хеликоптер.

Изтича пред другите, втурна се през моста и стигна на обръщалото. На двеста метра на юг по черния околоръстен път имаше тунел в западната стена на кратера. В момента входът му беше затворен с решетка с дебели яки пръти. Над тунела, вградена в склона, се издигаше административната сграда.

Шан също погледна натам и викна:

— В тунела има вход към сградата! Да вървим!

20.

Осемте отчаяни човешки същества, шестима американци и двама китайци, се втурнаха презглава по пътя към затворения тунел.

Ху Тан тичаше, а вътре в него бушуваше смесица от недоумение, страх и ярост. Почти не можеше да мисли. Това бе катастрофа. *Катастрофа*. Как се беше случило? Как бе *допуснато* да се случи? Някои от драконите бяха откъснали собствените си уши, за да преодолеят звуковите щитове. Как никой не беше предвидил това? Ху мислено се закле, че когато си възвърнат контрола над положението, ще хвърчат глави.

Огледа се. Тичаше редом със Си Джей, Шан и двамата от „Ню Йорк Таймс“. Зад него бяха посланикът и Грег Джонсън.

Намираха се на стотина метра от тунела, когато решетката започна да се отваря.

Преградата се повдигна и от тунела излетяха три бронирани коли — два бронетранспортъра „Шорленд“ 4×4 и бяла линейка „Хотспърфилд“ с шест колела.

Бронетранспортърите бяха боядисани в тъмнозелено като военни машини, докато бялата линейка приличаше на машина на мироопазващи сили на ООН.

Тежката порта, пазеща отвора на тунела, се спусна зад колите.

Вълна на облекчение заля Ху, когато видя машините.

— Група за бързо реагиране! Идват за нас!

Трите бронирани коли се понесоха по пътя право към групата...

... и профучаха покрай тях.

Ченето на Ху увисна.

— Какво...?

Колите се отдалечиха по околоръстния път и изчезнаха в отвора на друг тунел на около километър на север. Онзи беше обикновен, без порта на входа.

— Ние не сме най-важните гости днес — със суха ирония рече Си Джей. — Отиват да спасят другите. Трябва да се оправяме сами, пеша.

Ху беше повече от вбесен.

— Това е нечувано... — кипеше той.

— Чакайте, вижте! — извика Хамиш.

Сочеше пътя в посоката, в която беше изчезнал спасителният екип.

Два закрити джипа се носеха обратно по пътя и ги приближаваха устремно.

— Това е нашият превоз! — извика Си Джей. — Махнете им да спрат!

Групата излезе по средата на пътя и замахна.

Джиповете изобщо не си направиха труда да намалят, а продължиха да се носят с пълна скорост.

Ху Тан различи по двама души във всяка кола — несъмнено някакви работници, бягащи от драконите — излезе пред другите и вдигна ръка. Знаеше, че работниците ще го познаят по характерния му бял кичур и ще се притекат на помощ.

Джиповете не спряха. Подобно на спасителния екип, те просто рязко завиха покрай групата и продължиха.

Ху беше потресен.

— Какво...

— Страхливи шибаняци... — извика Ейрън Пери, но беше прекъснат от силен трясък, когато два червеногърди принца се спуснаха от небето и блъснаха джиповете отстрани.

Машините изхвърчаха от силата на удара и се запремятаха, докато инерцията ги носеше през следващите двайсет метра по пътя. Единият спря преобърнат, докато другият се приземи на колела на седемдесет метра от затворения тунел, но обърнат в неправилната посока.

Когато прахолякът се разсея, Ху не видя никакво движение в смачканите купета.

Двата дракона не си бяха отишли. Изтръгнаха вратите на джиповете и измъкнаха с нокти окървавените, но живи хора — четирима китаЙци с работни комбинезони.

Ху забеляза, че принцовете също са без уши, което означаваше, че звуковите щитове са безсилни срещу тях.

— Бързо! — изсъска Си Джей и сграбчи Ху за ръкава. — Махайте се от пътя!

Прескочиха ниската мантинела и се метнаха сред храсталаците по склона. Останалите побързаха да ги последват.

От прикритието на храстите Си Джей вперил поглед към двата разбити джипа, двата дракона и четиримата работници.

Принцовете изглеждаха страховито — високи три метра, с високи гребени и яркочервени коремни. С брутална ефективност първият дракон прикова един работник под предната си лапа, захваща лявата му ръка и я откъсна сред фонтан от кръв.

Мъжът закрещя от болка и ужас.

Вторият дракон направи същото с втория, а после с третия работник, докато първият откъсна ръката на последния човек. Четвъртият работник се опита да избяга, но драконът го събори небрежно на земята и го задържа с един от задните си крака.

— Какво правят? — прошепна Хамиш.

— Отхапват часовниците им... за да махнат щитовете им — каза Си Джей. — По-бързо — изсъска тя. — Имаме само секунди...

Със смразяваща кръвта писък долетя един по-голям червеногръд дракон и се приземи с тежко тупване на околоръстния път.

Ако принцовете изглеждаха свирепо, а императорът бе просто гигантски, царят беше абсолютно ужасяващ. Ужасяващ, жесток и някак *царствен*. Дългата му шия беше извита назад, след което се извиваше напред, придавайки на съществото истинско усещане за величие.

Царят бе дълъг колкото автобус и всеки шип на великолепия му гребен беше по-висок от човек. Опащата му сякаш живееше самостоятелен живот — мятеше се и се плъзгаше насам-натам, а на края ѝ имаше зловещ шип.

Си Джей забеляза, че царят *има* уши. Точно затова беше нужно премахването на часовниците на работниците.

— Принцовете поднасят на царя дар — каза тя.

— Какво? — не разбра Джонсън.

— Това е ритуал при хранене, свързан с йерархията. По-нископоставените членове на групата улавят храната и я поднасят на водача да яде пръв. Те я докосват едва след него.

Единият принц побутна двама от работниците към царя. Хората, вкопчили се в остатъците от откъснатите си крайници, крещяха от ужас и едва се държаха на крака.

Царят погледна властно надолу към хората.

Рязко стрелна глава, чу се противно хрущене и после драконът вдигна глава. Единият от работниците изведнъж беше скъсен наполовина.

Очите на Си Джей се разшириха от ужас.

Драконът бе разполовил човек само с едно захапване!

Краката на мъртвия работник тупнаха на пътя.

Царят наклони глава настрани, захапа краката и изгълта и тях. След това се обърна към втория работник, който бе паднал на колене.

Огромната му уста се отвори в краищата, докато гледаше свирепо човека, разкривайки страховитите зъби. Приличаше на усмивка — жестоката усмивка на върховния хищник, който си играе с жертвата.

Коленичилият работник вдигна жалко ръка, сякаш това можеше да му помогне.

Не помогна.

Човекът просто експлодира в пръски кръв, когато челюстите на царя се сключиха около него като капан за мечки.

— Света Богородице... — промълви Сайм.

Хамиш се озова до Си Джей.

— Сестричке, да ме прощаваш за езика, но какво ще правим сега, мамка му?

Си Джей се питаше същото.

Обърна се към близкия тунел, от който имаше достъп до административната сграда. Отворът му в момента беше затворен от яката порта.

— Работниците се опитваха да стигнат до сградата — каза тя. — Което означава, че биха могли да отворят портата...

— Да не мислиш... — започна Хамиш.

— Да. В единия или и в двата джипа има дистанционно. Дистанционно, което отваря портата.

Ху ги чу.

— Искате някой от нас да излезе и да се опита да стигне до колите ли?

— Да — каза Си Джей. — А останалите ще тичат към тунела, за да са там, когато се отвори.

— И как точно ще изберем кой да иде на такава самоубийствена мисия? — попита Улф.

Си Джей не му обърна внимание, а се обърна към Хамиш.

— Трябва да го направим сега, докато се хранят. Винаги съм била по-бърза от теб. Бъди готов да затвориш портата след мен, когато вляза, става ли?

— Дадено — каза Хамиш.

Си Джей понечи да тръгне, но си спомни нещо. Свали часовника си и го пхна в ръката на Хамиш.

— Вземи това. Не искам някой от драконите да ме зърне с голяма синя сфера от светлина около мен.

Хамиш взе часовника и се намръщи.

— Така няма да си защитена...

Но Си Джей вече беше прескочила ниската мантинела и бързаше приведена по пътя, докато трите дракона бяха обърнати на другата страна, заети с пиршеството си.

Хамиш бутна другите през храсталака покрай пътя и тръгна към тунела, като току се обръщаше да погледне Си Джей.

Беше изминал трийсет метра, когато я видя как се вмъква — незабелязана от драконите — през отворената врата на джипа, който бе паднал на колелата си.

Машината се беше приземила със задницата към тунела и през прозореца Хамиш видя как сестра му търси дистанционното, докато не го откри близо до огледалото за обратно виждане. Обърна се и вдигна палци към Хамиш.

Свита в джипа, Си Джей не натисна веднага дистанционното, а изчака останалите да стигнат до тунела. Беше се снишила под таблото и се опитваше да остане незабелязана за драконите, които се намираха само на десетина метра от нея.

Царят ядеше третия работник, а двамата принцове гледаха.

Хамиш и другите стигнаха храстите до самия тунел точно когато царят отстъпи назад и остави на принцовете последния ридеащ работник. Те го разкъсаха на две — единият взе горната част от тялото му, а другият долната.

И тогава Си Джей натисна бутона *ОТВАРЯНЕ*.

С глухо металическо дрънчене решетката на тунела запълзя нагоре.

Хамиш и останалите не се нуждаеха от подканване. Прескочиха мантинелата и се хвърлиха вътре.

Трите дракона се обърнаха, когато усетиха движението.

Хамиш намери таблото на стената, натисна **ЗАТВАРЯНЕ** и решетката се плъзна надолу, затваряйки тунела.

Си Джей въздъхна с облекчение. Групата бе в безопасност.

Сега оставаше да се добере до тунела. Реши, че ако продължи да се крие в джипа, накрая драконите ще отлетят и ще може просто да се промъкне...

Бии-бип... Бии-бип...

Тихото електронно бибиждане я накара да се обърне. Огромната глава на един от принцовете беше от другата страна на прозореца и се взираше в нея!

— Ах! — възкликна Си Джей и рязко се дръпна назад.

Обърна се — и видя, че *вторият* принц я гледа през прозореца на другата врата!

— Ох, по дяволите...

Първият дракон изрева яростно и Си Джей го видя по-ясно — беше онзи с червеното лице и подобния на кутийка имплант от едната страна на главата. Сега между окървавените му зъби имаше безжична слушалка. Си Джей с ужас позна слушалката на На.

Блутут устройството издаваше звука, докато търсеше с какво да се свърже.

Това бе същият дракон, който Си Джей бе изритала в устата в кабината. За последен път го видя, когато падаше във водопада.

Явно се беше измъкнал.

Драконът изрева отново, изгледа свирепо Си Джей и блъсна вратата на шофьора с нокът. Металът се изкриви навътре. Колата се разлюля.

Вторият принц също изрева. При липса на други възможности Си Джей завъртя ключа и разнебитеният джип запали като по чудо.

Двата дракона се дръпнаха назад от звука на оживелия двигател.

Си Джей включи на задна и натисна педала до дупка.

С писък на гуми джипът полетя заднешком към затворения тунел.

Царят се обърна небрежно. Изглеждаше повече заинтригуван, отколкото стреснат. Не помръдна от мястото си.

За разлика от безухите принцове.

Те се хвърлиха след джипа и докато Си Джей караше на задна, Червеното лице скочи на капака и изрева свирепо към нея от другата страна на прозореца.

Снишена, Си Джей продължи да натиска педала и да се носи заднешком към тунела.

Червеното лице блъсна прозореца и Си Джей се сви, когато стъклото се пръсна. Внезапно черната лапа с остри като ножове нокти се озова право в купето и посегна да се добере до нея.

Един нокът закачи лявото ѝ рамо и разсече коженото ѝ яке и плътта отдолу.

Си Джей изрева от болка.

Рязко завъртя волана наляво и колата зави лудо, като принуди Червеното лице да се дръпне, за да не падне от летящия джип.

Рамото ѝ гореше от болка. Си Джей се обърна да погледне през задния прозорец — тунелът беше само на трийсет метра.

И тогава задната врата на джипа отлетя. Вторият дракон се провря през отвора и се озъби на Си Джей на сантиметри от лицето ѝ.

В същото време Червеното лице заби глава в счупения прозорец и изведнъж Си Джей се озова пред оголените зъби и на този дракон.

Тя стисна зъби.

— Искате да ви повозя ли? Добре тогава...

Натисна газта до дупка, рязко завъртя волана надясно и се метна през вратата точно когато летящият джип се вряза в мантинелата, отделяща пътя от склона.

Колата излетя заедно с черните принцове и продължи да се търкаля и подскача петнайсет метра, преди да се удари в едно дърво. Драконите отлетяха от джипа. Червеното лице се блъсна в друго дърво и се уви около него. Вторият дракон продължи да се търкаля през глава по склона.

Си Джей се претърколи, издраскана, но жива, само на десет метра от тунела.

— Си Джей! — Хамиш беше от другата страна на решетката. — Размърдай си задника!

Натисна някакъв невидим бутон и решетката се плъзна на петдесетина сантиметра нагоре. Си Джей забърза на четири крака,

претърколи се под нея и въздъхна от облекчение, докато тя се спускаше.

Тряс!

Червеното лице се блъсна в решетките, само на сантиметри от нея, и тя падна по задник. Вбесеният, полудял от ярост дракон посегна през решетките в отчаян опит да се добере до нея, но Си Джей се дръпна от ноктите му.

Драконът изсъска.

Не можеше да мине през решетката обаче. Седнала на земята, задъхана, с насълзени очи, Си Джей се обърна към Хамиш и каза:

— Ето *това* е изграждане на характер.

21.

В безопасност зад решетката, Си Джей избърса очите си и стана.

— Добре. Да намерим някой, който може да ни изкара оттук.

— Напълно съгласен. — Хамиш й подаде часовника на Великата драконова зоологическа градина. — По-добре си сложи това.

Тръгнаха през тунела. Той беше модерен и добре осветен, с висок таван, извиващ се над двулентовия път. Два големи камиона спокойно можеха да се разминат в него. Бе дълъг петстотин метра и свършваше с друга решетъчна порта, през която струеше слънчева светлина.

Долната устна на Сиймор Улф трепереше. Личеше му, че едва сега започва да осъзнава случващото се.

— Това е просто... просто *невероятно*.

Ужасът на Ейрън Пери вече преминаваше в гняв.

— Това е тотално преебаване, мен ако питаш.

Си Джей забеляза, че Ху Тан не казва нищо. Просто крачеше с наведена глава и свити устни, потънал в мисли. Заместник-директорът Шан вървеше до него, като отчаяно се мъчеше да избегне погледа й.

Си Джей погледна през рамо и видя мрачния силует на Червеното лице зад северната порта. Другият принц също се беше върнал и двата дракона вървяха напред-назад от другата страна на решетките.

Изведнъж някъде от долината се разнесе силен крясък. Драконите се обърнаха, заслушаха се и излетяха.

„Добре“ — помисли си Си Джей.

След стотина метра стигнаха до големи гаражни врати, вградени в стената.

— Това е станцията за управление на отпадъци — каза Шан.

Едната от вратите се отвори тежко и от нея изтичаха трима китаЙци с костюми. Завтекоха се право към Ху Тан, като дърдореха загрижено, но той ги отпрати с няколко резки думи.

Си Джей влезе в станцията за управление на отпадъци.

Двайсет и четири чисто нови камиона за боклук бяха паркирани на неравни редове. Бяха големи машини „Исузу“ с хидравлични преси в задната част на каросериите и задължителния надпис *ВЕЛИКАТА ДРАКОНОВА ЗООЛОГИЧЕСКА ГРАДИНА НА КИТАЙ*, изрисуван върху белите им страни.

Зад камионите имаше гигантска бетонна яма с размери шейсет на петдесет метра, частично пълна с отпадъци. Покрай едната ѝ дълга страна имаше няколко огромни задвижвани от бутала преси, които трябваше да сплескат боклука в отсрещната стена. Окачените на тавана кранове товареха пресования боклук в камионите, паркирани от другата страна на ямата, където имаше още врати, водещи на запад, извън кратера.

От лявата страна имаше няколко пожарни, паркирани до няколко бензинови колонки — яркочервени и чисто нови, четири с водни помпи и две с дълги телескопични стълби.

Станцията бе впечатляваща, макар и да вонеше на боклук.

В залата имаше още едно нещо, което веднага привлече вниманието на Си Джей.

В нея имаше дракон.

Само че не беше свободен и не вилнееше. Тъкмо обратното.

Това бе жълтодрехият принц, който бе изпълнявал номерата в амфитеатъра — така нареченият Лъки.

В момента Лъки седеше послушно, макар и малко нервно, в клетка, натоварена на пикап на зоопарка. Седлото още бе на гърба му.

Дресьорката му, младата жена с жълтите кичури (Си Джей си спомни, че името ѝ е Им), стоеше до клетката и галеше Лъки през решетките. Още беше облечена в черните си плътно прилепнали дрехи и носеше слушалката си, но беше свалила коженото си яке на черни и жълти ивици.

— Какво става, господине? — извика тя на Ху на мандарин.

— Някои от драконите станаха... агресивни — отвърна Шан, без да спира. — Какво правите тук?

— Лъки пострада. След като прелетяхме покрай кабината, при кацането си навехна глезена. Надявам се да няма нищо счупено. Камионът беше тук, за да зареди. Тъкмо се канех да я откарам в Люпилния център, когато зазвуча тревогата.

— Стой тук — каза Шан и продължи нататък.

Обърканата дресьорка остана при клетката с дракона.

На Си Джей не й пукаше. Тя просто следваше Шан и Ху, които привличаха тълпа около себе си, докато вървяха към асансьорите в дясната стена.

— Накъде, Катеричке? — попита Хамиш.

— Раната трябва да се зашие — каза Си Джей. Цялото ляво рамо на коженото й яке беше в кръв. — После искам да се кача на самолета, да се върна в хотела в Хонконг и да се накисна в шибаната вана.

Обърна се към един от костюмираните, които се бяха събрали около Ху Тан, и попита отсечено на мандарин:

— Къде е лечебницата?

— На трето ниво — отговори костюмираният на английски и заговори на мандарин в радиостанцията си.

Асансьорът пристигна и Си Джей влезе в кабината. Останалите я последваха.

Грег Джонсън застана до Си Джей и попита тихо:

— Доктор Камерън, според мнението ви на професионалист, какво се случи току-що?

Си Джей го погледна.

— Движете се доста добре... за служител от посолство. Не сте просто помощник на посланика, нали?

Той повдигна вежда.

— Точно сега това е без значение. Важното е какви са шансовете ни за оцеляване. Какво стана?

— Животните явно са много по-умни, отколкото смятат китайските ни приятели. Китайците са измислили изкусна според тях система да защитят въжената си линия със звуковите щитове, но драконите са изтръгнали собствените си уши, за да могат да атакуват кабините. Освен това знаят за часовниците ни. Драконите ги бива в решаването на проблеми, господин Джонсън. Намирам това за много обезпокоително.

— Защо?

— Защото интелигентността в животинското царство е правопрпорционална на размера на мозъка. Хората имат най-големите мозъци на планетата спрямо телата им и затова сме доминиращият вид. Шимпанзетата, другите човекоподобни маймуни, китовите и делфините са следващите и всички те показват умения в решаването на

проблеми — способността да използват хикс, за да постигнат игрек. Крокодилите имат средни по размери мозъци, но мозъкът на едно влечуго не пилее място с идеи за съчувствие или съвест. Когато крокодилът поглежда нещо, той си мисли само как да го улови и да го изяде. Крокодилите също показват умения за решаване на проблеми както в техниките си на залагане на капани, така и в избягването им. Известно е, че никога не можеш да уловиш крокодил два пъти с една и съща техника. Тревожи ме това, че тези дракони имат наистина големи мозъци. Звуковите щитове на кабината и в часовниците ни не позволяваха на драконите да се доберат до нас. И те са решили проблема — откъснали са собствените си уши или ръцете на работниците, за да се справят с часовниците.

Джонсън я изгледа и каза тихо:

— Може да си имаме проблеми и тук.

— Какво имате предвид? — попита Си Джей и се намръщи. Рамото ѝ гореше.

— Имам предвид...

В този момент вратата на асансьора се отвори на третия етаж на административната сграда. След изкуствената светлина на тунела и станцията за отпадъци слънчевите лъчи едва не заслепиха Си Джей.

Пред нея имаше ред прозорци от тавана до пода, гледащи към покрит с купол балкон, надвиснал над долината. Си Джей различи задната част на разрушения замък и Драконовата планина зад него.

Някаква секретарка забърза към Си Джей, поклони се и ѝ връчи пакет за първа помощ.

Си Джей го взе и излезе на закрития балкон, следвана от Хамиш.

Травматичната реакция на Сиймор Улф беше преминала в гняв.

— Искам да ме качите на *първия шибан самолет*! — извика той на костюмираните китайци. — Не можете да си *представите* какво ще напиша в „Таймс“, когато се прибера! Хайде! Размърдайте се!

Ейрън Пери също викаше.

— *Веднага* ме изведете оттук, за да вляза в шибания интернет!

Ху Тан говореше оживено с другите костюмирани, като даваше указания и нареждания и сочеше посланик Сайм и двамата журналисти.

— Докарайте самолета ми от Хонконг — каза Сайм на Ху. — Ще отлетим направо за Пекин.

Ху кимна и тръгна заедно с хората си.

— Стойте тук. Ще се погрижа за всичко.

Докато се случваше всичко това, Си Джей седна на една пейка на балкона и отвори пакета за първа помощ. Свали якето си и вдигна ръкава на тениската. Рамото ѝ представляваше кървава каша. Тъкмо посягаше към антисептичния тампон в пакета, когато Грег Джонсън седна до нея.

— Дайте да ви помогна с това — каза и взе тампона.

Си Джей го изгледа внимателно.

— Имате ли опит с превързване на рани на място, господин Джонсън?

— Може би. — И започна да почиства кръвта около раната на рамото ѝ.

— Огнестрелни рани ли? — попита Хамиш.

— Може би. — Джонсън хвърли тампона и взе игла и конец. — Няма да е зле да захапете нещо. Ще боли.

Си Джей взе коженото си яке и захапа яката му. Изпъшка, когато Джонсън прониза кожата ѝ с иглата и започна да зашива раната.

Докато Джонсън работеше, Си Джей се загледа към долината.

Драконите вече летяха по-бързо, а не се рееха мързеливо като преди. В полета им имаше целеустременост.

След минута-две Джонсън направи последния шев.

— Готова сте. Всичко е закръпено.

— Благодаря — каза Си Джей. Шевовете бяха добри. Белегът щеше да е малък.

— Какво мислите? — попита Джонсън.

Си Джей кимна към летящите из долината дракони.

— Чудя се *те* какво си мислят. Защо нападناха *нашата* кабина? Защо днес? Защо сега... Чакайте малко.

Тя бръкна в чантата банан и извади големите слънчеви очила. Колкото и да не беше за вярване, те бяха оцелели и тя си ги сложи.

Електромагнитният купол все още светеше в зелено над кратера, подхранван от излъчвателите по ръба му. Зад него, много по-високо, се издигаше вторият купол, а около административната сграда пулсираше светлосин звуков щит.

— Модели — промърмори тя, без да се обръща към никого. — Какви модели използват?

— Ъ? — обади се Хамиш. — Какво искаш да кажеш?

Си Джей се обърна към брат си и Джонсън, без да сваля очилата си. Небесносините им щитове пулсираха около тях. Си Джей се огледа и видя, че много от китайските работници в сградата нямат такива сфери около себе си. Явно не виждаха смисъл да носят индивидуална защита, щом самата сграда е защитена.

Тя свали очилата и задъвка замислено едната дръжка.

После примигна и каза:

— Зареждането в два часа.

— Кое? — не разбра Джонсън.

Си Джей рязко завъртя глава наляво и огледа долината и небето над нея.

— Хищните влечуги като крокодилите и алигаторите обичат моделите, повторението. Ако правиш нещо всеки ден в един и същи час, забелязват. И ако това им помага да те докопат, ще използват модела срещу теб. Точно преди атаката срещу кабината видях цистерните да пътуват за обичайното зареждане в два часа. Драконите са ги чакали да се появят в обичайното време...

Млъкна и се обърна към Хамиш.

— Това още не е приключило.

Сякаш в отговор от долината долетя ужасяващ писък.

Тримата се обърнаха.

И ченетата им увиснаха.

— А стига бе... — ахна Хамиш.

Три червеногърди императора летяха право към административната сграда. И всички носеха нещо голямо в огромните си нокти.

— Това да не са...? — започна Хамиш.

— Да — каза Си Джей.

— Мътните да ме вземат... — промълви Джонсън.

Първите два дракона носеха *цистерни*. Издължените сребристи цилиндри проблясваха на слънцето, а кабините на камионите висяха от тях.

Третият император носеше различен товар.

Мокра кабина от въжената линия, цялата покрита с тръстики и водорасли. Тяхната кабина, взета от водопада. Всичките ѝ прозорци

бяха изпотрошени и вътре Си Джей видя нещо да мърда — не нещо, много неща.

Червеногърди принцове.

— Потърсили сме убежище на неподходящото място — въздъхна тя. — Трябва да се махнем оттук.

Но вече бе твърде късно.

22.

Двата водещи дракона се спуснаха към административната сграда и подобно на пикиращи бомбардировачи от Втората световна война пуснаха цистерните.

Първата цистерна се удари с огромна сила в контролната кула. Нещо явно даде искра, защото горивото в цистерната се запали и цялата кула експлодира в гигантско огнено кълбо.

И след това падна.

Си Джей гледаше с ужас как огромната кула се накланя като отсечено дърво от върха на административната сграда и полита право към фасадата!

За момент си помисли, че ще падне право върху стъкления купол на балкона, но кулата се превъртя и отскочи на юг. Горящи части от нея се отчупваха, докато падаше по склона, а после се стовари с оглушителен трясък върху околоръстния път южно от сградата, точно пред отвора на тунела.

— Мамка му... — промълви Хамиш.

Втората цистерна беше запратена към най-горния етаж на сградата, точно под антените в ъгъла на покрива.

Тази цистерна също експлодира и целият ъгъл на сградата просто се отцепи и полетя надолу, право към стъкления купол на балкона, на който стояха Си Джей и другите.

Си Джей реагира най-бързо.

— Бягайте!

Втурнаха се навътре, като тичаха с всички сили, а зад тях парчето от сградата се стовари върху купола. Стъклото се пръсна и балконът изведнъж се оказа открит за стихииите.

Си Джей се метна на пода. Около тях се разлетяха парчета стъкло.

Бяха успели да се измъкнат в последния миг.

Тя се претърколи по гръб, вдигна слънчевите очила към очите си...

... и видя, че синия звуков щит около административната сграда вече го няма.

Като бяха разрушили антените, драконите бяха унищожили щита.

Си Джей моментално скочи на крака.

— Бързо! Бързо! — извика и се хвърли към асансьора.

— Какво? Защо! — извика Улф, който още лежеше на пода.

Си Джей продължи да тича.

— Току-що елиминираха звуковия щит на сградата! И сега докарват щурмоваци!

Улф се обърна и видя какво има предвид Си Джей.

Появи се третият император, понесъл в ноктите си разбитата кабина, пълна с принцове.

Императорът полетя надолу и пусна товара си право върху разбития купол на балкона.

С оглушителен трясък огромната двуетажна кабина прелетя през купола и се плъзна на цели трийсет метра, преди да спре *вътре* в сградата, точно на мястото, където се беше намирала групата преди малко.

От нея изскочиха дракони.

Бяха петнайсетина, всички червеногърди принцове. Петте водещи нямаха уши, за разлика от останалите.

Изскочиха от кабината като атакуваща армия, с наведени глави, вирнати опашки и широко разперени нокти, търсеци плячка.

23.

Си Джей не си направи труда да чака асансьора. Нямах да дойде навреме.

Вместо това отвори тежката врата до асансьорите, на която на английски и на мандарин пишеше *АВАРИЙНО СЪЛБИЩЕ*.

Следвана по петите от другите петима американци и Шан, тя се втурна надолу, като прескачаше през три стъпала наведнъж и вземаше рязко завоите.

Над нея отекваха силни удари — драконите блъскаха по вратата.

Последва трясък и внезапно в кладенеца на сълбището се разнесе яростен рев.

— Влязоха! — извика Си Джей.

Стигна до края на сълбището, отвори вратата и отново се озова в станцията за управление на отпадъците.

Погледна надясно, видя масивните външни врати — и осъзна защо драконите са щурмували сградата. *Огромните врати водеха навън.*

Групата ѝ беше потърсила надежда на неправилното място.

Това бе целта на драконите от самото начало. Не се бяха интересували от хората в кабината на въжената линия. Бяха искали само кабината.

Заради това.

Заради нападението срещу административната сграда — едно от малкото места в зоологическата градина с изход навън.

Академичната част от ума ѝ се възхищаваше на изобретателността на драконите. Това не беше просто поведение с решаване на проблем. А сложно *комбинативно* планиране.

Макар планът им да беше погрешен (те нямаха начин да знаят, че дори да се измъкнат от долината, над първия електромагнитен купол има и втори), той все пак беше план.

Тези същества бяха по-интелигентни от всяко известно ѝ животно.

— Идват! — извика Джонсън някъде отзад.

— Хамиш, барикадирай вратата! — извика Си Джей.

Хамиш скочи в най-близкия боклукчийски камион, запали го, превключи на задна и потегли към вратата на стълбището...

... точно когато там се появи първият принц и с пронизителен крясък подаде глава навън.

Хамиш заби големия камион в стената и главата на дракона, стърчаща от рамката, отлетя. Вратата се затръшна и остана затворена от тежестта на машината.

Последва серия силни удари от другата страна, когато пристигнаха другите дракони. Не можеха да отворят — засега.

Бам!

Камионът леко се разклати.

Бам!

Отново.

Докато блъскането продължаваше, Си Джей се обърна, мъчеше се да намери изход.

Станцията за отпадъци изглеждаше по същия начин, по който я бяха оставили — широката яма, външната порта, вътрешната порта към тунела на околоръстния път, двете дюзини боклукчийски камиони и пикапът с жълтодрехия дракон в клетката.

В този момент единият асансьор пристигна с мелодичен звън и петнайсет китайски офис служители по ризи изхвърчаха навън, обхванати от паника.

Десетина работници със сини комбинезони се втурнаха към заключен стоманен шкаф до северната стена на залата. Водачът им извади връзка ключове, отключи катинара и отвори вратата.

Оръжеен шкаф.

Си Джей видя по рафтовете оръжие — пистолети и няколко автомата, приличащи на АК-47. Работниците започнаха да ги вадят.

Си Джей се обърна към външната порта.

— Май най-безопасното място в момента е през тази порта и навън от долината. Как можем да я отворим?

— Контролното табло е при асансьорите. — Шан посочи. — Но зад вратата има тежка предпазна порта. Трябва да отворим и нея.

Двама от работниците явно имаха същата идея — вече тичаха към контролното табло до асансьорите, което беше посочил Шан.

Намираха се на десет стъпки от него, когато Си Джей осъзна нещо.

Беше станало тихо.

Блъскането по вратата бе спряло.

Драконите вече не се опитваха да минат през вратата.

Си Джей бавно се обърна и отвори уста:

— Къде ще...

Двойната врата на асансьора внезапно се отвори и от нея се изсипаха червеногърди дракони!

„Спуснали са се по шахтата!“

Първо бяха два, после осем, после дванайсет. Разгърнаха се бързо. Някои бяха без уши, други със — но пък Си Джей си спомни, че повечето работници в административната сграда не носеха защитните си часовници. За всички дракони, безухи или не, имаше предостатъчно плячка.

Двамата работници, които тичаха към таблото до асансьорите, бяха атакувани първи.

Два безухи дракона ги пресрещнаха и ги проснаха на земята, скочиха отгоре им и разкъсаха трахеите им, като едва не им откъснаха главите.

Си Джей се смрази.

— Няма как да излезем — каза Хамиш.

— Някакви идеи? — попита Пери.

В същия миг китайците откриха огън.

В станцията за управление на отпадъците настана истински ад.

Пищяха дракони. Трецяха автомати и пистолети. От стените хвърчаха искри.

Китайците намериха прикритие и продължиха да стрелят по приближаващите дракони, но точно когато някой се скриеше зад камион и откриеше огън, някой дракон прелиташе над машината, хвърляше се върху него и всичко приключваше сред писъци и кръв.

Си Джей видя как един дракон замахна безмилостно с нокти към един от работниците. От четирите разреза на гърдите бликна кръв и човекът падна.

Друг дракон разкъса човек на две с ноктите си. От трупа избълваха вътрешности и кръв.

Трети дракон прелетя и отхапа главата на друг нещастник. Обезглавеното тяло остана право за секунда-две, а оръжието в ръката му продължаваше да стреля, преди тялото най-сетне да рухне на земята.

Стрелбата на китайците като че ли нямаше почти никакъв ефект върху драконите. От бронираните им хълбоци и чела изскачаха искри. От време на време от някоя незащитена част от телата пръскаше кръв и животното издаваше писък, който бе по-скоро раздразнен, отколкото от болка. След това драконът продължаваше атаката си.

Офис служителите скачаха в първата изпредила им се кола или камион.

Си Джей видя как трима се метнаха в един хечбек, но два дракона хванаха колата от двете страни и я запратиха към стената. Покривът на малкия автомобил се удари в стената и смаза хората в купето.

— Качвайте се в камионите! — извика Си Джей. — Те са по-тежки и предлагат по-добра защита!

Групата се раздели и забърза към най-близките боклукчийски камиони.

Шан се качи в един, а Си Джей в друг заедно с Хамиш и посланик Сайм. Джонсън се присъедини към тях, но преди това рискува да изтича и да грабне един изпуснат от работниците пистолет. Си Джей видя как Улф и Пери изчезват в якия оръжеен шкаф и затварят вратата след себе си.

— Май имаме късмет, че това са само малките — изпъшка Сайм. — Принцовете.

Разнесе се могъщ приглушен рев и внезапно тухлената стена над асансьорите се покри с мрежа от пукнатини. Миг по-късно цялата напукана площ беше разбита от другата страна и огромен — безух — червеногръд цар изскочи навън, като ревеше яростно.

— Майко Божия... — промълви Хамиш. — Слязъл е по асансьорната шахта...

Голямото колкото автобус животно се изправи на задните си крака, после помете боклукчийските камиони пред себе си с предните си лапи.

Тежащи по шест тона машини се разлетяха като детски играчки.

Един камион се плъзна през залата и се блъсна в бетонната стена. Други два се преобърнаха няколко пъти, преди да изчезнат в ямата за отпадъци.

Царят изрева отново. При всяка негова крачка подът се тресеше.

Вече беше настанала пълна суматоха. Работници се спасяваха с бягство. Офис служители в шест-седем автомобиля на зоопарка се понесоха през залата към тунела на околоръстния път. Принцовете ловуваха между преобърнатите машини.

Си Джей се обърна към външната порта. Беше сигурна, че е в състояние да задържи принцовете, но се съмняваше, че може да издържи ударите на един цар или император.

Царят също искаше да разбере дали е така.

С оглушителен рев той изтръгна една от вратите на портата и се видя втора порта с дебели решетки от другата страна.

Драконът се хвърли към нея...

... но тя издържа.

Драконът изрева яростно, опита отново, но втората порта отново издържа мощния удар.

— Не могат да се измъкнат оттам — с облекчение каза Сайм.

— Но и ние също — каза Си Джей. — Не и без да ги пуснем заедно с нас.

Докато го казваше, й се стори, че зърва как два по-малки дракона се насочват към малка червена врата в ъгъла на залата; зад нея вероятно имаше електрическо табло или нещо подобно.

Успя да ги зърне за съвсем кратко, защото в следващата секунда царят се озова точно пред предното стъкло на камиона им и я погледна право в очите.

Гигантското животно се нахвърли върху боклукчийския камион и светът на Си Джей бясно се замая, когато машината полетя във въздуха.

24.

Боклукчийският камион летя във въздуха цели три секунди, преди да падне на една страна с разтърсващ костите удар.

Плъзна се шест метра по хлъзгавия бетонен под и спря на самия ръб на ямата за отпадъци. Кабината му стърчеше от ръба на шест метра над дъното. В ямата имаше малко отпадъци, тъй като зоопаркът все още не работеше с пълен капацитет.

Хората вътре лежаха върху вратата на шофьора. Хамиш беше най-отдолу, Грег Джонсън бе върху него, а Си Джей и Сайм — върху тях.

— Добре ли... — започна Си Джей и в този миг горната врата на кабината отхвърча и един от принцовете надникна вътре и изсъска.

— Хамиш! — извика Си Джей. — Отвори вратата!

— Но така ще...

— Веднага, Хамиш!

Хамиш се подчини точно когато драконът посегна да сграбчи Си Джей. Когато вратата се отвори, Хамиш, Джонсън, Сайм и Си Джей полетяха в ямата и паднаха върху купчината боклук долу.

Драконът ги последва след секунда.

Щом падна върху купчината, Си Джей се претърколи миг преди ноктите на дракона да се озоват точно там, където се бе намирала преди миг. Сега Си Джей лежеше по гръб, а драконът стоеше над нея и ревеше в лицето й...

Бам!

Куршумът улучи дракона в гърдите. Той се сви, но не беше ранен.

Бам! Бам! Бам! Бам! Бам!

Още стрелба. Още куршуми улучиха дракона в гърдите, в муцуната, дори в едното око.

Той зави от болка и последният изстрел — от Грег Джонсън, който стреляше с намерения пистолет — попадна право в устата на дракона и стигна до мозъка. Драконът рухна, загърчи се и след малко замря неподвижно върху вонящата купчина боклук.

— Добра стрелба — каза Си Джей.

— Благодаря. — Джонсън провери пълнителя. — Само че не очаквайте още много, защото ми е останал само един патрон.

В този миг Си Джей зърна нещо с периферното си зрение — нещо голямо и червено, което се носеше във въздуха.

— Залегни! — извика тя, когато пожарната прелетя във висока дъга. Беше един от огромните камиони със стълба. Понесе се в ямата, вероятно захвърлен от царя, и се блъсна в отсрещната стена.

— Господи! — извика Сайм.

— Не можем да останем тук... — каза Джонсън.

— Знам... чакайте малко. — Си Джей подуши. — Надушвате ли това?

— Намираме се в боклукчийска яма все пак — каза Хамиш малко подигравателно.

— Не. Нямам предвид боклука. Мирише на бензин...

Погледът ѝ спря върху хвърлената пожарна. Смачканият разнебитен камион лежеше в подножието на купчината отпадъци.

От резервоарите му бликаше малък фонтан. Явно бяха пробити от удара в стената. Изтичащото гориво образуваше локва около големия червен камион.

Друг черен принц кацна с писък върху пожарната, разперил широко криле.

Си Джей грабна пистолета от Джонсън, но вместо да го насочи към дракона, изстреля последния куршум надолу, в локвата.

Искра... и локвата около камиона пламна и огнена стена обгърна дракона!

Съществото беше погълнато от пламъците и извреця, преди да отлети.

— Не е зле... — отбеляза Джонсън.

— Да — съгласи се Хамиш. — Само че сега ямата ни *гори*.

Прав беше. Задушаващ черен пушек започна да изпълва ямата.

— Добре, момчета, планът е следният — каза Си Джей, докато се катереше по купчината боклук към ръба на ямата. — Намираме си боклукчийски камион и се пръждосваме.

— Взе ми думите от устата — промърмори Хамиш.

Стигнаха ръба на ямата. Станцията за управление на отпадъци вече приличаше на бойно поле.

Боклукчийски камиони, които доскоро бяха строени в редици, сега лежаха преобърнати или смачкани покрай стените. Червеногърдите черни принцове клечаха отгоре им или бродеха между тях. Косите лъчи на следобедното слънце влизаха през дебелите решетки на външната порта. Царят дракон стоеше в югозападния ъгъл и ревеше.

Вече не се чуваше стрелба и движението бе по-малко. Драконите се бяха погрижили за въоръжените китайски работници и всички офис служители бяха или мъртви, или бяха успели да избягат на околоръстния път с автомобилите.

— Онзи камион там! — Си Джей посочи една кола до вътрешната порта. Беше обърната към отворените врати на тунела на околоръстния път, готова да потегли.

Четиримата тръгнаха към камиона, като се движеха снишени и пробягваха от кола до кола.

Джонсън взе в движение АК-47 от един мъртъв китаец и хвърли на Си Джей пистолет „Глок“.

Докато бързаха покрай един преобърнат камион, чуха стон.

Си Джей надникна и видя свития в кабината Шан. Спомни си, че Ху Тан беше останал горе в сградата.

— Хайде, Шанчо — каза Хамиш, пресегна се и измъкна заместник-директора на зоопарка навън.

Забързаха към боклукчийския камион до вътрешната порта.

В един момент Хамиш и другите трима заобиколиха отляво една преобърната кола. Си Джей тръгна вдясно... и изведнъж се закова на място.

Бии-бип... бии-бип...

Познаваше този звук.

Бавно, много бавно Си Джей надникна зад преобърнатия камион.

Видя жълтодрехия дракон — Лъки — в клетката зад пикапа. Изглеждаше изключително неспокойна.

Им, дресьорката на Лъки с плътно прилепналия черен костюм и жълтите кичури, стоеше пред клетката на Лъки, изправена срещу четири червеногърди принца, наредени заплашително в полукръг около нея.

— Назад! — извика тя на мандарин и замахна с метла към драконите. — Назад, казах! Не я доближавайте!

Водещият черен принц наведе глава, протегна дългата си шия и изсъска гневно.

Беше Червеното лице. Слушалката на На още беше заклещена между зъбите му.

Бии-бип... бии-бип...

Си Джей осъзна, че в тази сцена има нещо повече.

Видя малките маскирани кутийки, прикрепени към главите и на четирите черни принцове, и разбра, че драконите, включително Червеното лице, са същите, които бяха изнесли представлението заедно с Лъки в амфитеатъра.

Явно не си падаха по колежа си.

Обикаляха клетката на Лъки като изгладнели вълци.

— Назад! — отново извика Им.

Си Джей видя, че тя все още носи слушалката и микрофона си...

Внезапно Им посегна към жълтото дистанционно на колана си, но Червеното лице мълниеносно се хвърли към нея и в следващия миг Им лежеше по гръб, а драконът беше над нея, затиснал ръката с дистанционното.

С рязко настъпване Червеното лице направи устройството на парченца.

После изсъска в лицето на дресьорката и лигите му потекоха в очите ѝ.

Им изкрещя, Лъки се блъсна в решетките на клетката си, като се мъчеше да се освободи, когато нокътят на Червеното лице се понесе отново надолу, този път към главата на дресьорката.

Разлетяха се кървави парченца мозък и тялото на дресьорката се отпусна безжизнено.

Лъки изрева в безпомощна ярост и после, за огромна изненада на Си Джей, започна да скимти, сякаш обхваната от истинска мъка.

„Скърби — помисли си изумено Си Джей. — Скърби за дресьорката си.“

Червеногърдите принцове насочиха вниманието си към Лъки. Жълтодрехият дракон престана да скимти и отстъпи предпазливо назад, макар че още си беше в клетката.

Жълтият дракон, все още със седлото на гърба и ярките си жълти цветове, изглеждаше много различен от другите — опитомен, цивилизован. Колаборатор, който трябва да бъде заловен.

Червеното лице замахна и острите му като бръснач нокти изтракаха по решетките. Другите принцове засъскаха, обкръжавайки клетката.

Си Джей гледаше ужасена, без да може да помръдне.

Червеногърдите дракони не просто съскаха — издаваха ясно различни гърлени звуци, придружени от дълги издишвания. Приличаше на...

„Господи — осъзна Си Джей. — Те общуват!“

Трябваше да признае, че ѝ е жал за жълтодрехия. Жълтодрехата всъщност. Самотният женски дракон току-що бе изгубил човешкия си другар и сега, самотен и обкръжен, щеше да бъде убит.

— Си Джей! — настоятелно прошепна Хамиш. — Идвай!

Тя се обърна. Брат ѝ и останалите бяха стигнали боклукчийския камион при вътрешната порта.

Си Джей се намръщи и погледна отново към червеногърдите принцове, наобиколили жълтодрехата. Един от тях блъсна клетката и тя се разклати. Играеха си с Лъки.

За изненада на самата себе си Си Джей махна на Хамиш и прошепна:

— Вървете! Ще ви настигна!

Хамиш се намръщи неразбиращо. Но после явно долови нещо в очите ѝ — онова упорито убеждение, което бе виждал безброй пъти — защото каза: „Добре“ и завъртя ключа на запалването.

Когато двигателят на камиона изрева, четирите дракона около Лъки рязко се обърнаха. Но после явно решиха, че камионът не е тяхна грижа, и отново насочиха вниманието си към клетката.

Едва тогава видяха, че някой е застанал между тях и жълтодрехата.

Си Джей.

Тя стоеше между четирите дракона и Лъки с пистолет в едната ръка и нещо приличащо на дебел пластмасов куфар в другата.

Помисли си, че сигурно представлява странна гледка — дребна, въоръжена с маломощно оръжие, изправена срещу четирима

червеногърди принцове, всеки висок три метра, огромен и заплашителен.

Затворената Лъки изглеждаше най-изненадана от всички и сякаш обратът беше на път да я вкара в шок.

Червеното лице изгледа свирепо Си Джей, наведе глава и изсъска.

Бии-бип... бии-бип...

Драконът пристъпи напред...

Бам!

Си Джей стреля в бетонния под пред краката на дракона. Куршумът рикошира нанякъде.

Драконът спря насред крачка.

Си Джей стоеше до кървавата каша, в която се беше превърнала главата на Им. Погледна надолу и видя нещо — слушалката на дресьорката. Явно беше паднала от ухото ѝ, когато Червеното лице беше смачкал черепа ѝ.

Като продължаваше да държи пистолета насочен към драконите, Си Джей остави подобния на куфар предмет и взе слушалката с лявата си ръка. Ако се измъкнеше жива оттук, трябваше да установи връзка с Хамиш и другите.

Сложи си слушалката и веднага чу гласове. Някакъв мъж говореше бързо на мандарин.

Си Джей си преведе: „... черните дракони нападат...“.

Зоологическата градина бе под атака. Господи!

Червеното лице отново изръмжа зловещо.

Изведнъж един от другите дракони се хвърли към Си Джей отляво. Тя обаче беше готова за това и рязко се обърна, хвана подобие на куфар и го запрати към връхлитащия принц.

Предметът беше туба, наполовина пълна с бензин.

Тубата улучи дракона в муцуната точно когато Си Джей се извъртя с пистолета и стреля. Тубата експлодира в пламъци.

Течният огън се разлетя във всички посоки и четирите дракона се дръпнаха. Пламъците стигнаха и до Си Джей и ръкавът на якето ѝ се подпали.

Най-голямата жертва обаче беше нападащият дракон. Той запищя, когато огънят обгърна главата му, падна и се загърчи на пода, мъчеше се да изгаси пожара върху муцуната си.

Си Джей смъкна пламналото си яке и стреля по резервоара на един преобърнат боклукчийски камион зад драконите.

Куршумът улучи целта си и резервоарът експлодира в огромно огнено кълбо около противниците ѝ.

Драконите отскочиха назад от пламъците, а Си Джей се хвърли покрай клетката и се метна в кабината на пикапа.

Завъртя ключа и натисна педала до дупка. Колата полетя напред.

Пикапът изхвърча от станцията за управление на отпадъците и се понесе по тунела. Си Джей стискаше волана с всички сили и не смееше да погледне назад.

Пикапът летеше в тунела.

Си Джей искаше да завие надясно, на юг, да стигне до сградата при главния вход и да се махне от проклетата зоологическа градина — но веднага щом се озова в тунела осъзна, че такава възможност не съществува.

Останките от рухналата кула запречваха изхода на тунела. Изглеждаха невъзможно грамадни в сравнение с двулентовия път и напълно го блокираха.

С писък на гуми Си Джей зави наляво — на север — и ускори бързо до сто, после до сто и десет. Клетката зад нея подскачаше неудържимо, а затворената в нея Лъки се подмяташе като парцалена кукла.

На четиристотин метра пред нея боклукчийският камион на Хамиш стигна до изхода на тунела. Той още беше затворен, но Хамиш явно имаше дистанционно, защото с приближаването му тежката решетка започна да се вдига.

Си Джей трябваше да се свърже с него. Докосна слушалката си. Подобно на хендсфри, към нея имаше и микрофон.

Натисна копчето за връзка и в слушалките заговори електронен женски глас на мандарин:

— Бягай... Бяла глава... Бягай...

Си Джей нямаше представа какво означава това. Честотата бе доста натоварена. Явно драконите из цялата зоологическа градина бяха полудели.

Флуоресцентните светлини на тунела прелитаха от двете ѝ страни.

Си Джей включи микрофона.

— Шан! Хамиш! Някой! Чувате ли ме?

Отговор не последва.

Тя хвърли поглед към огледалото и с облекчение видя, че тунелът зад нея е пуст.

Огледа кабината за оръжия или нещо, което би могла да използва. На седалката до нея бе якето на Им на жълти и черни ивици, с бронирания гръб и яка.

„Това може да ми е от полза“, помисли си Си Джей и го облече, без да престава да кара.

Пикапът с клетката се носеше през тунела.

Отзад все още не се виждаха дракони.

Си Джей стигна до отвора на тунела, излетя на ярката слънчева светлина и незабавно наби спирачки.

Изскочи от кабината и изтича до клетката, като погледна назад към тунела...

... точно когато, подобно на някакви прилепи от ада, четирите червеногърди дракона се появиха от станцията за боклук, като летяха ниско и бързо.

Си Джей не им обърна внимание.

Под любопитния поглед на Лъки от другата страна на решетките тя успя да се справи с резето на клетката.

Отвори вратата.

— Хайде! *Вън!* Изчезвай! — извика Си Джей на жълтия дракон.
— Разбра ли ме? *Вън!*

Драконът я зяпаше едва ли не изумено.

После погледна носещите се към тях дракони и се измъкна от клетката.

Жълтодрехата, все още със седлото на гърба, изпълзя на покрива на клетката, хвърли последен поглед към Си Джей и отлетя.

Си Джей веднага се хвърли обратно в кабината и отново натисна педала до дупка. Пикапът се понесе по околостръстния път, а черните принцове излетяха от тунела секунда по-късно.

Моментално погледнаха нагоре — и видяха Лъки да се отдалечава към Драконовата планина, далеч от тях.

Но Си Джей беше близо.

И драконите полетяха след нея.

25.

Си Джей караше бързо. По-бързо, отколкото бе карала през живота си.

Пикапът с клетката се носеше по околоръстния път и настигаше по-тежкия камион на Хамиш.

Пред боклукчийския камион Си Джей виждаше една от малките коли на зоологическата градина, с които бяха избягали офис служителите.

Странно. Можеше да се закълне, че бе видяла шест или седем автомобила да излизат от...

Тряс!

Бял хечбек се стовари на пътя точно пред пикапа ѝ!

Си Джей зави инстинктивно и се размина на косъм с удара. Колата беше паднала от небето и отдясно и продължи да се премията наляво, докато не се заби в скалата от другата страна на пътя.

Си Джей погледна нагоре и видя два червеногърди дракона, които се отдалечаваха, след като бяха пуснали колата по нея!

Втора двойка принцове приближаваше към нея, понесла друг хечбек в ноктите си. Спуснаха се ниско и пуснаха малката кола.

Автомобилът прелетя като бяло петно пред предния капак на пикапа, пропускайки го на милиметри, след което се заби в отвесната скала и експлодира.

Пикапът се разтресе от взрива, но Си Джей успя да го овладее и продължи по околоръстния път.

„Мътните да ме вземат — помисли си. — Дракони да ме замерват с коли!“

Последва внезапен тласък и пикапът за момент се вдигна от земята. Си Джей се обърна и видя, че един от четиримата принцове от станцията за отпадъци е кацнал на покрива на клетката.

Си Джей видя главата му и ахна.

Черно-червеното му лице беше ужасно стопено и покрито с мехури, виждаха се мускулите и сухожилията на челюстите. Някои от шиповете на гребена му също се бяха стопили и сега стърчаха огънати.

Това беше принцът, който бе най-близо до тубата, когато Си Джей я простреля — същият, чиято глава бе погълната от лумналия огън.

Създанието изрева яростно към Си Джей, след което стъпка по стъпка тръгна по покрива на празната клетка към нея.

Докато то ревеше, Си Джей бе готова да се закълне, че чува електронния глас от слушалката да казва с ужасяваща злоба: „... Страхувай се... от мен...“.

Пропъди тази мисъл. Явно полудяваше. Отпред камионът на Хамиш рязко зави около нещо, което се оказа преобърнат хечбек. В следващия миг тя едва не върхлетя върху него.

Наби спирачки, при което пикапът поднесе покрай преобърнатия автомобил, а каросерията клетка — със Стопеното лице отгоре ѝ — се врязва в хечбека с трясък и сблъсъкът я откъсна от пикапа. Стопеното лице полетя напред и се запремята по пътя.

Си Джей отново натисна газта до дупка, изправи пикапа и вече освободена от тежестта на клетката, се понесе с още по-голяма скорост. След секунди се намираше плътно зад боклукчийския камион на Хамиш.

Изравни се с него, махна на брат си, посочи слушалката си и извика:

— На кой канал?

Хамиш се обърна да пита Шан и заместник-директорът, който също беше със слушалка, погледна Си Джей и вдигна четири пръста.

Си Джей грабна устройството и го превключи от 22 на 4.

— Шан! Чувате ли ме?

— Да, доктор Камерън — ясно каза гласът му.

— Има ли безопасно място, където да отидем?

— На около пет километра нататък по пътя е Центърът за гнездене, където беше гнездото на драконите. Мястото е безопасно. Можем да идем там.

— Нищо про...

Пикапът на Си Джей подскочи и тя се обърна. Червеното лице беше в багажника, точно зад нея!

Драконът блъсна задния прозорец. Стъклото се посипа по Си Джей и внезапно един огромен нокът се озова в купето.

Си Джей се сниши в седалката. Не можеше да остане тук.

— Шан! — извика тя в микрофона. — Кажи на Хамиш, че идвам!

— Какво?

— Просто му кажи!

Посегна нагоре и включи круиз контрола на пикапа. Сега колата се носеше успоредно на камиона, а драконите кръжаха и летяха над тях.

Тя изпълзя през кабината под драскация нокът на Червеното лице и отвори вратата.

Вятърът нахлу в купето. Си Джей видя стъпалото на камиона само на половин метър от себе си. Пътят съскаше под нея.

„Направи го сега, преди да си помислиш какви ги вършиш!“ — изкрещя умът ѝ.

Червеното лице заби глава през задния прозорец, петнистата му муцуна изпълни малкото пространство, а блутут слушалката в устата му продължаваше да бибипка. В същия миг Си Джей изскочи навън през дясната врата с протегнати ръце, надяваше се да се хване за...

26.

... пръстите ѝ се вкопчиха в стъпалото на камиона, а кубинките ѝ задраха по пътя.

Останалият без управление пикап — с Червеното лице наполовина вътре в купето, наполовина навън — се понесе към отвесната скала от лявата страна на пътя. Драконът дръпна рязко глава от кабината и излетя миг преди колата да се блъсне в скалата и да избухне в пламъци.

Боклукчийският камион се носеше по околоръстния път, а Си Джей висеше от лявата му страна.

— Си Джей! Как си! — прозвуча гласът на Хамиш в слушалката. Явно беше конфискувал устройството на Шан.

— На косъм! — извика Си Джей през свистенето на вятъра.

Дум!

Един дракон кацна върху камиона точно над нея.

Беше друг от червеногърдите принцове. Задните му крака се държаха здраво за покрива на камиона, а той се наведе *отстрани* и изглежда свирепо Си Джей. Лигавата му паст се отвори в нещо, което можеше да се опише само като широка самодоволна усмивка.

— Си Джей! Виждам го! — извика Хамиш. — Мушни се отдолу! Веднага!

Си Джей не си направи труда да обсъжда плана на брат си. Вкопчи се в някаква тръба под стъпалото и се прехвърли *под* носещия се с пълна скорост камион. Бронираният гръб на якето се търкаше в асфалта, докато...

... камионът влетя в друг тунел и...

... *тряс!* Хамиш зави към края на отвора, толкова близо до стената, че лявата страна на камиона я забърса, отнасяйки дракона, а тежкият камион продължи в тунела, със Си Джей отдолу!

Зашеметен и объркан, драконът рухна на пътя.

После тръсна глава, изправи се и литна.

Хамиш погледна в огледалото за обратно виждане.
Драконът беше изчезнал. Не виждаше обаче и Си Джей.

— Още ли си тук, Катеричке?

— Още — отвърна тя. — Благодаря, братче.

— Можеш ли да стигнеш до кабината?

— Ще пробвам.

— Знаеш ли — каза Хамиш, — това вече е наистина пълна лудница...

Предното стъкло се пръсна. Черният нокът на дракон се появи в следващия миг, бързо последван от обърнатата наопаки глава на червеногръд черен принц.

— Боже господи! — Хамиш рязко отметна глава назад и неволно завъртя волана, при което камионът се блъсна в стената на тунела и изхвърли искри.

При неочаквания завой и пороя искри намиращата се под стъпалото Си Джей едва не се изпусна.

— Хамиш! Какви ги вършиш?

— Имам си проблем с дракон! — извика в отговор Хамиш.

Драконът пред него яростно се опитваше да изтръгне разбитото стъкло и да влезе в кабината.

Седящият до Хамиш Грег Джонсън вдигна автомата и изстреля къс откос.

Куршумите рикошираха от бронираното чело на животното. Драконът почти не ги забеляза.

Изрева, замахна и изби автомата от ръцете на Джонсън.

Си Джей напрегна всичките си сили да се измъкне изпод машината.

Стъпалото, на което стояха боклукчиите на зоопарка, докато правеха обиколките си, заемаше задната половина на камиона.

Си Джей видя метална стълба отзад. Ако успееше да се добере до нея, можеше да се качи на покрива и да стигне по него до кабината.

Докато камионът летеше през тунела, като поднасяше диво наляво-надясно, тя запристъпва към целта си.

Флуоресцентните лампи на тунела профучаваха покрай нея.

Си Джей стигна до стълбата, хвана се за първата скоба и бързо се изкачи.

Подаде глава над покрива — и се озова пред гадната усмивка на дракона, който беше съборен от камиона преди малко!

Беше кацнал върху камиона и бе опрял брадичка в покрива, така че огромната му глава беше точно на едно ниво с лицето на Си Джей.

Беше я очаквал. И отново я гледаше с онази своя самодоволна усмивка.

Драконът скочи напред и щракна с челюсти, но Си Джей бе побърза — плъзна се надолу точно когато челюстите се заключиха над нея, улавяйки само въздух.

Си Джей се стовари на стъпалото и изпъшка.

Не можеше да остане тук. Драконът на покрива щеше всеки момент да я нападне.

Обърна се напред и в същия миг друг дракон се стовари *отстрани* на камиона, а ноктите му пронизаха металната стена като отварачки на консерва, препречвайки пътя ѝ.

Стопеното лице.

„Това е безумно“ — помисли си тя. Сега върху носещия се камион имаше цели три дракона.

А тя нямаше къде да се скрие.

Освен...

— Хамиш! — извика тя в микрофона. — Отвори контейнера!

— Какво?

— Отвори го, или е свършено с мен!

— Дадено!

Си Джей се придвижи по стъпалото точно когато усмихващият се дракон се наведе над стълбата. Намиращата се само на две стъпки пред него Си Джей се прехвърли на задната стена и се хвърли в контейнера.

Вонеше адски гадно. Пред нея беше хидравличната стоманена плоча, която смачкваше боклука. В момента тя беше затворена и препречваше пътя към вътрешността на контейнера.

Усмивката надникна иззад ъгъла и се ухили злобно.

— Хамиш...!

Хамиш се беше облегнал колкото се може по-назад. Нокътят на дракона замахваше само на два сантиметра от носа му в опити да го докопа.

Той огледа таблото за копчето, което управляваше пресата.

Намери го — червено — наведе се под нокътя и бързо го натисна.

С механично тракане пресата започна да се отваря.

Си Джей се метна към тесния процеп точно когато Усмивката скочи на задното стъпало. Промъкна се през малкия отвор и се озова във вонящия боклук. Процепът беше достатъчно голям за нея, но не и за дракона. Засега бе в безопасност.

— Добре, Хамиш! Сега затвори!

Атакуващият кабината дракон заби глава през стъклото и изрева към Хамиш.

Шан се сви. Грег Джонсън трескаво се мъчеше да вдигне автомата от пода. И тъй като зъбите на дракона бяха точно пред него, Хамиш не можеше да стигне до червеното копче.

За ужас на Си Джей стоманената плоча на пресата продължаваше да се отваря.

Си Джей се намираше в тъмния метален търбух на контейнера, притисната в пресования боклук, безсилна да спре вратата, която продължаваше да се отваря.

Тъмният силует на дракона отвън ставаше все по-голям.

Ако Хамиш затвореше контейнера сега, драконът нямаше да успее да стигне до нея, но след няколко секунди отворът щеше да е достатъчно голям и Си Джей щеше да си има компания.

— Хамиш! Затвори контейнера веднага!

Хамиш се извъртя в седалката, като избягна на косъм щракащите челюсти на дракона.

А той успя да напъха муцуната си през дупката в прозореца и...

Бам!

Кръвта експлодира от тила на дракона и той рязко се дръпна назад.

Хамиш се обърна и видя Грег Джонсън с автомата в ръка. Беше стрелял от упор в лявото око на дракона.

Драконът залитна и падна от носещия се камион.

Камионът подскочи, докато го прегазваше.

— Хамиш...! — извика Си Джей.

— О, не! Си Джей... — изпъшка Хамиш и отново натисна червеното копче.

Само че беше твърде късно.

Точно в мига, когато Хамиш натисна копчето, капакът се беше вдигнал докрай и Си Джей, притисната в стената боклук, се озова лице в лице с дракона, който бе кръстила Усмивката. Беше я пипнал.

Стиснала зъби, Си Джей извади пистолета си, насочи го и...

Щрак.

— Не!

Щрак.

Патроните ѝ бяха свършили.

Усмивката се ухили.

И тогава капакът започна да се затваря.

Усмивката забеляза, така че просто влезе в контейнера и се озова само на няколко стъпки от Си Джей.

Си Джей не можеше да повярва. Без патрони, без изход, заклещена заедно с дракон.

— Не, не е *честно* — промърмори тя. — Не е *честно*, мамка му...

И тогава я видя.

Малка пластмасова бутилка върху купчината боклук, която като по чудо не беше смачкана от пресата. Бутилка разтворител на терпентинова основа.

Капакът се беше спуснал наполовина, отворът бе само около метър и двайсет и продължаваше да намалява.

Си Джей грабна бутилката, махна капачката ѝ и я хвърли към дракона.

Терпентинът се плисна по муцуната на Усмивката и попадна в очите му.

Той изпищя.

Си Джей се хвърли приведена напред покрай заслепения дракон и се шумгна по корем под бавно спускащия се капак.

Отново се озова в изкуствената светлина на тунела, в задната част на контейнера, точно когато дебелият капак се затвори с тътен и писъците на дракона станаха приглушени.

— Си Джей! — извика Хамиш в слушалката. — Още ли си в контейнера?!

— Не — отвърна тя. — Там си имаме драконче. Смажи го това копеле!

— Готово!

След секунда капакът се плъзна бавно напред и започна мощното движение, предназначено да пресова натоварения боклук в предната стена на контейнера.

Крясъците на дракона се превърнаха в пронизителни отчаяни писъци.

Писъците достигнаха кресчендо, когато пресата го смачка. Си Джей чу ужасното хрущене, когато Усмивката бе смазан от стоманената плоча, и въздъхна с облекчение.

Беше време да се добере до кабината при останалите. Но след преживяното на стъпалото на камиона имаше само един път, по който искаше да мине — отгоре.

— Хамиш, идвам по покрива! — каза тя в микрофона.

— Разбрано. Всеки момент ще излезем от тунела. Нататък има още един. Шан казва, че в него има разклонение, което води към Центъра за гнездене. И че ако се доберем до него, всичко ще е наред.

Без да губи време, Си Джей излезе навън и се надигна, за да види покрива на боклукчийския камион.

На него нямаше дракони. Беше равен и пуст. Таванът на тунела се носеше отгоре.

Си Джей се покатери на покрива, легна по корем и запълзя напред. Стоманата беше оребрена, което ѝ позволяваше да се захване стабилно.

Изведнъж със силно свистене камионът се озова на ярката слънчева светлина — и Си Джей погледна нагоре навреме, за да види как Червеното лице се спуска към нея като пикиращ бомбардировач и пуска един хечбек!

Колата полетя надолу. Си Джей се метна напред миг преди хечбекът да се стовари *върху покрива на боклукчийския камион*, да отскочи от него и да се блъсне с ужасна сила в отвесната скала от другата страна на околостръстния път.

Си Джей погледна напред — вторият тунел, за който бе споменал Хамиш, все още беше на петстотин метра от тях.

— Хамиш! Вкарай ни в тунела, преди да са ме направили на палачинка!

Си Джей се взираше в тунела, когато най-неочаквано до нея се появи отвратителната глава на Стопеното лице. Драконът още беше на камиона, крепеше се на лявата му страна.

Стопеното лице се надигна, готов за атака, с убийствен поглед.

— Си Джей, дръж се! — извика гласът на Хамиш в слушалките.

Камионът рязко зави, за да избегне изпречил му се смачкан хечбек.

Краката на Си Джей, която едва се държеше за покрива, полетяха настрани.

Драконът до нея изобщо не изгуби равновесие.

— Хамиш! Набий спирачките! — извика Си Джей.

Хамиш наби спирачките с всички сили.

Камионът поднесе.

Си Джей успя да се вкопчи в някаква подпора, когато инерцията от внезапното спиране я запрати напред.

Стопеното лице не беше такъв късметлия.

Беше запратен напред и се запремята по пътя.

Хамиш видя как черно-червеното туловище се откъсна от камиона и падна на пътя пред него. И натисна газта до дупка.

Тежкият камион отново се понесе напред, гумите му запушиха.

Стопеното лице, ожулен и разранен от тежкото падане, вдигна глава и видя как фаровете на камиона се носят към него. Успя да отскочи в последния момент; бронята на камиона закачи крилото му и Стопеното лице се стовари на земята, здравата очукан, но жив.

Най-сетне свободен от дракони, камионът влетя в следващия тунел.

На стотина метра от входа на тунела камионът наби спирачки пред някаква порта във външната стена.

Черните й метални решетки бяха по-дебели и яки от всички, които бяха видели досега — ако подобно нещо беше възможно.

Си Джей скочи от покрива и се присъедини към Хамиш, Джонсън, Сайм и Шан.

Хамиш я огледа и попита:

— Наред ли си?

— Нямах време да проверя — отвърна Си Джей. — Но мисля, че да.

Шан изтича до решетката и заговори на двамата войници от другата страна. Те бяха с униформи на Червената армия и въоръжени с модерни автомати „Щаер“. Лицата им бяха абсолютно безизразни.

— Пуснете ни! — каза Шан на мандарин.

Двамата войници не казаха и не направиха нищо в отговор.

— Казах, пуснете ни! — извика Шан.

— Знаете, че не могат да влизат тук, заместник-директор — каза единият войник. — Центърът за гнездене е затворен за неоторизирани лица.

— Неоторизирани лица? — изумено повтори Шан. — Майтапите ли се? Намираме се в извънредна ситуация...

— Дори вие не можете да влезете, заместник-директор. Не сте оторизиран. — Войникът кимна рязко към Си Джей, Хамиш, Сайм и Джонсън. — И със сигурност няма да пуснем *тях*. Заповед лично от полковник Бао.

— Нямате ли капка човечност! — извика Шан. — Ще *умрем* тук...

— Зарежете — каза Си Джей, докато дърпаше Шан за ръката и поглеждаше към тунела.

Той продължаваше напред, пуст и притихнал.

Си Джей погледна към Джонсън и се обърна към Шан.

— Щом не можем да влезем, какви са другите ни възможности?

Шан трепереше от гняв, но успя да се овладее.

— Може би Люпилният център. — Изглежда изпепеляващо стражите. — Той не се пази от долни псета!

— Ъ-ъ-ъ, Касандра... — обади се Хамиш. Наричаше я така само когато беше сериозен.

Си Джей рязко се обърна и видя накъде гледа брат й.

Огромната сянка на дракон цар стоеше на входа на тунела и блокираше слънчевата светлина.

Драконът изрева и ужасният звук отекна от стените.

— Да тръгваме! — извика Си Джей. — Ще опитаме Люпилния център.

28.

Всички скочиха обратно в боклукчийския камион и Хамиш отново подкара през тунела. След няколко секунди изхвърчаха на дневна светлина.

Пътят завиваше надясно, следвайки завоя на стената на кратера. Намираха се в северозападния ъгъл на долината. Си Джей осъзна, че всъщност са в онази част от пътя, която минаваше зад отвесните скали недалеч от казиното. Тогава се беше запитала какво ли скриват изкуствените скали.

Погледна пътя пред тях. Тук нямаше тунели, шосето беше напълно открито. Във външната стена обаче имаше две яки стоманени порти.

Първата се намираше на около триста метра пред тях и беше отворена.

Шан я посочи.

— Това е входът към Люпилния център!

Камионът се понесе натам.

Си Джей се подаде през прозореца да погледне към долината, или поне западната ѝ част.

Един червеногръд черен император беше кацнал върху останките от административната сграда и ревеше победоносно. Сградата бе почти напълно унищожена — кулата ѝ бе изчезнала, прозорците на фасадата бяха разбити, а покритият с купол балкон бе в руини.

Трима царе кръжаха във въздуха пред нея, сякаш я охраняваха.

„Вече я смятат за своя територия“ — помисли си Си Джей.

Точно тогава четири щурмови вертолета Z-10 се появиха над ръба на кратера и откриха огън с трасиращи куршуми по императора, принуждавайки го да полети.

Z-10 беше китайският еквивалент на АН-64 „Апачи“, с кабина на две нива, монтирана на носа 30-мм картечница и къси криле, от които висяха различни противотанкови и противовъздушни ракети.

Трите дракона около императора се завтекоха да го защитят и се насочиха към вертолетите, но те стреляха с ракетите си и драконите

изчезнаха в огнени кълба.

Две машини подгониха императора през зоологическата градина, трасиращите им куршуми проблясваха над долината като лазери, докато единият вертолет не стреля с ракета въздух-въздух, която следваше маневрите на бягащия император, докато не го улучи и не експлодира.

Грамадният колкото пътнически самолет дракон се пръсна в облак от кръв и плът. Грамадни парчета месо с размерите на канари заваляха от небето.

— Империята отвърща на удара — отбеляза посланик Сайм.

Си Джей кимна.

— Това вече е война между два териториални вида — дракони и хора.

И човешката технология, използвана така брутално от китайците, в крайна сметка щеше да спечели битката.

В този момент боклукчийският камион поднесе и спря пред отворената порта на Люпилния център.

— Бързо! Вътре! — извика Грег Джонсън, скочи навън и ги поведе към входа.

Всички забързаха след него. Джонсън спусна яката решетка зад групата точно когато поредният червеногръд дракон се блъсна в нея с яростен писък.

Докато драконът беснееше навън, те се втурнаха през тъмния тунел.

Си Джей тичаше първа.

Поради никаква причина осветлението на тавана беше изключено. В тунела цареше почти пълна тъмнина; единствената светлина идваше от входа зад тях и от някаква слаба лампа в другия край.

На около дваисет метра от входа Си Джей видя дебела стоманена врата в лявата стена. Беше отворена. На нея имаше предупредителен надпис на английски и мандарин: *ДИЗЕЛОВИ ГЕНЕРАТОРИ — НЕ ИЗПОЛЗВАЙТЕ ОГЪН*. Зад вратата цареше пълен мрак.

— Май е по-добре да не влизаме — каза Си Джей. Предпочиташе слабо осветеното място в другия край на тунела. Когато бягаш от същества, способни да виждат в пълен мрак, дори малкото светлина е за предпочитане.

Продължиха да тичат и накрая стигнаха до две големи бронирани врати, които също бяха отворени.

Минаха през тях и се озоваха в Люпилния център. И се заковаха на място.

Си Джей преглътна.

— Не трябваше да идваме тук.

29.

Си Джей се взираше с ужас в Люпилния център — или по-точно в останките от онова, което е бил допреди около час.

Самият център представляваше просторна двуетажна зала със стени, облицовани с блестящи бели плочки. Цялото място създаваше впечатление за стерилна чистота.

По-скоро *беше* създавало.

Центърът беше целият в кръв и вътрешности. Навсякъде лежаха тела в лабораторни престилки — китайски специалисти, разкъсани на парчета от вилнеещи дракони. Почти цялото оборудване беше разпердушинено. Навсякъде висяха жици. Лампите висяха накриво от тавана и от тях изкачаха искри.

Цялото място, доскоро несъмнено ярко осветено, тънеше в неприветлив полумрак.

В средата на залата имаше голяма правоъгълна яма с размерите на два олимпийски басейна. Над нея минаваха няколко метални моста, а закрепени в стените й скоби водеха надолу.

По периметъра на залата имаше отделени със стъклени стени офиси на две нива, в които се виждаха сървъри, микроскопи и центрофуги. Имаше дори няколко клетки, а някои помещения бяха заети от хирургически маси и медицинско оборудване.

Си Джей спря на ръба на огромната яма и погледна надолу.

Долу, на малко повече от два метра от Си Джей, имаше десетки клетки, наредени плътно една до друга в дълги редове, намиращи се в няколко стъпки вода.

Когато видя какво има в клетките, Си Джей трепна.

Соленоводни крокодили.

Големи. Огромни. И бяха *много*, поне седемдесет-осемдесет.

Само че обикновено страховитите влечуги изобщо не изглеждаха страховити, а по-скоро жалки и нещастни — не само защото бяха затворени в тесните клетки, но и защото крайниците им бяха закопчани за решетките и не можеха да се движат. В задната част на клетките имаше отвори, през които снесените от крокодилите яйца

можеха да падат в специални корита, които се отнасяха от ленти на конвейер.

Крокодилите ревяха жално.

Си Джей познаваше този рев. Беше го чувала стотици пъти. Това бе призивът, с който майката крокодил събира потомството си. Сега обаче призивите оставаха без отговор.

„Приличат на носачки в птицекомбинат“ — помисли си тя, докато се взираше в окаяните създания.

Соленоводният крокодил бе един от най-смъртоносните хищници на света — коварен и интелигентен, хладнокръвен и безмилостен. Трудно беше да съжаляваш подобни същества, но сега Си Джей установи, че изпитва съжаление към тях.

Наблизо видя един смартборд, или високотехнологична дъска. На нея имаше карта на зоологическата градина и написани на ръка бележки — на английски, колкото и странно да бе.

Си Джей прочете бележките. Явно драконите във Великата драконова зоологическа градина вършеха непредсказуеми неща.

Погледна бележката „Защо копаят?“.

До нея имаше насочена към картата стрелка и серия разхвърляни хиксове.

Драконите копаеха, а грижещите се за тях не знаеха защо.

Други бележки бяха свързани с червеногърдите черни дракони — питаха дали не са с по-висок статут от другите и че може би те и жълтодрехите са съперничеещи си кланове. Си Джей не беше пропуснала да забележи, че *всички* дракони, атакували административната сграда, бяха червеногърди.

В долната част на смартборда имаше доста зловеща бележка: „Мозъчни дефекти в родените от крокодили варианти — защо са толкова агресивни?“.

— Родените от крокодили варианти... — повтори тя на глас.

И внезапно ужасяващото значение на името „Люпилен център“ ѝ се изясни.

Крокодилите *наистина* бяха носачки.

Си Джей вече разбираше и отговора на един от въпросите, които беше задала по-рано — как зоологическата градина може да има 232 дракона, щом китайците са намерили само 88 яйца.

Отговорът беше тук, пред нея. За да напълнят зоопарка си с повече дракони, китайците бяха използвали яйцеклетките на соленоводен крокодил, който бе най-близкият жив родственик на архозаврите, като приемник на драконови ембриони. Цялото високотехнологично оборудване в Люпилния център — микроскопите, компютрите и центрофугите — имаше една-единствена цел: оплождането на яйцата и развитието на зародишите.

За получаването само на няколко жизнени ембриона обаче имаше нужда от много яйца — затова бе и тази яма, пълна с женски крокодили.

Учените от Великата драконова зоологическа градина бяха създали *фабрика* за яйца.

Смартбордът обаче разкриваше, че не всичко се е развивало добре дори преди днешните събития.

— Си Джей? Си Джей, трябваш ни.

Гласът на Хамиш я изтръгна от унеса ѝ и я върна в настоящето.

— Сега накъде? — попита Хамиш.

Си Джей видя два възможни изхода от Люпилния център — бронирани врати в противоположните краища на лабораторията. Тази отдясно беше затворена. Другата зееше.

Тя впери поглед в отворената врата. Не беше сигурна, но ѝ се стори, че чува от тунела зад изхода някакво приглушено сумтене.

— Накъде, Катеричке? — попита Хамиш.

— Можем да се върнем... — каза Джонсън и погледна към тунела зад тях.

Драконът още се мъчеше да преодолее решетките на седемдесет метра зад тях. Джонсън млъкна сам, когато от страничната врата в средата на тунела се появи нова сянка и изръмжа към тях. Поредният червеногръд принц без уши, при това *вътре* в тунела!

— Мамка му... — изпъшка Хамиш.

— Си Джей! — извика нечий глас. — Не стойте на открито! Влезте в някоя клетка! Веднага!

Си Джей се обърна изненадана, че някой я вика на английски. Видя трима души да се свиват уплашено в една клетка до дясната стена.

Говорещият беше Го-Го, китаецът с прибраната на опашка коса, когото беше видяла във въртящия се ресторант на Драконовата

планина. Заедно с него беше младата докторантка, с която беше обядвал.

Третият в клетката беше красив бял мъж с очила с рогови рамки и лабораторна престилка.

Явно бяха потърсили убежище в клетката, когато драконите бяха разпердушили това място, и сега всички трескаво махаха на Си Джей и групата ѝ.

Си Джей се вгледа в белия мъж и за втори път през този ден видя познат.

— Бен? Бен Патрик?

— Бързо! — настоятелно извика той. — Преди да са ви надушили! В тунела към Центъра за гнездене има два и ако доловят миризмата ви...

Продължително съскане ги накара да се обърнат.

Два червеногърди принца стояха при отворената врата в другия край на ямата.

Нямаха уши.

Муцуните им бяха омазани в кръв. От зъбите им висяха разкъсани парчета човешко месо.

Драконите се хвърлиха напред, движеха се с изумителна скорост от двете страни на ямата. Тичаха като диви котки, плавно и балансирано, с приведени глави, щръкнали опашки и плътно прибрани криле.

Си Джей изчисли най-добрия си ход за част от секундата.

Намираше се на ръба на ямата. Най-близкият изход беше тежката врата в десния ъгъл, от другата страна на ямата — ако успееше да я отвори.

— Вратата! — извика тя на останалите. — Бягайте!

Самата тя се затича по най-близкия мост над ямата.

Хамиш я последва. Джонсън, Сайм и Шан се втурнаха отстрани.

— Го-Го! Какъв е кодът за вратата! — извика Си Джей, докато тичаше.

— Шест едно шест едно! — извика в отговор Го-Го.

Единият принц се извъртя към Си Джей и Хамиш и скочи на моста зад тях.

Мостът обаче не беше изчислен да носи тежестта му и цялото съоръжение рухна в ямата, повличайки със себе си дракона, Си Джей и

Хамиш.

Си Джей падна по корем върху една клетка с много ядосан женски соленоводен крокодил.

Крокодилът изрева само на сантиметри от лицето ѝ. Разделяше ги обаче тънка стоманена мрежа, а освен това краката на крокодила бяха закопчани.

Хамиш падна върху съседната клетка. Беше по-тежък и я огъна, а крокодилът вътре изрева.

Си Джей се претърколи, скочи от клетката в дълбоката до коленете вода и затърси стълба...

Драконът се изправи срещу нея.

Висок три метра, с дълга извита шия, подобни на шипове израстъци и стърчащи от муцуната зъби, той се издигаше над нея и ѝ препречваше пътя към стълбата.

Си Джей нямаше накъде да бяга.

И тъкмо когато драконът щеше да се хвърли върху нея, нещо зеленикавокафяво го блъсна отстрани и той падна във водата.

Последва буйно мятане и плискане и отначало Си Джей не разбра какво става. След това видя в кипналата вода не един, а два дракона — червеногърдия и друг принц, но зеленикавокафяв.

Зеленикавокафявият беше може би най-грозното нещо, което бе виждала. Докато в черния принц имаше някакво величие, това животно бе нещо напълно различно. Имаше цвета на тиня, сякаш бе кръстоска между крокодил и гигантски саламандър.

По размери и сили обаче не отстъпваше на черния принц и двата дракона се вкопчиха в ужасна битка, като си разменяха удари и щракаха с челюсти, докато се мяха във водата.

— Хайде! — Хамиш помъкна Си Джей към стълбата и след секунди двамата бяха горе и тичаха към вратата.

Джонсън и Сайм вече бяха там. Джонсън, който беше запазил хладнокръвието си дори сега, набра кода и вратата се отключи и отвори със съскане. Двамата се вмъкнаха вътре.

Шан беше по-бавен и все още тичаше покрай ямата, а вторият червеногърд принц го настигаше. Драконът летеше бързо и ниско през просторната зала.

Си Джей и Хамиш също забързаха към вратата.

Тичаха рамо до рамо, в крак. Драконът ги видя и погледна отново към Шан, сякаш се мъчеше да избере върху коя жертва да се нахвърли.

Внезапно Шан се подхлъзна в локва кръв и падна тромаво по задник на плочките.

Това реши съдбата му.

Драконът направи избора си и се нахвърли върху него. Буквално обгърна заместник-директора, когато се спусна отгоре му с готови за удар нокти. Шан изкрещя, когато драконът го удари, вдигна ръце да се защити, но създанието просто разкъса гърдите му, след което му прехапа гръкляна.

Си Джей и Хамиш се промушиха през откренатата врата и Джонсън я затръшна. Ключалката изщрака. Бяха в безопасност.

През малкото прозорче в яката врата гледаха как драконът пирува с тялото на Шан, на по-малко от пет метра от тях.

30.

Си Джей се извърна от ужасната гледка.

Все още задъхана, тя погледна тъмния тунел, в който се намираха.

Вратата, през която се бяха измъкнали, беше масивна и яка, дори стъклото на прозорчето ѝ бе дебело; по рамката ѝ имаше гумени уплътнения, благодарение на които се затваряше херметически.

Си Джей едва чуваше как драконът пирува от другата страна и троши костите на Шан. Вратата почти не пропускаше звук.

— Всички добре ли са? — попита тя.

— Много относително — отвърна Хамиш.

Си Джей отново погледна тунела.

Нямаше никакво осветление. Мрачният проход продължаваше стотина метра и свършваше с врата, която зееше доста зловещо.

През отвора струеше ярка слънчева светлина.

Си Джей тръгна към нея.

— Къде отивате? — попита Сайм.

— Натам.

— Защо просто не останем тук, където е безопасно?

— Защото не знаем дали е безопасно. — Си Джей погледна към края на тунела. — И няма да научим, докато не разберем какво има от другата страна на онази врата.

Тя продължи напред. Останалите я последваха.

Вратата в другия край на тунела беше същата като онази на Люпилния център — дебела и уплътнена с гума, само че зееше широко отворена.

Си Джей надникна предпазливо през нея. Оттатък имаше малко помещение с черен под и черни стени. Единствената врата в отсрещната стена също беше отворена и пропускаше слънчевата светлина.

Черният под и стените оставяха у Си Джей странно усещане. Имаше чувството, че се намира зад кулисите на театър. Два боядисани

в черно странични тунела тръгваха наляво и надясно и изчезваха в мрака.

— Това не ми харесва... — каза Джонсън.

— Какво е това място? — попита Хамиш. — То не е част от нормалната обиколка.

Си Джей искаше да знае същото.

Така че излезе от тунела и тръгна към отворената външна врата.

— Доктор Камерън... — каза Джонсън. — Мисля, че е по-добре да се върнем в тунела.

Си Джей стигна до вратата и погледна навън.

Видя прекрасна малка долина, обградена от високи скалисти стени. Имаше буйна трева, река и гора. В самия център на долината се издигаше покрит с трева хълм, на чийто връх бе кацнала пищна дървена сграда, от която лъхаше на богатство и привилегии. Приличаше на голф клуб или ловна хижа.

Очите на Си Джей се присвиха.

Тя прекрачи прага, погледна назад — и видя, че входът към малкото помещение е великолепно замаскиран. Беше вграден в отвесната стена и все още отворената врата беше оформена като камък отвън и се сливаше идеално със скалата.

Хамиш застана до Си Джей и също видя маскировката.

— Пак ще попитам — каза той. — Какво е това място?

Си Джей мислеше бързо.

— Прилича на...

Сив дракон с размерите на принц излетя с крясък от храсталаците наблизо и се насочи право към Си Джей и Хамиш.

Разпери криле, увеличи скоростта си двойно за миг и Си Джей забеляза, че няма уши.

Двамата с Хамиш се хвърлиха обратно в помещението и затръшнаха маскираната врата. През малкото прозорче Си Джей видя как драконът спря безсилно от другата страна и изкрещя яростно към тях.

Си Джей и Хамиш затаиха дъх, вперили погледи в беснеещия дракон.

В следващия миг сивата глава се пръсна и кръв оплиска цялото прозорче. Шокираните Си Джей и Хамиш отскочиха назад.

— Доктор Камерън — прошепна Джонсън от вратата на тунела.
— Елате веднага...

Си Джей се обърна, когато чу тона му, и видя някаква сянка да излиза от левия тунел — друг сив принц, с ниско наведена глава.

Драконът изкрещя и се хвърли към тях. Си Джей и Хамиш тутакси се втурнаха към вратата на тунела. Метнаха се напред и се приземиха по корем, докато Джонсън затръшваше херметическата врата зад тях. Драконът спря с пързаляне от другата страна и изрева...

Бам!

Главата и на този дракон се пръсна. В следващия миг Си Джей видя войници в униформи на Китайската армия да влизат в черната стая с вдигнати оръжия.

— Чисто! Чисто! — извикаха те на мандарин.

Един от войниците отиде до вратата и погледна Си Джей и останалите.

— Нихао? — Видя Си Джей и премина на английски. — Моля, отворете. Районът е обезопасен. Зоопаркът е обезопасен. Вече нищо не ви застрашава.

Си Джей се отпусна на пода, залята от облекчение.

ЧЕТВЪРТО ДЕЙСТВИЕ. ИЗВЕСТНИЯТ ХИЩНИК

*Онзи, който се сражава твърде дълго с
дракони, сам се превръща в дракон.*

Фридрих Ницше

31.

След това нещата се развиха със стремителна бързина.

Си Джей, Хамиш и двамата американски дипломати бяха изведени от черното помещение в прекрасната малка долина, където се озоваха сред неспокойни служители на зоологическата градина, много суматоха и шум. Недалеч бяха паркирани десетина армейски джипа и няколко камиона, а над главите им кръжаха три Z-10. Загрижени парамедици се погрижиха за драскотините и натъртванията им.

Пращяха радиостанции. Младши офицери говореха отсечено по телефони. Насред всичко това, координиращ всичко, стоеше прошареният полковник, с когото Си Джей се бе срещнала за кратко, когато пристигна в зоопарка — полковник Бао.

Си Джей различаваше откъслечни фрази сред какофонията на мандарин:

— ... преброихме дващест и шест дракона с откъснати уши...

— ... четирийсет и седем души са мъртви в административната сграда. Дващест и шест в Люпилния център...

— ... чрез изтръгването на собствените си уши са направили звуковите щитове безполезни...

— ... резервните генератори не работят...

— ... ами куполите?...

— ... и двата електромагнитни купола са добре. Все още са си на място и работят перфектно...

Недалеч Си Джей забеляза двама от четиримата важни гости от Комунистическата партия, които беше видяла по-рано. Доскоро новите им туристически екипи бяха изпокъсани и покрити с мръсотия и кал. Бяха вбесени. Директор Джоу правеше метани пред тях и се опитваше да ги умилови, но те явно не искаха и да чуят.

С двамата мъже имаше и една жена, чиято рокля „Гучи“ беше омазана с кръв и кал, там беше и малката Мини, чиито дрехи също бяха изпоцапани.

Всички бързо бяха качени в сребрист „Рейндж Роувър“, който рязко потегли, а изпод гумите му се разлетя чакъл.

Си Джей се запита какво ли е станало с другите важни партийни клечки и техните придружителки. Боеше се, че най-лошото.

Някакъв капитан застана пред полковник Бао.

— Открихме и унищожихме осемнайсет от драконите, които са изтръгнали ушите си — доложи той. — Четиринайсет от тях бяха червеногърди черни, останалите — източни сиви.

Капитанът вдигна малък таблет. Приличаше на айпад мини, само че имаше устойчив на удари и водонепроницаем корпус.

Си Джей зърна за момент екрана. На него имаше цифрова карта на зоологическата градина, подобна на снимката, която бе видяла в главната контролна зала. По нея се движеха разноцветни точки.

Макар че видя картата само за секунда, Си Джей забеляза, че групичките дракони из зоопарка са се преместили — например сега червените точки се бяха скупчили около административната сграда.

— Осем безухи дракона остават на свобода — продължи капитанът. — Шест червеногърди принца и двама царе. В момента ги издирваме...

— Има четири при генераторите, а другите вероятно са някъде под земята и копаят — каза мъжки глас на английски и всички се обърнаха към очилатия мъж с лабораторна престилка от Люпилния център.

— Защо смятате така, доктор Патрик? — попита полковник Бао.

— Защото те правят точно това, полковник — отвърна очилатият Бен Патрик. — Способността да копаят им е помогнала да оцелеят при падането на метеорита, унищожил динозаврите. Могат да виждат в пълен мрак, така че се чувстват напълно удобно под земята. Освен това копаят из целия зоопарк от месеци.

— Щом имате такива познания за поведението им, доктор Патрик, защо не успяхте да предскажете тази атака? — изсумтя Бао.

— Имаме си работа със същества, каквито днешният свят не е виждал — спокойно отвърна Патрик. — Те са много по-интелигенти по начин, който ни е напълно непознат. Всъщност тяхната интелигентност е много по-древна от нашата.

— Те са *животни* — посочи полковникът.

— Интелигентността им е просто различна — каза Патрик. — Можем да ги подценяваме единствено за наша сметка.

— Повтарям, те са животни.

— Може и да са, полковник. Но сега кой вид си ближе раните?

— Откъде знаете, че са при генераторите? — попита полковникът.

— Видях ги да проникват там. Входът за генераторите е в средата на тунела, водещ към Люпилния център. Не ги последвах, защото точно тогава други два атакуваха самия център. Пък и, честно казано, не ми се искаше да умирам. Вероятно именно тези дракони са причина резервните генератори да не работят. Предполагам, че са си помислили, че това е някакъв изход, и неволно са прекъснали кабели, докато са се мъчели да излязат.

Полковник Бао отново изсумтя. Втори капитан дотича при него.

— Дватама американски журналисти бяха открити в станцията за управление на отпадъците. Живи са. В момента ги карат насам.

Бао махна с ръка.

— Не е нужно да ги водят тук. Не ми се вярва, че гостите ни ще се задържат още дълго. Малката им рекламна обиколка приключи. Наредете Улф и Пери да бъдат откарани до района за спешно евакуиране.

Докато полковникът казваше това, Патрик отиде при Си Джей и каза:

— Си Джей Камерън.

— Бен Патрик — отвърна тя. — Казаха ми, че си тук.

Доктор Бенджамин Патрик се усмихна. Все още беше изумително красив, с външността на модел — сини очи, високи скули, волева челюст. Очилата го правеха да изглежда още по-секси.

Погледът му се плъзна по белезите ѝ. Не беше виждал Си Джей от инцидента.

— Чух за лицето ти — каза той. — Жалко.

Типично за Бен — Си Джей не можеше да определи дали иска да каже жалко, че е била ранена, или жалко, че красивото ѝ лице е обезобразено.

— Как върви изследването на вокализациите? — попита тя, за да смени темата.

— Изумителна работа — каза той. — Възможността на живота. Тук съм вече от шест години и проучванията са невероятни. Имам база данни с над триста отделни и разпознаваеми вокализации. Никога досега не съм виждал подобни животни. Те общуват. Всеки крясък и

сумтене означават нещо. Живеят в строго йерархични групи, враждуват с други дракони. Абсолютно изумително.

— До днес — каза Си Джей.

Патрик се намръщи.

— Да. До днес. Но нашите китайски приятели са решителни. За тях това ще е временен неуспех, необходима загуба в похода им за осъществяването на мечтаната Велика драконова зоологическа градина.

Си Джей поклати глава.

— Неща като това не могат просто да се *преодолеят*. Повече от шейсет души са мъртви и журналисти от „Ню Йорк Таймс“ бяха свидетели на това. Когато Улф и Пери се върнат в Хонконг, това ще стане най-голямата новина на света.

— И още как — обади се Хамиш.

Наблизо спря втори „Рейндж Роувър“.

Ху Тан слезе от джипа. Полковник Бао отиде направо при него с Патрик и двамата капитани. Последва бърза дискусия.

Си Джей ги наблюдаваше. Грег Джонсън неусетно застана до нея и каза тихо:

— Чудно ми е за какво си говорят.

— Да — съгласи се Си Джей. — Чудно ми е и за вас, господин Джонсън — добави тя, като продължи да гледа Бао, Ху Тан и Патрик. — Доста сте хладнокръвен в напечени ситуации и се проявявате като невероятно добър стрелец за обикновен „помощник в посолството“. Какъв сте всъщност?

На лицето на Джонсън заигра иронична полуусмивка.

— И вас самата ви бива в напечени ситуации, доктор Камерън.

— Имам опит с крокодили, които искат да ми отхапят главата. А вие?

— Възможно е и аз да имам известен опит — каза Джонсън. — Макар че при мен заплахите бяха по-... човешки по природа.

Си Джей се обърна да го погледне. Полуусмивката му още си беше там, погледът му бе непроницаем.

Моментът рязко бе прекъснат от Ху, който тръгна към тях.

— Господин посланик! Господин Джонсън, доктор Камерън, господин Камерън — каза той официално. — Всички сте добре, надявам се. Нали няма ранени?

— Добре сме — отвърна Си Джей.

— Честно казано, нямам думи — продължи Ху. — Направо ужас. Силно съм смутен и потресен от тази ужасна загуба на човешки живот. Много съжалявам, че се случи да станете свидетели. Надявам се да ни простите. Както несъмнено разбирате, имам много работа, особено в административната сграда, където загинаха много хора. Ако нямате нищо против да последвате капитан Вонг, той ще ви събере с господата Улф и Пери и ще ви върне в Хонконг. Още веднъж, ужасно съжалявам. Уви, обиколката ни приключи.

32.

Отведоха ги при бял микробус за гости на зоологическата градина.

Вече започваше да се стъмва.

Докато другите се качваха, Си Джей отиде при Бен Патрик.

— Бен, преди да си тръгна, бих искала да попитам каква е тази малка долина?

Патрик се подсмихна.

— Тя е само за важни клечки. И под важни клечки имам предвид *много* богати и *много* влиятелни китайци.

— И какво представлява по-точно?

— Ловен парк — каза Патрик. — Срещу известна сума щастливецът може да ловува дракони. Мястото е предназначено за собствениците на казина от Макао и богати ловци от Америка. Когато приключат с битките през уикенда, воините седат в хижата на по чашка коняк „Хенеси“ и си разказват истории.

— О — каза Си Джей.

Това обясняваше чисто новата туристическа екипировка на партийните величия. Не беше никаква туристическа екипировка. А ловджийска.

Обясняваше също и черната стая, през която бяха минали и в която се беше почувствала така, сякаш е зад кулисите на театър — защото тя *беше* задкулисно помещение. Именно от нея пускаха драконите в ловния парк. Докарваха ги в черната стая от Люпилния център и ги пускаха през маскираната врата или може би през други врати в страничните тунели.

„Просто да не повярваш.“

— Довиждане, Бен — каза Си Джей.

— Всичко добро, Си Джей — хладно отвърна Патрик.

Си Джей отиде при останалите в микробуса. Колата беше съвсем нов модел „Фолксваген“, добре обзаведена, с кожен салон и климатична инсталация.

Тя се качи вътре и се отпусна в удобната хладна седалка, изтощена и потна.

Микробусът потегли по виещия се път към изхода на малката долина.

Излязоха от ловния парк и завиха наляво по околоръстния път.

Вече беше почти тъмно и пътят бе осветен от кехлибарени лампи. Буреносни облаци се трупаха пред пълната луна и я закриваха.

Си Джей видя светлините на стоповете на сребристия ВИП джип пред тях — пътуваше покрай северния край на голямата долина и тъкмо щеше да влезе в един тунел.

Затвори очи. Беше останала напълно без сили и сега, когато най-сетне бе в безопасност, си позволи да се отпусне и да се унесе от лекото поклащане.

Микробусът неочаквано зави и Си Джей усети как се накланя наляво.

Отвори очи.

Бяха направили рязък завой и бяха излезли от околоръстния път. Стоповете на джипа продължиха напред и изчезнаха в тунела.

„Странно“ — помисли си Си Джей.

Знаеше, че не могат да се върнат до главния вход през западната страна на долината — кулата на административната сграда беше блокирала околоръстния път. Явно поради това се налагаше да минат по дългия маршрут по северната част на долината и да се спуснат покрай източната страна.

Започна да друсва. Светлините показваха пътя пред тях — неосветена чакълеста алея, водеща към хотела казино.

— Видях площадка за вертолети при казиното — каза посланик Сайм. — Сигурно ни карат натам.

Микробусът продължи по неравната лъкатушеща алея, след което неочаквано зави по още по-неравен черен път и изведнъж се озоваха сред високи два и половина метра тръстики и мангрови дървета.

Започна да я обзема безпокойство.

— Загазили сме — прошепна тя на Хамиш.

— Какво имаш предвид?

— Не се връщаме в Хонконг.

Обърна се към китайския капитан Вонг, който седеше отпред при шофьора, и попита:

— Извинете, капитане? Къде отиваме?

— Минаваме направо — кратко отвърна той.

Си Джей и Хамиш се спогледаха многозначително.

— Бъди нащрек — прошепна му тя.

— Ясно.

Навън вече бе съвсем тъмно, единствено подскачащите светлини на микробуса пропъждаха мрака.

Шофьорът рязко наби спирачки и всички леко залитнаха напред.

Вратата рязко се отвори и Си Джей се озова срещу дулото на автомат в ръцете на китайски войник с безизразен поглед. Втори войник държеше оръжието си насочено към останалите.

— Слезте с вдигнати ръце — нареди капитан Вонг. — Обиколката ви приключи официално.

33.

Естествено, американският посланик не се впечатли особено от насоченото в лицето му дуло.

— Какво правите!? — озъби се посланик Сайм.

— Слезте от микробуса — повтори капитанът.

Сайм и Джонсън слязоха с вдигнати ръце. Си Джей и Хамиш ги последваха.

Си Джей се огледа.

Висока стена от тръстика заобикаляше групата. Във въздуха се носеше зловонието на блато. В мрака се чуваше тихият плясък на вода и сумтене, което Си Джей познаваше — сумтенето на соленоводни крокодили.

Намираха се в тресавището западно от казиното — соленото блато до сладководното езеро.

Дървена пътека изчезваше в тръстиките пред нея. Беше издигната на около шейсет сантиметра над водата. Това бе алея за туристи, позволяваща на посетителите да направят приятна разходка над блатото.

Единствената светлина идваше от фаровете на микробуса. Над тръстиките се виждаше върхът на Драконовата планина. Осветяваха го прожектори, а въртящият се ресторант сияеше меко.

Китайците избутаха Сайм и Джонсън на пътеката, а след тях Си Джей и Хамиш. Бяха трима — капитанът и двамата пехотинци. Войниците бяха въоръжени с автомати Тип 56, китайски клонинг на АК-47, и носеха резервни пълнители и ръчни гранати на коланите си.

Докато вървеше, Си Джей забеляза първо един, после втори и трети крокодил да се промъква към тях в тъмната вода успоредно на алеята.

„Крокодилите знаят какво предстои — помисли си. — Китайците са го правили и преди.“

Изведнъж отпред се чу познат глас — гласът на Ейрън Пери.

— Чакайте, чакайте малко, моля ви, момент, сигурен съм, че можем... — бързо и отчаяно говореше той.

Алеята зави и Си Джей видя Пери и Сиймор Улф, бяха коленичили на дъските. Китайски войник стоеше с пистолет, насочен в лицето на Пери, докато втори покриваше Улф.

Бам!

Първият войник пръсна главата на Пери и тялото на блогъра падна на алеята, претърколи се и цопна в блатото.

Почти моментално голям крокодил се хвърли напред, грабна трупа и го завлече в тръстиките.

Ужасената Си Джей преглътна с мъка. Значи това бе имал предвид полковник Бао, когато бе казал, че Улф и Пери трябва да бъдат откарани до „района за спешно евакуиране“. Това бе кодовото име на място за екзекуции.

— Това вече е *прекалено* — заяви високо Хамиш. — *Не искам да умра по такъв начин.*

Китайският войник зад него го смушка с автомата си и го принуди да продължи напред.

— Видяхме прекалено много — каза Си Джей. — Не могат да ни позволят да си тръгнем живи. А и няма никакви доказателства, че сме били тук.

Капитанът, който вървеше последен, чу думите ѝ и каза:

— Доктор Камерън е права. Тази зоологическа градина е бъдещето на Китай. Съществуването ѝ не може да бъде опетнено с отрицателни съобщения в западните медии. Никой не бива да научава какво се случи тук днес и никой няма да научи. Всички свидетели трябва да бъдат елиминирани. Министър Ху беше съвсем конкретен. Той ми нареди да ви събера с господин Улф и господин Пери. И аз ще направя точно това.

Си Джей си спомни казаното от Бен Патрик: „За тях това ще е временен неуспех, необходима загуба в похода им за осъществяването на мечтаната Велика драконова зоологическа градина“.

— Я чакайте малко! — Сайм явно си мислеше, че има някакво влияние. — Аз съм посланикът на Съединените американски щати в Китай! Не можете да обясните изчезването ми току-така.

— Разбира се, че можем — спокойно отвърна капитан Вонг. — Непрекъснато се случват нещастни случаи, господин посланик. Автомобилни катастрофи, инциденти с малки самолети, свръхдоза в хотелски стаи.

Си Джей се обърна.

— Бил Линч. Умрял е при разбиването на малък самолет в Китай. Били сте вие...

Вонг се усмихна.

— Уви, господин Линч стана свидетел на подобен инцидент. С по-малко смъртни случаи, но въпреки това грозна работа.

Отзад се чу боричкане, последвано от писклив мъжки глас.

— Не ме докосвай, шибан невежа такъв!

Го-Го беше избутан напред от един китайски войник.

— Го-Го... — промълви Си Джей, когато погледите им се срещнаха.

— Си Джей! Някакъв кретен казал на полковник Бао, че се познаваме, и полковникът реши, че трябва да умра с вас. Не можел да ми има доверие, че ще си трая. И знаеш ли какво? — Го-Го се изплю по пазача си. — Мръсният кучи син беше прав! *Щях* да разкажа.

— Благодаря, Го-Го — каза Си Джей.

В същото време мислите й препускаха. Китайците щяха да ги убият и да нахранят крокодилите с телата им. Трябваше да действа бързо.

Двамата с Хамиш още вървяха един до друг — Си Джей отдясно, Хамиш отляво, следвани от двама китайци с автомати. Джонсън и Сайм бяха на няколко метра пред тях.

— Хамиш — прошепна тя. — Чантата банан още ли е у теб?

— Да? Защо?

— Броя до три и искам да извадиш запалката, да я запалиш и да я задържиш в дясната си ръка на височина на гърдите.

— Защо...

— Просто го направи и бъди готов да бягаш. На три. Едно... две... три... Давай!

Хамиш изпълни нареждането, макар да не знаеше защо. С бързината на светкавица той бръкна в чантата банан, извади запалката „Зипо“ с логото на Великата драконова зоологическа градина, вдигна я на нивото на гърдите си, щракна...

... а Си Джей се извъртя като някакъв стрелец от уестърн, извади от своята чанта малък спрей, насочи го към двамата войници и натисна бутона.

Това беше лакът за коса.

Но когато струята минеше през пламъка на запалката, флаконът се превръщаше в миниатюрна огнехвъргачка.

Огненият език избълва от малката бутилка и обгърна войниците. Пламъците достигнаха лицата и гърдите им...

... както и закачените на коланите им гранати.

Пламналите войници експлодираха заедно с гранатите. Двамата просто изчезнаха. В един миг бяха тук, в следващия ги нямаше.

Междувременно Си Джей се беше хвърлила върху дъските и бе повлякла Хамиш със себе си. Над главите им полетяха кървави части от тела.

И тогава се случи нещо, което Си Джей не беше очаквала.

От силата на взрива дървената пътека под тях рухна и всички се озоваха в соленото блато, където ги очакваха крокодилите.

34.

Си Джей потъна във вонящото блато и за кратък момент в света се възцари пълна тишина.

После покрай нея се понесе редица страховити зъби, последвани от дълго покрито с плочки тяло, ципести крака с нокти и могъща опашка. Мигновен спомен за подобна сцена предизвика прилив на адреналин в тялото ѝ и тя зарита, докато не стигна дъното.

Изправи се и главата ѝ се подаде на повърхността. Водата беше дълбока само до гърдите.

Видя, че пътеката е рухнала в средата, а по краищата ѝ танцуват пламъци. Горящата плът на двамата експлодирани китайски войници се бе пръснала из околните тръстики.

Спътниците ѝ — Хамиш, Джонсън, Сайм, Го-Го и Улф — се подадоха над водата, също изпълнени с ужас. Показаха се и останалите четирима китайци — капитан Вонг, двамата войници, които се канеха да убият Улф, и редникът, който бе довел Го-Го.

Си Джей видя паниката на лицето на Улф, разбра, че се кани да побегне, и викна:

— Улф! Недей! Стой на място! Подгонват онези, които бягат!

Въпреки очевидния си ужас Улф се подчини. Остана неподвижен, докато двамата войници до него отчаяно газеха през водата, мъчейки се да се доберат до дървената пътека.

Крокодилите незабавно се насочиха към тях.

Бяха много по-бързи от всеки човек във водата. Настигнаха безпомощните войници и ги завлякоха под повърхността, докато те крещяха с пълно гърло.

Си Джей ахна от бързината на атаката.

По принцип единаци, крокодилите понякога ловуваха „на тълпа“; при наличието на много храна — например когато зебри пресичат река — се събираха заедно. Но почти винаги избираха плячката си по края на стадото, обикновено по-бавните или по-младите индивиди, които изпадаха в паника и побягваха.

Стрелбата накара Си Джей да се обърне. Редникът, който пазеше Го-Го, стреля с пистолета си по приближаващ крокодил. Влечугото се отклони, докато куршумите улучваха тръстиките около него, след което войникът рязко беше завлечен под повърхността. Изчезна сред водни пръски, надавайки изненадан крясък, който замлъкна почти моментално.

Си Джей отново се обърна — и видя, че капитан Вонг върви през водата право към нея, с вбесена физиономия, вдигнал 9-милиметровия си пистолет към лицето ѝ. Точно в същия миг водата се раздвижи и тя разбра, че движението на капитана е привлякло вниманието на крокодил.

Тя сграбчи ръката с пистолета и приложи на капитана хватка от джу джицу — хвърли го право на пътя на приближаващия крокодил.

Огромният крокодил — а беше наистина огромен — склочи могъщите си челюсти около главата на Вонг и с невероятна жестокост дръпна капитана от Си Джей и тя падна назад във водата, държейки тъпо пистолета.

Обърна се и видя как крокодилът се превърта отново и отново, без да пуска главата на Вонг, мятеше тялото му като парцалена кукла. Това беше превъртането на смъртта. Крокодилът не те удушава със захапване на сънната артерия, както прави лъвът. Не, той те върти във водата, докато не се удавиш. После те яде на спокойствие.

Си Джей бавно се дръпна от екзекуцията, извършвана точно пред нея. Видя, че другите са недалеч от полуразрушената пътека.

— Всички, качете се бавно и заедно на пътеката. *Трябва да останем заедно. Никакво тичане и никакво отделяне от групата.*

И така всички поеха бавно, притиснати един до друг, към пътеката.

Междувременно най-малко пет крокодила пируваха с четиримата китайски войници, а може би шест други гледаха от тръстиките.

— Натам — прошепна Си Джей, докато вървеше през дълбоката до гърдите вода, и посочи края на пропадналата пътека, от другата страна на микробуса. — Може да идват още войници, които да се уверят, че сме мъртви.

Групата стигна до пътеката.

— Един по един — каза Си Джей. — Бавно. Без резки движения. Без пляскане във водата.

Сайм се качи пръв, последван от Улф, Джонсън, Го-Го и Хамиш. След това Хамиш и Джонсън измъкнаха Си Джей от водата с едно силно дръпване.

Всички стояха на алеята, задъхани и вир-вода. Пламъците започваха да угасват.

— И сега какво? — попита Хамиш.

— Не мога да кажа, че съм попадала в подобна ситуация, но подозирам, че в най-скоро време някой ще дойде да види защо онези задници не се връщат — каза Си Джей. — Трябва да се махнем веднага оттук.

И погледна Грег Джонсън, търсеше мнението на единствения човек, който може би беше попадал в подобна ситуация и преди.

Джонсън кимна и каза:

— Да. Скоро ще дойдат да проверят.

— Но къде ще *отидем*? — попита Улф.

Драконовата планина се издигаше от другата страна на езерото като черна сянка на фона на облачното небе. Около нея се простираше огромната долина, осеяна с хълмове, гори и водопади и гъмжаща от дракони.

Си Джей подхвърли пистолета на мъртвия капитан на Джонсън.

— Вие можете да го използвате по-добре от мен. — После се обърна към другите. — Ще навлезем в зоопарка. И ако останем живи достатъчно дълго, ще измислим как да се измъкнем.

ПЕТО ДЕЙСТВИЕ. В ЗООЛОГИЧЕСКАТА ГРАДИНА

*Най-опасното животно в една
зоологическа градина е човекът.*

Ян Мартел,
„Животът на Пи“

35.

Си Джей тичаше бързо, но безшумно по дървената пътека. Дъските скърцаха под краката ѝ. Водата в блатото се плискаше от движението на крокодилите.

Хамиш и другите тичаха зад нея, като също се опитваха да не вдигат много шум.

Нощта вече се беше спуснала, но беше сравнително лесно да се вижда благодарение на множеството прожектори по ръба на кратера. Пълната луна беше скрита зад плътни буреносни облаци.

Първите дъждовни капки затупаха тежко върху дъските.

Си Джей тичаше и сеслушваше дали китайците са се усетили. Когато откриеха, че американците, станали свидетели на касапницата, не са елиминирани, щеше да настъпи истински хаос. Засега обаче всичко беше спокойно.

— Си Джей Камерън — прошепна Го-Го, докато подтичваше до нея. — Позволи ми да отбележа, че си същинска Зина, шибаната принцеса воин! Добре се представи, Меденке.

— Благодаря, Го-Го — каза Си Джей.

— Наистина беше впечатляващо — обади се Грег Джонсън, когато се изравни с нея. — Къде се научихте да правите огнехвъргачки?

— В часовете по приложна наука в гимназията — отвърна Си Джей. — Честно казано, исках само да ги подпаля, да създам някаква суматоха. Гранатите бяха... ами... — Тя не довърши. И не спомена, че ръцете ѝ още треперят. Никога не ѝ се беше случвало да убива човек.

— Получиха си заслуженото — каза Джонсън и я погледна в очите. — Щяха да убият и вас, и всички ни. В момента въпросът е — и сега какво?

Си Джей се стегна.

— Сега трябва да се махнем колкото се може по-далеч от блатото. Когато китайците разберат, че сме живи, ще пратят още войници, а може би и вертолети.

— Съгласен. — Джонсън се обърна към Го-Го. — Хей, ти. Колко хеликоптера имат военните ви тук?

— Хей, тикво такава. Името ми е Го-Го или господин Го-Го, ясно? Да отговоря на въпроса ти. Общо седем хеликоптера — четири малки Z-10, два големи Ми-17 и един от онези наистина големите, с двете перки...

— „Чинук“ — сети се Джонсън.

— Да, точно така. Той също е пълен с шибани оръжия. Драконите мразят хеликоптерите. Адски ги мразят. Виждал съм и няколко цивилни хеликоптера, но те идват само понякога и не са въоръжени, доколкото знам.

Джонсън се обърна към Си Джей. Продължаваха да тичат.

— Значи ще се крием и ще избегнем залавянето. А после?

— Първата ни работа е да намерим някакъв начин да се свържем с външния свят — работещ телефон или компютър. Трябва да повикаме помощ и да намерим къде да се скрием, докато някой не дойде да ни прибере — каза Си Джей. — Предполагам, че най-доброто място за криене е извън този кратер, така че след като намерим телефон, трябва да намерим начин да се махнем. Го-Го, къде е най-близкият телефон?

— В казиното. — Го-Го посочи над тръстиките. — Там има много офиси и стаи с купища телефони и компютри.

— Къде другаде? — попита Си Джей. — Искam няколко възможности.

Го-Го кимна към Драконовата планина, която се извисяваше в дъжда.

— Планината. В станцията на въжената линия има офис на поддръжката. Да не забравяме и кабинета на управителя на ресторанта.

Си Джей погледна към дисковидния въртящ се ресторант на върха на планината и каза:

— Така. Колкото по-близо, толкова по-добре, така че тръгваме към казиното. Крием се, намираме телефон, викаме помощ, после се пръждосваме. Някой да е против?

Възражения нямаше.

— Измъкването през деня ще е почти невъзможно — каза Джонсън. — Трябва да го направим през нощта, докато е тъмно.

Без да спира, Си Джей се обърна и прецени Джонсън. С прошарената си коса и изваяните си черти той съвсем не беше грозен, но в него имаше нещо повече. Нещо в будните му сиви очи.

— Добре — каза тя. — Щом бягаме от китайската армия в долина, пълна с дракони, време е да изясним нещата. Не си просто помощник на посланика, нали?

— Аз съм заместник-шеф на отдела на Централното разузнавателно управление в американското посолство в Пекин — отвърна той. — Имам деветгодишен опит на терен, преди да поема това назначение и да ме пратят в Пекин. Трябваше да е безгрижна канцеларска работа. А виж ме сега.

— Защо им е на ЦРУ да пращат агент в нова зоологическа градина? — попита Си Джей. — Управлението знаеше ли за драконите?

— Не — твърдо рече Джонсън. — Не знаехме нищо за драконите. Знаехме за зоопарка, знаехме, че се строи от години и че е с невероятни размери. Но китайците ни изненадаха с драконите. Държаха ги в пълна тайна. Изобщо не подозирахме.

— Тогава защо са те пратили тук с посланика? — Си Джей погледна към Сайм, който тичаше зад тях.

— Работата ми е да наблюдавам стратегическия ядрен арсенал на Китай и други екзотични оръжейни системи — каза Джонсън. — Една от причините китайците да запазят това място в тайна е в това, че то е построено на военна територия. Преди няколко седмици получих информация, че Втори артилерийски корпус на Народната освободителна армия, дивизията, която контролира ядрените и мощните конвенционални оръжия, е изпратила три шесттонни термобарични бомби на военното летище до зоологическата градина. Задачата ми беше да открия защо.

— Значи тук има летище? — попита Хамиш.

— На няколко километра на югозапад от основната долина — каза Джонсън. — Огледален образ на цивилното летище на източната страна, на което пристигнахме.

— Какво е термобарична бомба? — попита Си Джей.

— Най-мощното конвенционално оръжие след атомната бомба — отвърна Джонсън. — Мощността ѝ е приблизително четирийсет килотона. Често ги наричат вакуумни бомби. Първоначалният взрив

изпарява всичко в радиус триста метра от епицентъра, а ударната вълна е много по-унищожителна — тя създава вакуум, който буквално изсмуква кислорода в радиус от шестнайсет километра. Всяко живо същество в този район се задушаваш, при това по ужасен начин. В някои доклади се казва, че вакуумът изкарва белите ти дробове направо през гърлото.

— Чудна картинка — обади се Хамиш.

— Значи става дума за грамадна гадна бомба — каза Си Джей.

— Най-грамадната, която можеш да получиш, без да е атомна — потвърди Джонсън.

— И китайците имат три такива тук?

— Да — каза Джонсън. — Следя трите термобарични бомби, откакто китайците ги купиха от руснаците при една много потайна сделка. Знам серийните им номера, кодовете за изстрелване, дори кодовете за блокиране.

— Но защо им е на китайците да ги докарват в зоологическа градина, пък била тя и пълна с дракони?

Джонсън сви рамене.

— След като вече знам какво има тук, според мен бомбите са един вид застраховка, последно средство в случай, че изгубят контрол върху зоопарка и драконите се измъкнат. Взривяваш бомба и губиш недвижим имот, но същевременно унищожаваш всичко живо на километри наоколо. Това решава проблема с драконите. Така или иначе, три от тези бомби са тук... някъде.

Алеята направи завой и тръстиките от дясната им страна изчезнаха, разкривайки поразителна гледка.

От южната страна имаше широк и висок водопад. Езерото под него искреше в светлините на прожекторите, всичко бе забулено от ситния дъжд. От другата страна на водопада, на около половин километър, се издигаше Драконовата планина.

При други обстоятелства гледката щеше да е прекрасна, но не и тази нощ.

На Си Джей не й харесваше тук. Водопадът бе твърде шумен, не можеха да чуят нищо приближаващо, било то дракон или хеликоптер. Алеята продължаваше наляво, към казиното...

Ослепителна бяла светлина блесна около нея някъде отгоре. После огромният Ми-17 прелетя тежко над главите им. Машината

увисна във въздуха и насочи двата лъча към Си Джей и групата в края на блатото.

От лявата страна на хеликоптера проблесна огън и върху дъските се изсипа дъжд от куршуми.

— Във водата! — извика Си Джей и скочи от алеята миг преди тя да бъде нацепена на трески.

Цопна в застоялата вода на блатото, точно там, където тръстиките достигаха езерото. Краката ѝ намериха дъното и тя отново се изправи. Отметна мократа коса от очите си...

... и видя пред себе си зейналата паст на огромен крокодил. Опашката му се мятеше насам-натам като на нервна котка. Беше същинско чудовище, дълго поне пет метра.

Си Джей нямаше какво да направи. Крокодилът я беше спипал. Тя го знаеше, той също.

С мощно замахване на опашката крокодилът се хвърли напред.

36.

Си Джей вдигна дясната си ръка да се предпази и крокодилът я захапа. Тя изкрещя от болка, когато предните зъби се впиха в рамото ѝ. Сякаш я беше стиснало гигантско менгеме. Очакваше да изпита изгаряща болка, когато зъбите на животното пронижат кожата ѝ, но дебелинот ѝ кожено яке, взето от мъртвата дресьорка Им, беше бронирано с плочи от кевлар, които за щастие ѝ спестиха това.

Все пак крокодилът беше налапал цялата ѝ ръка и секунда по-късно грамадното влечуго я завлече под водата.

Моментен спомен за случая в Евърглейдс.

Мъжкият алигатор я завлича под водата, хванал главата ѝ в челюстите си. Зъбите му раздират бузата ѝ. Мехурчета и кафява вода изпълват всичко пред нея.

Има джобно ножче в чантичката на колана си. Малко, но остро.

Докато алигаторът започва да се върти, като едва не ѝ счупва врата, тя успява да измъкне ножчето.

Всички знаят, че ако наръгаш алигатор или крокодил в окото, той ще те пусне. Но ако главата ти е в устата му, това е почти невъзможно.

Затова Си Джей забива ножа в единственото място, което може да достигне — мекия корем на алигатора.

Ножът потъва в плътта. Алигаторът изсумтява от изненада, но не я пуска и продължава да се върти. Си Джей продължава да ръга корема му, разкъсва го, раздира кожата.

Раната на корема се разширява. Си Джей продължава да мушка. От раната потича кръв. Тя продължава да ръга. Започват да се изсипват черва.

Накрая въртенето става по-бавно. Алигаторът отслабва. Си Джей продължава да нанася удари. Бори се за шибания си живот и *няма да се предаде*. Докато въртенето се забавя, тя забива ножа дълбоко в сърцето на животното.

То издиша шумно... и пуска главата ѝ.

Си Джей се дръпва назад, измъква се на калния бряг. Лицето ѝ е неузнаваемо, дрехите ѝ са на парцали.

Тя рухва в тинята, а някакви служители се появяват тичешком и стрелят във въздуха, за да разпръснат другите алигатори.

Си Джей губи съзнание.

Ще се събуди в болницата две седмици по-късно. Когато вижда съсипаното ѝ лице, годеникът ѝ Трой я напуска.

Този път беше различно. Този крокодил беше захапал ръката ѝ.

Цялата ѝ ръка, чак до рамото, се намираше в устата му. Макар че якето беше предпазило рамото ѝ от зъбите, силата на натиска си оставаше невероятна. Крокодилът имаше най-силната захапка на света... добре де, без да се броят драконите.

При предишната атака Си Джей беше изпаднала в паника и бе действала под влиянието на адреналина.

Сега не беше така. Сега бе спокойна, с остър ум, който щеше да я извади от положението.

Пригответи се за убийственото превъртане, което предстоеше всеки момент. Имаше план, но не можеше да си позволи да си счупи рамото при изпълняването му.

С мощно движение крокодилът се превъртя и я повлече.

„Това е, копеле такова. Върши си работата. Моят мозък обаче е по-голям от твоя.“

Крокодилът се опитваше да я удави, но докато се опитваше, Си Джей направи нещо странно — протегна дясната си ръка — ръката, която беше *вътре* в устата — сграбчи меката тъкан в задната част на езика и я дръпна силно.

Тази мека тъкан представляваше палатална клапа, изключително важна за крокодила, тъй като затваря дихателната тръба, когато е под повърхността, и не позволява на водата да проникне в белите дробове.

И когато Си Джей повдигна палаталната клапа, водата нахлу в трахеята на крокодила.

Сега *тя* давеше *него*.

Крокодилът не разбираше какво става. Явно подобно нещо не му се беше случвало никога — жертвата да напада. Той се закашля, задави се, после...

... пусна Си Джей и избяга, размахвайки опашка.

Освободена от захапката на крокодила, Си Джей излезе на повърхността и пое глътка въздух.

Озова се в калейдоскоп от светлина и звуци.

Ревът на водопада и тежкият грохот на китайския вертолет изпълниха ушите ѝ; ярката светлина на прожекторите я заслепи; а отнякъде гласът на Хамиш изкрещя:

— Си Джей! Зад теб!

Тя се обърна. Крокодилът се беше върнал. Беше събрал кураж за втора атака и сега се намираше само на метър и половина от нея.

Си Джей се напегна за втория рунд. Стоеше на края на блатото, където високата тръстика се срещаше с проблясващата шир на езерото.

И тогава крокодилът спря.

Не нападна. Просто остана на място, като се взираше в нея от разстояние метър и половина.

След което направи нещо още по-необичайно.

Дръпна се назад.

Си Джей наклони глава настрани. Подобни неща просто не се случваха.

Намръщи се, мислите ѝ запрепусаха.

„Охо!“

Бавно, много бавно Си Джей се обърна към езерото зад нея.

Там, на метър и половина в другата посока, взираш се в нея с очи, които едва се подаваха над повърхността, стоеше единственото животно на света, което би могло да подплаши петметров соленоводен крокодил.

Шейсетметров тъмнозелен дракон император.

Гигантското същество се взираше в Си Джей. Беше почти неестествено неподвижно.

Още масленозелени дракони се надигнаха от езерото около него — принцове. Три, после пет, после седем. Цяла глутница.

Дъждът плющеше във водата около тях. Виждаха се единствено подобните им на цепки очи, щръкналите уши и гребените на гърбовете им.

— Блатни дракони... — изпъшка Го-Го.

Си Джей се сблъска с нещо под повърхността. Погледна надолу и видя висока до кръста плексигласова преграда, която разделяше соленото блато от пресноводното езеро — границата между териториите на крокодилите и драконите.

Гигантският император я наблюдаваше.

Но не нападна.

И в момент на просветление Си Джей се досети защо.

Драконът все още имаше уши, а тя носеше часовника си с неговото защитно звуково поле.

Обърна се към Хамиш, Джонсън, Улф, Го-Го и Сайм, които бяха наблизо, също на самата граница, и извика:

— Идете по-близо до драконите!

— Да не си се *побъркала*? — отвърна Улф.

— Си Джей! — извика Го-Го. — Това са блатни дракони. Те са много агре...

— Не могат да ни нападнат, докато сме с щитовете си! Крокодилите обаче могат!

— Стой! Остани на място! — извика глас от високоговорител на хеликоптера над тях. Автоматичен откос мина през водата недалеч от Си Джей.

Драконите заръмжаха и засъскаха към хеликоптера. Очевидно имаха опит с подобни машини.

Си Джей видя как Джонсън вдига новопридобития 9-мм пистолет нагоре и се запита какви ги прави. Пистолетът беше безпомощен срещу тежкия хеликоптер.

Джонсън бързо изстреля три куршума.

От хеликоптера, при горната част на прозорците на кабината, се разлетяха искри.

Джонсън се намръщи. Явно беше пропуснал онова, в което се целеше.

После стреля отново и Си Джей се досети.

Малка експлозия избухна на фюзелажа на хеликоптера, точно над кабината, и Си Джей видя как нещо отхвърча настрани.

Антената, създаваща звуковия щит.

Големият хеликоптер вече не бе защитен.

Блатните дракони реагираха моментално.

Императорът се надигна от езерото с мощен рев, който заглуши роторите на хеликоптера и грохота на водопада.

В целия си ръст бе невъзможно огромен. Направо гигантски.

Ми-17, един от най-големите хеликоптери на света, изглеждаше като играчка в сравнение с грамадното животно. Драконът разпери ципестите си криле и от тях се изсипаха същински порои. Със заострените си уши, подобното на скелет тяло и огромни криле той приличаше на разгневен демон, надигнал се от самия ад.

С бързо движение драконът сграбчи хеликоптера с предните си лапи и се гмурна под водата *заедно с десеттонния хеликоптер!*

Тежката машина падна с опашката напред, с насочени нагоре прожектори, чиито лъчи пронизаха небето, след което просто изчезна под вълните на езерото. Роторите разпениха водата. Лъчите на прожекторите се превърнаха в зловещо зелено сияние, докато потъваха в мрачните дълбини. Скоро те също изчезнаха и отново се възцари мрак.

— Мътните да ме вземат... — промълви втрещеният Хамиш.

— Хайде — каза Джонсън и хвана Си Джей за ръката. — Насам.

И я задърпа през дълбоката до гърдите вода към водопада.

Си Джей се остави да я мъкнат. Погледна назад към пътеката и видя онова, което Джонсън явно вече беше видял — подскачащите светлини на коли, идващи откъм казиното.

— Изключваме казиното като опция — каза Джонсън. — Трябва да продължим към планината. Ако пресечем езерото зад водопада, може би няма да успеят да ни видят.

И задърпа Си Джей през водната завеса.

Зад водопада беше някак по-тихо, единственият звук бе постоянният грохот на водата. Дълга скална стена продължаваше на юг, скрита зад каскадата. Тук беше по-плитко, водата стигаше само до кръста.

— Всички да се размърдат — извика Джонсън и продължи решително напред с пистолет в ръка. — Не можем да спираме.

Газеха зад водопада, скрити зад водната завеса.

Хамиш вървеше отпред със Си Джей и Джонсън. Той беше ходил в Афганистан и Ирак и бе виждал доста смахнати неща в онези адски

дупки, но тук, в тази зоологическа градина, все още се опитваше да осъзнае всичко ставащо.

През целия им път зад водопада ги следваха блатни дракони — следваха ги по петите и от време на време ги стряскаха, като подаваха глави през водната завеса.

Но не нападаха. Звуковите щитове на часовниците все още си вършеха работата.

Хамиш си помисли, че блатните дракони са най-грозни от всички, които бе видял досега. Може би причината бе просто в цвета. Жълтодрехите, пурпурните и червеногърдите имаха някакъв стил с ярките си цветове. Тези масленозелени дракони с техните по-тъпи муцуни и кожа на петна изглеждаха като противни чудовища. Начинът, по който се спотайваха във водата, също не помагаше за подобряване на впечатлението.

Хамиш си спомни зеления грозник, който се бе появил изневиделица в Люпилния център и бе нападнал червеногърдия принц, и каза на Го-Го:

— Тези дракони изглеждат различно от другите.

— Защото са различни — отвърна Го-Го. — Блатните дракони са първите резултати от биоинженерната програма.

— От кое? — попита Улф. Той не беше виждал Люпилния център.

— Програмата за развъждане на крокодили — каза Си Джей.

— Шефовете искаха повече дракони и затова използваха женски соленоводни крокодили като приемници на оплодени драконови яйца — обясни Го-Го. — Програмата в крайна сметка успя да произведе много „чисти“ дракони, предимно червеногърди, жълтодрехи и източни сиви, но в началото, докато биоинженерите се мъчеха да намерят правилната генетична матрица, се получи неочакван тип дракони — тези, които наричаме блатни.

— Значи блатните дракони не са се появили от яйцата в първоначалното гнездо, така ли? — попита Хамиш.

— Точно така — потвърди Го-Го. — Те са съвсем нови, изцяло дело на човешка ръка. Изкуствено създаден дракон, на практика девет части дракон и една част крокодил, получен тук, във Великата драконова зоологическа градина.

— Което е и причината да се различават толкова от останалите — каза Хамиш.

— Именно.

— Бяхме във вашия Люпилен център — каза Си Джей. — Не бих го нарекла най-приятното място на света.

— Определено не е. Както можете да си представите, драконовите яйца са много по-големи от крокодилските. Раждането на дракон убива крокодила приемник.

— Какво! — възкликна Хамиш. — Нима убивате крокодила майка, за да получите драконово яйце?

— Родилният канал на женския крокодил не е достатъчно широк за яйцето на дракон, така че се прави секцио. За съжаление операцията е фатална за майката. Много добре знам, че е безсърдечно и жестоко, но за шефовете ми това е приемлива жертва за създаването на този изумителен зоопарк.

— Приемливи жертви както *нас* — каза посланик Сайм.

— Да — тихо потвърди Го-Го. — Също като нас.

След около половин час газене във водата стигнаха края на водопада и се озоваха пред ниска скална стена.

— Аз ще мина пръв — каза Хамиш и започна да се катери.

Грохотът на водата изпълваше ушите му. Ако от другата страна ги чакаше втори китайски хеликоптер, нямаше да го разбере, докато не подаде глава над скалата.

След кратко изкачване предпазливо надникна над ръба... и бе заслепен от ярката светлина на внезапно включен прожектор.

От другата страна на водопада ги чакаше втори Ми-17, кацнал, със спрян двигател. Десетима войници се бяха разпръснали в полукръг и бяха насочили автоматите си право към Хамиш.

Си Джей, Хамиш, Улф, Джонсън, Сайм и Го-Го излязоха изпод водопада с вдигнати ръце.

Дъждът се беше засилил.

Хеликоптерът беше кацнал на пет-шест метра над тях, върху каменна платформа, гледаща към водопада.

Зад него се извисяваше Драконовата планина — стръмен склон от неравна черна скала. Каменни стъпала водеха нагоре от водопада към платформата за наблюдение и продължаваха подобно на туристическа пътека нагоре към върха.

Си Джей се намръщи.

Предишния път китайците можеха да предположат, че ще ги открият в блатото. Сега обаче беше различно. Преследвачите им сякаш *знаеха* къде отиват. Запита се как...

И тогава, вдигнала ръце над главата си, видя часовника на китката си. На него примигваше малка светлинка.

Устройството явно не генерираше само звуков щит, а вероятно имаше и джипиес предавател, чрез който китайците можеха да следят всичките си гости.

„През цялото време са знаели къде отиваме.“

Загледана в ръцете си, тя се запита и защо си прави труда да ги държи вдигнати. Най-вероятно войниците щяха да ги екзекутират на място...

Китайският капитан, командващ войниците — с военен таблет в едната ръка и с пистолет в другата — излая заповед и хората му се прицелиха.

Наистина щяха да ги застрелят, тук и сега.

— Ох, по дяволите... — промърмори Си Джей.

Нещо много голямо профуча между нея и хеликоптера и внезапно от дванайсетте войници останаха само шестима. Едрото нещо бе последвано от второ и от шестимата войници остана само един — капитанът, сам и объркан.

Си Джей рязко обърна глава и видя два безухи червеногърди царе да се отдалечават, сграбчили китайските войници в ноктите си и захапали двама от тях.

Пилотите реагираха моментално. Запалиха двигателите на хеликоптера и роторите започнаха да се завъртат.

Капитанът се втурна към машината и в този миг с ужасяващ рев двама червеногърди принцове, също безухи, се спуснаха от дъждовното небе и го събориха на земята.

Единият го задържа, а другият хвана главата му в ноктите си и я откъсна.

След това принцовете скочиха към хеликоптера. Роторите му вече се въртяха бързо и през тях Си Джей виждаше пилотите, вперили обезумели погледи към новопоявилата се заплаха.

Принцовете се хвърлиха *право през* предното стъкло на хеликоптера и миг по-късно Си Джей виждаше единствено опашките им, които се мятаха насам-натам, докато драконите довършваха пилотите, пръскайки кръв през страничните прозорци на кабината.

Отначало Си Джей гледаше втрещена. Жестокостта на атаката бе смайваща.

Но после наклони глава настрани. В случващото се имаше нещо странно, но не можеше да определи какво точно...

— Бягайте! — извика Джонсън. — Няма да ни се отвори друг такъв шанс!

— Стълбата! — извика Го-Го и посочи стъпалата, изсечени в планинския склон над и зад хеликоптера. — Минава покрай аварийния изход в склона на планината!

— Разбрано! — Си Джей вече тичаше, когато царете се върнаха.

Докато бягаше покрай обезглавеното тяло на китайския капитан, тя зърна военния таблет, който лежеше на земята до протегнатата му ръка.

Грабна го и го напъха в страничния джоб на панталона си, докато единият от царете прелетя ниско и бързо над нея, вдигайки вятър, който едва не я събори, след което звярът се блъсна в истинската си цел — хеликоптера.

Огромният Ми-17 се разклати. Драконът го удари отново и този път хеликоптерът се килна на една страна точно зад Си Джей и групата ѝ.

Всички се метнаха напред, а вертолетът се сгромоляса зад тях. Драматично наклонените ротори съскаха като циркуляри, опасно близо до бегълците. Оръжия и сандъци се изсипаха от отворените врати и се пръснаха по земята.

— Вземи оръжие! — извика Джонсън и Си Джей грабна някакъв пистолет, който се бе озовал до нея. Джонсън грабна нещо по-голямо — някакъв дълъг правоъгълен калъф.

— Нагоре! — извика Си Джей и поведе. Го-Го тичаше зад нея, следван от Джонсън, Хамиш, Улф и Сайм.

Си Джей вземаше по две стъпала наведнъж и се беше изкачила над разбития хеликоптер, когато единият от безухите царе се приземи като някакъв гигантски орел точно пред нея и изрева в лицето ѝ! Това беше класическо поведение на хищник, целящо да подплаши жертвата и да я накара да замръзне от ужас.

Си Джей обаче не беше обикновена жертва.

Изстреля два куршума право в лявото око на дракона.

Той изрева, изгуби равновесие и падна от стълбата. Дългата му шия попадна между перките на хеликоптера и драконът бе моментално гилотиниран. Главата му отхвърча в отвратителен фонтан от кръв.

Друг писък накара Си Джей рязко да се обърне.

Вторият безух цар бе видял края на другаря си и сега се насочваше право към Си Джей.

— Ох, господи... — изпъшка Го-Го.

Този път гледката на връхлитащия ги дракон с разперени нокти, зейнала паст и ужасяващ писък накара дори Си Джей да замръзне. Царят приближаваше бързо, твърде бързо, за да успеят да се измъкнат. Пистолетът ѝ беше безполезен. Никой нямаше да остане жив, за да описва тази гледка.

До Си Джей се чу глух звук и внезапно димна следа се понесе право към приближаващия дракон — следа от ракетата, изстреляна с гранатомета, който Грег Джонсън беше извадил от калъфа.

Ракетата улучи дракона и експлозията освети дъждовната нощ. Едното крило на царя се откъсна от тялото и главата на звяра клюмна безжизнено, но поради набраната инерция той продължаваше да се носи право към тях.

— Бягайте! — извика Джонсън. — Ще ни удари!

Си Джей се втурна нагоре по каменните стъпала, следвана плътно от Го-Го и Джонсън.

Хамиш, Сайм и Улф скочиха *надолу* миг преди драконът да се блъсне в скалата с феноменална скорост, превръщайки цялата част от стълбата на пух и прах, след което рухна мъртъв на платформата долу.

Когато прахта се разсея, Си Джей откри, че имат нов проблем.

Сега в средата на каменната стълба зееше шестметрова пропаст, която разделяше групата.

Тя, Джонсън и Го-Го бяха от горната страна, а Хамиш, Сайм и Улф — от долната.

Си Джей и Хамиш се погледнаха през дъжда.

— Бягай, Кас! — извика той. — Ние ще намерим друг път!

Тя знаеше, че е прав — трябваше да продължат, при това веднага — но не искаше да оставя брат си.

— Хамиш! — извика му тя. — Ако не се засечем, намери радио и използвай старата позивна, двайсет на двайсет.

— Двайсет на двайсет, дадено! — извика той. — А сега тръгвай...

— Чакай! — Си Джей махна часовника си и го вдигна. — Свалете си часовниците. Следят ни по тях! — И захвърли часовника си към останките от хеликоптера.

— Но така няма ли да останем без щитове? — обади се Сайм. — Драконите ще могат да се доберат до нас!

— Сменяме един хищник с друг! — извика Си Джей. — Драконите нямат проследяващи устройства и автомати!

Хамиш свали часовника си и го хвърли.

— Добре, а сега върви!

— Пази се! — извика му Си Джей.

— Ти също! — сериозно отвърна Хамиш.

Си Джей побягна нагоре по стъпалата, следвана от Джонсън и Го-Го, вир-вода от дъжда, отделена от брат си и без предпазния щит на часовника. А без него бе изложена за атаката на *всички* дракони във Великата драконова зоологическа градина на Китай.

38.

След кратко изкачване по склона Си Джей, Джонсън и Го-Го стигнаха до плитка пещера. Вътре в нея имаше изкусно скрита червена врата в бетонна стена с надпис *АВАРИЕН ИЗХОД*.

— Това е аварийният изход от планината — каза Го-Го. — Ако има пожар в ресторанта или станцията на въжената линия, при евакуирането се стига дотук.

Си Джей откряна вратата и видя дълъг слабо осветен коридор, който продължаваше най-малко осемдесет метра навътре в планината.

— Има ли стълба в другия край на тунела? — попита Джонсън.

— Да.

— И по нея ще стигнем до върха на планината?

— Стига да си във форма, таен агенте.

— Да се размърдаме — каза Си Джей.

Тримата забързаха през бетонния тунел.

Хамиш Камерън тичаше с всички сили през дъжда, следван от Улф и посланик Сайм.

Движеха се покрай подножието на Драконовата планина, следвайки кална пътека, като непрекъснато оглеждаха небето за дракони.

— Хей — каза Сайм, докато тичаха. — Какво е това дваисет на дваисет, което спомена сестра ти?

— Като бяхме деца, татко редовно ни водеше на преходи в националните паркове — отвърна Хамиш. — Заръчваше ни, ако се разделим, да намерим рейнджърски пост и да използваме радиостанцията. Нагласяме я на дваисети канал и се обаждаме дваисет минути след кръглия час — и така всеки час, докато не ни отговори. Той също нагласяваше своята радиостанция на този канал. И така, дваисет на дваисет.

— Хитро — каза Сайм. — Случвало ли ви се е да го използвате?

— На няколко пъти.

— Май ще е от полза и когато си в зоопарк с дракони, в който всичко се е оплескало — каза Сайм.

— Да. — Хамиш погледна назад, без да спира да тича.

Докато тичаха покая преобърнатия хеликоптер, единият от принцовете ги беше забелязал и сега Хамиш чуваше рева на дракона някъде зад тях...

Тун!

Втори принц кацна право пред него, с разперени нокти и зейнала пасть!

Хамиш се метна вдясно от пътеката и в следващия миг се хлъзгаше надолу по кален склон. Улф и Сайм явно бяха постъпили по същия начин, защото чу виковете им зад себе си.

Бяха извадили късмет. Пързалия се много по-бързо, отколкото биха могли да тичат, и това им даде известна преднина пред драконите. Хамиш продължи да се пързалия стотина метра, преди да стигне до една скала и да спре в плитка кална локва. Улф и Сайм цопнаха също така тромаво зад него.

Хамиш скочи на крака и видя високия водопад отдясно. Езерото беше пред него, а на другия му бряг се издигаше разрушеният замък, забулен от дъжда и осветен от прожектори.

Знаеше къде са — намираха се в западната част на долината, близо до водопада, в който бе паднала кабината им.

— Страхотно. Отново сме в изходна позиция — промърмори той.

— Не съвсем — каза Улф и посочи надясно.

На брега край водопада се издигаше малка постройка с пристан, на който бяха привързани няколко лодки.

Внезапен крясък накара Хамиш да погледне нагоре. Червеногърдите принцове кръжаха в дъждовното небе над тях.

— Към постройката! — викна той и побягна отново.

Задъхана, Си Джей тичаше нагоре по стъпалата в Драконовата планина заедно с Джонсън и Го-Го. Стълбата сякаш нямаше край.

Стотици мисли минаваха през ума ѝ — дракони и крокодили, китайски войници с автомати и гигантски хеликоптери, завличани под водата.

Но зад всичко това имаше нещо друго.

Нещо в атаката на безухите дракони я глождеше. Нападението беше така координирано, така преднамерено и в същото време...

Драконите бяха интелигентни. Но както бе казал Бен Патрик, тяхната интелигентност беше интелигентността на древни влечуги, а според нейния опит влечугите винаги действаха *целенасочено*. Крокодилите и алигаторите бяха абсолютно праволинейни в мисленето си. Не правеха нещата наполовина, а атаката на драконите ѝ изглеждаше някак недовършена.

„Освен ако още не е приключила...“ — помисли си тя.

Спомни си различните атаки на драконите — първо срещу кабината от въжената линия, после използването на кабината за щурмуване на административната сграда и да проникнат в станцията за управление на отпадъците. А преди малко бяха атакували два хеликоптера, в блатото и в подножието на планината.

Трябваше да има някаква цел, но засега Си Джей не можеше да определи каква е тя.

След десетина минути забързано изкачване стигнаха до площадката в горния край на стълбата.

Си Джей се преви, мъчеше се да си поеме дъх. На площадката имаше врата и електрическо табло, монтирано на стената. То беше отворено и на металната му врата имаше карта на зоологическата градина.

Докато я гледаше, Си Джей осъзна, че вече е виждала тази карта.

Това бе картата на подземната мрежа от кабели, която бе видяла в контролната зала.

— Си Джей? — задъхано се обади Джонсън. — Какво има? Трябва да продължим.

— Чакай малко... — отвърна Си Джей, без да откъсва поглед от картата.

Помисли си за другите две карти на зоопарка, които бе видяла от пристигането си тук.

Първата беше на смартборда в Люпилния център, онази с хиксовете по нея.

Втората бе черната цифрова карта в главната контролна зала и на таблета на полковник Бао в ловния парк — картата, която показваше драконите като движещи се разноцветни точки.

Си Джей си представи първата карта, онази от дъската в Люпилния център.

Спомни си хиксовете по нея и въпроса „ЗАЩО КОПАЯТ?“.

„Хиксовете — помисли си тя. — Това са местата, на които драконите са били забелязани да копаят, но онзи, който ги е отбелязал, вероятно Бен Патрик, не е можел да обясни *защо* го правят. Местата изглеждат случайно разхвърляни.“

Сега Си Джей се вгледа по-внимателно в картата на електрическото табло.

Погледът ѝ се съсредоточи върху захранващите кабели в кратера. И изведнъж видя връзката.

— Кабелите... — каза тя високо.

— Какво? — озадачи се Джонсън. — Какво кабелите?

— Хиксовете на онази дъска в Люпилния център отговарят на електропроводите в зоопарка на тази карта. Драконите не са копаели хаотично. А са имали план, цел.

— Какви ги говориш? — попита Го-Го.

— Вашите дракони са се подготвяли от доста време за днешния ден, Го-Го — каза Си Джей. — Благодарение на своите ампули на Лоренцини те могат да долавят електрическата енергия. Надушили са захранващите кабели и копаят покрай тях в търсене на *източника* на електричество на зоопарка. Това търсене ги е довело до — тя заби пръст в картата — административната сграда, която бе първата им цел.

Джонсън и Го-Го впериха изумени погледи в картата.

— Това обаче не може да е всичко... — каза Си Джей. — Трябва да видя...

Опита се да си спомни черната цифрова карта от таблета на Бао, на която също бе отбелязана административната сграда, но после се сети, че не е нужно да си я припомня.

Тя беше у нея.

Извади подобния на айпад военен таблет, който бе взела от обезглавения капитан, и го погледна.

Точките, показващи червеногърдите дракони, които се бяха струпали в административната сграда, сега я напускаха.

Си Джей увеличи изображението и го центрира върху тях.

Повечето точки бяха неподвижни; тя предположи, че показват мъртви дракони.

С изключение на две.

Те *все още* се движеха.

И се намираха малко извън кратера, в някакъв проход.

— Да изясним нещата — каза Джонсън. — Твърдиш, че електрическите кабели са отвели драконите до административната сграда. И после те са използвали кабината и цистерните, за да си пробият път в нея.

— Да — потвърди Си Джей. — И ако се съди по тази картина, два от тях още са вътре. Го-Го. — Тя вдигна таблета. — Какъв е този проход, в който се намират тези две точки?

Го-Го погледна екрана и сви рамене.

— Сервизен тунел за подземните кабели.

— Може ли дракон да излезе от зоологическата градина по него? Да кажем, принц?

— Не. Дори човек не може да излезе през него. След стотина метра тунелът свършва в малка дупка в стената, през която минават кабелите. Нататък е тръба с диаметър трийсетина сантиметра, така че никой дракон не би могъл да се напъха в нея. По тръбата минава... О, не!

Го-Го млъкна и лицето му стана бяло като платно.

— Какво? — попита Джонсън. — Какво минава по тръбата?

Си Джей вече знаеше отговора.

— Някакъв главен електропровод, предполагам.

Го-Го кимна.

— *Главният* електропровод, основният кабел, който осигурява електричество на цялата зоологическа градина. Прекъснеш ли го, всичко спира — цялото осветление, антените на звуковите щитове — той преглътна — и вътрешният електромагнитен купол над долината също.

— Това място не може да няма резервни генератори — отбеляза Джонсън.

— Има, но не работят — каза Си Джей. — Драконите са им видели сметката при атаката. Чух Бен Патрик и полковникът да говорят за това.

Джонсън и Го-Го се спогледаха разтревожено.

Си Джей се обърна решително към тях.

— Господа, драконите в този зоопарк не са започнали днешната си атака просто така. Това е координиран план. Тези същества не искат да ни избият или просто да сеят хаос. Те изпълняват грижливо подготвена операция, чиято цел е *да се измъкнат от зоологическата градина*. Точно това правят. Затворниците на Великата драконова зоологическа градина организират бягство.

— Чакай малко — каза Го-Го. — Дори да успеят да елиминират вътрешния купол, има и втори. Те не могат да се измъкнат.

— Господи, още ли не схващаш? Точно това е основният проблем на зоопарка — отвърна Си Джей. — Още от самото начало подценявате тези създания. Драконите не приличат на никое друго животно на тази планета. Те са умни и мотивирани и съм готова да се обзаложа, че имат план как да се справят и с втория купол.

39.

Сребристият „Рейндж Роувър“ се носеше по североизточния ъгъл на Великата драконова зоологическа градина на Китай, чистачките му работеха ожесточено, изпод гумите му хвърчаха пръски.

Вътре се намираха двамата оцелели членове на Политбюро, съпругата на единия и малката Мини.

След известно време джипът беше настигнат от втори и от два военни камиона, пълни с войници.

Във втория „Рейндж Роувър“ пътуваха тримата най-старши във Великата драконова зоологическа градина — Ху Тан, полковник Бао и директор Джоу.

Конвойт вече се носеше по околоръстния път покрай източната стена на долината, обратно към главния вход.

Мислите на Ху Тан препускаха бясно.

Това беше най-лошият гаф дотук. Първо инцидентът в крайречното село, когато един млад дракон с дефектен чип беше разкъсал осем души, преди да бъде убит. После пробивът миналия месец, когато се наложи да ликвидират американския специалист Бил Линч — тогава освен него умряха още деветнайсет души. Но това сега беше най-големият инцидент. Само разчистването и възстановяването на административната сграда щяха да отнемат най-малко година.

Това бе пълна катастрофа както за зоологическата градина, така и за кариерата му. Ху Тан започна да нахвърля наум доклада, който трябваше да изнесе пред Политбюро, да обясни забавянето и да посочи виновниците. Реши, че ще хвърли вината върху чуждестранните консултанти по сигурността.

Седящият до него полковник Бао докосна слушалката си и след миг отсече:

— Значи трябва да са някъде по Драконовата планина! Пратете Първи разузнавателен отряд. Да намерят американците и да ги убият, или ще изправа тях пред наказателната рота.

После се обърна към останалите.

— Американците са се измъкнали от нашите хора в блатото. Проследихме ги по чиповете в часовниците до другата страна на водопада, но после имало атака на дракони. Унищожили другия хеликоптер и избили хората ни. Американците се измъкнали и изгубихме джипиес сигналите им. Явно са свалили часовниците.

— Не бива да се допуска да напуснат долината — каза Ху Тан. — Залогът е твърде голям.

— Разбирам — отвърна Бао.

Отново докосна слушалката си и се заслуша.

— В административната сграда? Под нея? — Полковникът се намръщи. — Ако няма изход, пратете Втори разузнавателен в тунела да ги убие.

— Какво става? — попита Ху Тан.

— Оказва се, че в административната сграда все още има два дракона. Намират се в тунела за кабели, който започва от станцията за отпадъци. Тъпите животни сигурно си мислят, че ще се измъкнат. Скоро ще са мъртви. Както и американските ни гости.

След няколко минути отряд от дванайсет китайски командоси „разузнавачи“ пристигна при входа на тунела в станцията за управление на отпадъци.

Тези мъже не бяха редовни пехотинци, а от специалните части, което означаваше, че не бяха въоръжени с китайски копия на руски автомати. Носеха немски „Хеклер & Кох“ МП-7 със специален компактен гранатомет М40 под цевите.

Огромната бетонна зала изглеждаше така, сякаш в нея се бе водила война, което не беше далеч от истината. Навсякъде бяха пръснати трупове и останки; боклукчийските камиони бяха преобърнати; имаше дори няколко мъртви дракона, сред които огромен цар.

Външната порта на западната стена си беше затворена. Зад дебелите решетки валеше дъжд. Портата бе издържала нападението на драконите.

Командирът на екипа видя невзрачната врата в отсрещния ъгъл на залата, отляво на външната порта.

През нея се влизаше в сервизния тунел. Според дадената му информация през него минаваха електрически и комуникационни кабели; тунелът даваше на инженерите достъп до кабелите в случай на претоварване или авария. След стотина метра той свършваше със сляпа стена. Двата дракона вътре бяха лесни мишени.

— База, тук Разузнавач две, пристигнахме в станцията за отпадъци — докладва той в микрофона си. — Видяхме тунела. Готови за влизане.

— Разбрано, Разузнавач две — отвърна гласът в слушалката.

— Пригответе се — обърна се командирът към хората си.

Китайските командоси вдигнаха автоматите си и тръгнаха към входа на тунела.

40.

Си Джей се обърна към вратата, извеждаща от площадката.

— Добре, Го-Го. От другата страна на тази врата е...?

— Станцията на въжената линия. В средата на планината сме.

— Там има ли офис с телефон или компютър?

— Да. Офисът на поддръжката. Намира се в ъгъла на станцията.

— Добре, да действаме! — Си Джей хвана дръжката на вратата и я откряна едва-едва. Пространството от другата страна бе тъмно, като от време на време проблясваше светлина. Тя надникна — и се озова точно срещу зъбите на атакуващ дракон цар!

Си Джей отскочи с вик назад и падна тромаво по задник. Го-Го се изкиска тихо.

Си Джей вдигна очи и видя, че драконът над нея е всъщност каменно изображение в реални размери, изсечено в стената на станцията.

Мислено се наруга. Беше забравила огромните статуи на дракони в динамични пози, изпълващи станцията. Сега видя и останалите, атакуващи от стените на пулсиращата светлина.

Отвори напълно вратата и видя широкото и високо пространство на станцията на въжената линия. В същия миг Го-Го престана да се киска.

Навсякъде цареше пълен хаос и разрушение.

Доскоро лъскавата и модерна станция с нейния бетон и бляскава стомана се бе превърнала в място на ужасяваща касапница.

И без това слабото осветление примигваше. Само няколко флуоресцентни лампи продължаваха да работят; всички други бяха разбити. Оголените жици хвърляха искри, от които статуите изглеждаха живи.

Си Джей си спомни екипа електротехници, който бе видяла, включително непохватния млад работник, който бе изпуснал инструментите и скобите си.

Сега мъртвите им тела бяха разкъсани на парчета по пода — глави, ръце, торсове, крака. Огромна двуетажна кабина на въжената

линия лежеше килната под шантав ъгъл до платформата, с носа нагоре. Беше разпердушинена от дракони — всичките ѝ прозорци бяха разбити, а една от стените ѝ липсваше.

Платформата на станцията имаше чупка под прав ъгъл. Тук кабините на възжената линия завиваха. Стоманеният кабел изчезваше в два тунела — идваше от юг и излизаше на изток. В тунелите зловещо свистеше мразовит вятър.

Нямаше никакво движение.

И никакви дракони.

— Онова там е офисът на поддръжката. — Го-Го посочи двуетажната остъклена постройка в ъгъла. Горният етаж имаше наклонени прозорци и почти всички те бяха разбити.

Си Джей забърза нататък.

Тримата тичешком влязоха през вратата на офиса и бързо изкачиха вътрешните стълби до горния етаж.

Офисът на поддръжката беше направен на пух и прах. На пода лежаха телата на двама техници с разкъсани гърла и зейнали корemi. Главната конзола беше разбита. Проводници хвърляха искри. Всичко беше оплискано в кръв.

И всички компютри бяха непоправимо унищожени.

Джонсън натисна няколко бутона.

— Всички тези машини са безполезни.

Си Джей намери телефон на конзолата. Слушалката също бе счупена на две.

— Трябва да опитаме ресторанта — каза тя.

Тракане някъде отгоре накара всички да вдигнат очи.

Един панел на тавана се отмести. Си Джей се напрегна... и видя уплашено лице зад панела — лицето на младия електротехник, Ли.

Той ги гледаше, без да каже нищо.

— Ли? — Си Джей му помогна да слезе. — Добре ли си?

Той кимна бързо.

— Били сте нападнати от дракони ли?

— Няколко червеногърди принцове и един цар — отговори Ли на мандарин. — Нямаха уши. Работехме под кабината и разчитахме на звуковия ѝ щит, така че никой не си носеше часовника. Оказа се обаче, че щитът на кабината е безполезен срещу тях.

Си Джей се огледа нервно. Това място изобщо не ѝ харесваше. Нямаше достатъчно пътища за бягство. Лесно можеха да се озоват в капан.

— Не бива да се задържаме тук. — Тя направи крачка към изхода. — Трябва да стигнем до ресторанта...

Млъкна, когато видя някакво движение с периферното си зрение — можеше да се закълне, че една от статуите помръдна. Не. Просто илюзия от премигващата светлина. Беше си само статуя.

И тогава статуята наистина се раздвижи.

Обърна глава към офиса на поддръжката и погледна Си Джей право в очите.

Пурпурен цар, с щръкнали заострени уши.

Съществото се хвърли с рев към горните прозорци на офиса.

— Внимавай! — Джонсън блъсна Си Джей, когато ноктите на големия дракон влетяха през разбитите стъкла.

Си Джей падна на една страна, Го-Го и Ли се хвърлиха на другата, а Джонсън се озова в средата и два остри като бръснач ноктя замагнаха към него, оставяйки две кървави дири по гърдите му.

Джонсън рухна на пода.

Драконът изрева и малкото помещение се разтресе.

Си Джей изпълзя към Джонсън, като се промъкна под лигавата паст на дракона, метна здравата му ръка през рамото си и го измъкна настрани.

— Можеш ли да тичаш?

— Май да — изпъшка той.

Помъкнала Джонсън, Си Джей се втурна към вратата и стигна до нея точно когато два пурпурни принца се появиха в долния край на стълбището, видяха я и изреваха.

— По дяволите... — промълви тя.

— А сега какво, мамка му!? — извика Го-Го.

Си Джей затръшна вратата, заключи я и се обърна точно когато цялата глава на дракона влетя в офиса сред дъжд от натрошено стъкло.

Снишена, Си Джей видя преобърнатата кабина от другата страна на прозорците — покривът на предната ѝ част беше на едно ниво с тяхното. Долният край на кабината се намираше близо до моста, водещ към асансьора за гости.

— Го-Го, Ли, след мен. Джонсън, искам да дадеш всичко от себе си!

И без никакви допълнителни обяснения се засили през офиса, извън обхвата на дракона. Прескочи един стол и двамата с Джонсън скочиха на контролното табло и *през счупения прозорец*, покрай дракона, се приземиха на покрива на кабината, където Си Джей се плъзна надолу, влачейки Джонсън.

Плъзгаха се неудържимо покрай дракона цар, чиято глава още беше вътре в офиса.

След двайсетина метра Си Джей се пресегна с лявата си ръка и се вкопчи в металния мост, водещ към двуетажния асансьор за гости. Двата с Джонсън рязко спряха.

Ли и Го-Го спряха до тях.

Си Джей отново праметна ръката на Джонсън през рамо и тръгна към асансьора. Стигна до него, следвана плътно от Го-Го и Ли. Натисна бутона за повикване.

Отвърна ѝ оглушителен рев.

Си Джей се обърна.

Пурпурният цар я гледаше свирепо от другата страна на въжената платформа. Принцовете бяха от двете му страни и се зъбеха.

Дзън!

Вратата на асансьора се отвори. Си Джей се вмъкна вътре с останалите.

Царят изръмжа дълбоко, след което нападна заедно с принцовете.

Докато вратата на асансьора се затваряше, царят скочи през празното пространство, като изблъска кабината на въжената линия, сякаш тежеше колкото перце. Принцовете полетяха с невероятна скорост. Си Джей се молеше вратата да се затвори по-бързо, защото в момента тя беше единствената бариера между нея и сигурната смърт.

Вратата се затвори точно в мига, когато целият асансьор се разтресе от удара на царя от външната страна.

Но асансьорът вече беше потеглил.

Бяха успели да се измъкнат.

Си Джей въздъхна с облекчение.

След секунди подът на кабината застърга зловещо.

41.

— Ох, само това не! — изстена Си Джей, когато видя ноктите на пурпурните принцове да се появяват през пода на двуетажния асансьор: разкъсваха и него, и мокета с мощните си удари.

Явно драконите бяха скочили в долната част на кабината преди вратата да се затвори и сега се опитваха да си пробият път през пода, разделящ двете нива.

— За колко време ще стигнем ресторанта? — бързо попита Си Джей.

— Не знам, някъде за около трийсет секунди — отвърна Го-Го, без да откъсва поглед от бесните атаки на двата дракона.

Подът на асансьора не можеше да се нарече постижение на инженерната мисъл. Представляваше просто мокет върху алуминиеви листа и греди. Драконите го пробиваха с лекота.

— Няма да успеем... — каза Си Джей и погледна нагоре, сякаш можеше да види приближаващия ресторант.

С всяка секунда двете дупки в пода ставаха все по-големи. Накрая единият от драконите успя да провре главата си през отвора и се озъби към Си Джей. Тя пристъпи напред и го изрита право в муцуната. Драконът изпищя от болка и падна обратно на долното ниво.

Вторият дракон промуши раменете си през своята дупка, но беше готов за ритника на Си Джей и отби крака ѝ с един от ноктите си.

Драконът се надигна от дупката в пода — първо главата, после гърдите. Озъби се...

Дзън!

Вратата на асансьора се отвори.

Си Джей се хвърли навън, помъкнала Джонсън, и с Ли и Го-Го от двете ѝ страни. Драконът се измъкна през дупката и се хвърли след тях.

Си Джей запрати Джонсън през една маса и се метна след него, докато звярът разперваше криле да измине оставащото разстояние и...

Та-та-та-та!

Автоматен откос посрещна дракона и той рухна на пода с разперени криле. Запищя, докато един последен куршум не се заби в главата му и не го просна мъртъв.

Си Джей вдигна очи и видя десет войници — облечени в черно и с по-добри оръжия от тези на войниците, които бе виждала досега — да стоят в полукръг пред нея.

Хеликоптер „Чинук“ — най-големият, който бе виждала досега — патрулираше във въздуха зад тях и прожекторът му осветяваше ресторанта с ослепителна бяла светлина.

Вторият дракон явно не беше разбрал за съдбата на другаря си, защото се появи с рев от асансьора секунда по-късно, но само за да свърши по същия начин, покосен от автоматичната стрелба на очакващите го китайски командоси.

Настъпи тишина, нарушавана единствено от ритмичното буботене на хеликоптера отвън.

Си Джей, Ли и Го-Го станаха и вдигнаха ръце. Си Джей хвърли пистолета си. Джонсън още лежеше на пода.

Си Джей погледна надясно и видя зад масичката на метрдотела отворена врата, водеща към някакъв кабинет — кабинета на управителя на ресторанта. На бюрото вътре имаше компютър и телефон; компютърът бе включен, бутоните на телефона светеха.

„Толкова близо и толкова далеч.“

Китайските командоси ги наобиколиха. Вярно, бяха спасили живота им, но само за да спасят самите себе си от атакуващите дракони.

Това щеше да бъде последната проява на милост от тяхна страна, помисли си Си Джей — щом видя суровите им лица, тя осъзна, че отрядът е изпратен тук да ги убие.

В същото време другият екип на специалните части в станцията за управление на отпадъците влизаше в сервисния тунел с кабелите.

Движеха се в колона по един, с вдигнати оръжия. Тунелът с бетонни стени бе широк само няколко стъпки, но бе добре осветен от флуоресцентни тръби.

Докато се движеше напред, готов за стрелба, водачът на Втори разузнавателен погледна към множеството кабели по тавана и стените

на прохода. Един особено дебел кабел минаваше точно през средата на тавана — главният захранващ кабел.

Водачът стигна до един ъгъл и изведнъж някакво чудовищно привидение от нокти и зъби го врхлетя от тавана и мъжът падна под тежестта на червеногрдия дракон.

Другарите му откриха огън и гърмежите отекнаха в тесния тунел. Полуделият дракон успя да свали още двама души, преди да бъде застрелян в главата и да падне мъртъв.

Китайските командоси прескочиха тялото му и завиха на ъгъла с вдигнати автомати, готови за нова атака. В края на краищата в тунела имаше още един дракон.

Видяха го.

Другият безух червеногръд принц се намираше в самия край на тунела — странно, с гръб към тях.

Стоеше на мястото, където всички кабели се събираха и изчезваха в малката тръба, продължаваща на запад.

Командирът на екипа се намръщи. Драконът разкъсваше с цялата си сила *всички* кабели. Използваше ноктите и зъбите си. Хвърчаха искри. Във всички посоки стърчаха жици.

— Какво...? — възкликна командирът.

Драконът прекъсна последния кабел — основния — и всички флуоресцентни лампи моментално угаснаха. Тунелът потъна в мрак.

Драконът се обърна и се хвърли към екипа командоси.

Навсякъде във Великата драконова зоологическа градина на Китай електричеството спря.

Всяка лампа угасна.

В сградата на главния вход, в административната сграда, в казиното.

Всички лампи по околоръстния път.

Всички прожектори по ръба на кратера и на върха на Драконовата планина.

И всички лампички на всеки генератор на звуков щит на всеки часовник, кола и сграда в зоопарка.

В главната контролна зала всички монитори угаснаха и помещението потъна в мрак.

— Какво стана! — извика главният техник.

— Токът спря в цялата зоологическа градина!

— Включете резервното захранване.

— Генераторите са изключени. Нямаме резервно захранване.
Повтарям, нямаме резервно захранване.

— А електромагнитните куполи?

— Вътрешният се захранва от същата мрежа, от която и ние.
Изключен е...

Главният техник вдигна слушалката на телефона, но не чу сигнал
— съобщенията също бяха прекъснати.

— Антените на звуковите щитове са само приемници, както и всички часовници — каза един от хората му. — Те нямат свое захранване. Ако токът спре, стават безполезни. Всяка сграда, кола и човек в зоопарка току-що остана беззащитен срещу драконите.

Великата драконова зоологическа градина на Китай тънеше в мрак.

Сякаш за миг се беше върнала в каменната ера.

И от този мрак долитаха ревовете на същества, процъфтявали в още по-древни времена.

Крясъците на драконите отекваха над долината; раздвижиха се сенки и внезапно небето над кратера се изпълни с гигантски създания, които се движеха целеустремено.

ШЕСТО ДЕЙСТВИЕ. ЧАСЪТ НА ДРАКОНА

Не бива да изключваш от сметките си жив дракон, ако живееш в съседство с него.

Дж. Р. Р. Толкин,
„Хобит“

42.

Двата сребристи джипа се носеха по околоръстния път, ескортирани от камионите с войници.

Движеха се по източната страна на долината, над висока клисура, изсечена в източната стена на кратера. Профучаха през покрития с навес приеман район, на който имаше паркинг и асансьор, водещ нагоре към кацнал на скалите манастир, построен по подобие на Храма на Пурпурния облак.

Доктор Бенджамин Патрик седеше в кабината на водещия камион и се взираше загрижено в нощта. Китайският сержант до него шофираше.

Конвойт тъкмо излизаше от покрития район, когато цялото осветление на околоръстния път угасна.

Тъмнината изпълни всичко.

— Останахме без ток... — каза Бен Патрик.

— Резервните генератори ще... — започна шофьорът.

— Генераторите бяха унищожени при първото нападение — каза Патрик и бързо погледна часовника си, генериращ звуковия щит.

Лампичката му не светеше.

— Вече не сме защитени — зловещо каза той. — Всички сме изложени за атака.

Докато го казваше, нещо голямо и черно профуча покрай камиона. Вятърът, вдигнат от летящия звяр, бе толкова силен, че тежката осем тона машина се разклати.

— Загазихме — каза Патрик миг преди камионът да бъде ударен с невероятна сила и светът да се превърти и да потъне в пълен мрак.

Докато Си Джей се биеше с драконите в станцията на въжената линия и бягаше към въртящия се ресторант, Хамиш, Сайм и Сиймор Улф също бягаха — към малката постройка, която бяха видели в подножието на водопада.

Втурнаха се вътре и затръшнаха вратата. В следващия миг нещо я удари силно отвън и се чуха яростните писъци на двата червеногърди безухи принцове, които ги преследваха.

Хамиш се огледа.

Намираха се в много стилно обзаведено кафене с панорамни прозорци, гледащи към водопада и разрушения замък от другата страна на езерото. На кея отвън бяха привързани шест туристически лодки със стъклени покриви.

Кафенето бе тъмно. Единствената светлина идваше от червения хладилник на „Кока-Кола“ и витрината за сладкиши.

Драконите поблъскаха на вратата известно време, след което започнаха да обикалят едноетажната постройка и да надзъртат през прозорците.

Потърпели временен неуспех, те се оттеглиха към калната горичка недалеч — макар Хамиш да имаше чувството, че не са си отишли. Сигурно наблюдаваха кафенето и чакаха жертвите им да излязат навън.

Си Джей, Ли и Го-Го стояха с вдигнати ръце, наобиколени от десетте китайски командоси във въртящия се ресторант на Драконовата планина. Джонсън още лежеше на пода.

Си Джей се огледа. Ресторантът явно не беше ставал обект на атаки от дракони — нямаше разбити мебели или прозорци, нито локви кръв. Командосите най-вероятно бяха кацнали на покрива и бяха проникнали през люк или нещо такова.

Малките лампи на всяка маса светеха. От луничките на тавана също се лееше мека светлина.

Изведнъж всички лампи угаснаха и целият ресторант потъна в мрак.

Си Джей видя, че екранът на компютъра в съседния кабинет също угасна.

И тогава видя, че *всички* източници на светлина навън — прожекторите около долината, осветлението на околоръстния път — също не работят.

Токът в зоологическата градина бе спрял.

Китайските командоси, насочили оръжията си срещу нея, моментално се превърнаха в сенки.

И тогава Си Джей чу крясъците и писъците отвън. Отначало бяха само няколко, но след това последва хор от отговори.

Крясъци на дракони.

Създанията общуваха помежду си.

Китайските командоси започнаха да се оглеждат нервно.

Нещо голямо профуча покрай прозорците и Си Джей видя корема на император, който с шокиращо мощно движение подбра в движение увисналия във въздуха „Чинук“.

Драконът просто грабна хеликоптера във въздуха — в един момент беше тук, а в следващия го нямаше. Си Джей не видя как се удря в склона на планината, но чу и усети експлозията, последвана от огнено сияние.

Обърна се и за миг погледна право в очите водача на командосите. Ловец и жертва, попаднали в развиващия се план на още по-опасно създание. Щеше ли да я екзекутира?

В отговор на безмълвния въпрос командосът стисна зъби, вдигна пистолета си и го насочи право в главата на Си Джей...

... точно когато цялата стъклена стена зад него се пръсна и тежащ осем тона военен камион влетя в ресторанта.

43.

Си Джей се метна наляво и повлече ранения Джонсън със себе си, а камионът се плъзна по пода.

Си Джей успя да зърне червеногърдия император, който бе запратил машината по ресторанта — драконът зави и се издигна с широко разперени криле, след което кацна тежко на покрива, разтърсвайки цялата постройка.

Камионът разпердушини маси и столове, като се плъзгаше на една страна и *мина право* през кръга командоси, които заплашваха Си Джей. Помете командира и двама от хората му, след което смаза още двама, преди да се блъсне в стената.

Докато Си Джей се бе метнала наляво, Ли се хвърли надясно, но част от покрива се отчупи и рухна върху него. Викът на младия електротехник секна под отломките.

Камионът спря и едва когато грохотът от зрелищната му поява утихна, Си Джей чу стоновете на хората *вътре*.

Драконът явно го беше подхванал някъде — заедно с войниците в него — и го бе запратил по ресторанта.

Вятър и дъжд влизаха през зейналата деветметрова дупка в източната страна на ресторанта. От другата страна се ширеше открито небе. Долината се стелеше на триста метра надолу.

Си Джей лежеше по корем до Джонсън в тъмния ресторант и се взираше невярващо в преобърнатия камион.

Камион в ресторант. В ресторант на върха на планина.

И тогава се появиха другите дракони.

Влетяха с писъци през отвора с размерите на камион.

Червеногърди принцове, пурпурни принцове, дори двойка източни сиви принцове — бяха най-малко дваисет.

Си Джей се облеци.

Това бе истинска *инвазия* на дракони.

Създанията се нахвърлиха върху китайските командоси. Двама успяха да стрелят, но драконите ги проснаха на пода и започнаха да ги ядат живи. Писъци изпълниха въздуха.

И точно когато Си Джей не вярваше, че лудницата може да стане по-голяма, цялата югоизточна част на ресторанта беше изтръгната.

Звукът на раздирана стомана заглуши писъците на командосите и там, където преди миг имаше прилежно нагласени маси, столове и лампи, сега зееше дупка с разпокъсани кабели, направени на трески подови дъски и трийсетметрова пустота!

Си Джей видя как императорът отлита с цялата част от ресторанта в ноктите си. Драконът я пусна, зави и напъха главата си през създадения отвор. Ревът му пръсна чаши за вино и разпиля чинии по пода.

Насред целия този пандемониум Си Джей метна Джонсън през тезгяха в кухнята и се хвърли след него точно когато един черен принц щракна с челюсти на милиметри от петите ѝ. Го-Го се хвърли през летящата врата с надпис *ИЗХОД* на кухнята, използвана от сервитьорите.

Озоваха се в стандартна кухня на ресторант — пет дълги блока с котлони и печки и цяла стена, заета от десет фурни. Тенджери, тигани и прибори висяха на куки от тавана.

Си Джей праметна ръката на Джонсън през рамото си и забърза навътре. Трябваше да намери някакво...

„Ето там!“

Зърна го от дясната страна. Тесен килер с още по-тясна, но яка врата. Доста сносно скривалище.

Джонсън я забавяше. Никога не би могла да избяга от драконите, докато го влачи. Ако искаха да се измъкнат живи от зоологическата градина, трябваше да го скрие на някое сигурно място и после да се върне за него.

Изблъска го в килера.

— Стой тук. Трябва да намеря начин да се свържа с външния свят. Ще дойда по-късно, ясно?

— Добре. — Джонсън изстена. — Благодаря.

Си Джей сви рамене.

— Сигурно след пет минути ще съм мъртва, така че не храни особени надежди. И тъй като и с двама ни скоро може да е свършено... — Тя се наведе, изненадвайки донякъде самата себе си, и го целуна бързо по бузата.

Затвори вратата пред лицето на Джонсън.

Отстъпи назад и видя, че Го-Го върти копчетата на всички фурни.
— Какво правиш? — извика му тя. — Няма ток!

— Те може и да са умни, но ние сме по-умни — каза Го-Го. —
Пускаме газта и взривяваме това място, докато се измъкваме.

Си Джей вече долавяше миризмата на газ. Планът не беше от
най-добрите, но не бе и чак толкова лош.

Го-Го пристъпи към тезгяха за сервиране, през който Си Джей се
беше хвърлила, за да се озове в кухнята.

— Го-Го — предупреди го тя, — не приближавай прекалено...

Случи се толкова бързо, че Си Джей едва го видя.

Черен нокът се появи над тезгяха, сграбчи Го-Го за едната ръка и
го издърпа от другата страна.

Си Джей видя лицето на Го-Го, докато драконът го блъскаше в
тезгяха. Животът напусна очите му и той се свлече. Беше мъртъв още
преди да падне на пода.

Си Джей се втрещи.

— Господи...

И тогава друг принц нахълта през летящата врата до тезгяха.

Червеното лице.

От челюстите му капеше прясна кръв. Той изгледа свирепо Си
Джей.

Бии-бип... Бии-бип...

Си Джей побягна.

Червеното лице се хвърли след нея.

Си Джей прескочи една маса точно когато драконът се метна към
нея и също се плъзна по масата, разпилявайки тенджери и тигани.

Създанието за миг се изправи на крака и се хвърли с рев към нея.
Си Джей се претърколи, но драконът се озова над нея и понечи да я
захапе с огромните си челюсти — точно когато Си Джей грабна
малката запалка за фламбе и я запали направо в устата му.

Драконът изпищя и се дръпна. Си Джей използва възможността
и се хвърли през другата летяща врата на кухнята с надпис *ВХОД*.

Излетя навън — и веднага се спъна в нещо и се просна на пода,
взряна в безжизнените очи на мъртъв китайски командос, чиято долна
половина на тялото липсваше. В едната си ръка той още стискаше
автомата си.

Си Джей грабна оръжието, изправи се — и осъзна, че се намира наред бойно поле.

Дъжд и вятър шибаха доскоро спокойния ресторант. Принцове пируваха с мъртвите командоси, а два императора дърпаха и теглеа части от покрива, мъчейки се да срутят цялата сграда.

Един шкаф до нея беше разкъсан от драконите. Съдържанието му бе пръснато по пода — парцали, метли, бърсалки за прах, дори две прахосмукачки, които се носеха на гръб.

Ревът зад нея я накара да се обърне.

Червеното лице стоеше на вратата към кухнята.

Си Джей прецени за миг ситуацията.

Кухнята — не.

Асансьорите — също не, тъй като трябваше да изтича покрай драконите.

Погледна надясно и видя откъснатата част от ресторанта. Масите, които се бяха намирали уютно до прозорците, сега висяха на ръба на пропастта, шибани от дъжда.

Едната прахосмукачка беше пред нея. Беше проектирана да се носи на гръб и имаше захранващ кабел, дълъг около двацет и пет метра.

Откъм кухнята се долавяше миризмата на газ.

„Прозорци, пропаст, захранващ кабел...

Така и така ще умреш...”

— Майната му — каза Си Джей на света като цяло, грабна прахосмукачката и се втурна по широките нива на ресторанта, като прескачаше столове и буташе маси. Тичаше към зеещата южна част на постройката.

Червеното лице я подгони, като разхвърляше всичко по пътя си.

Си Джей спря при онова, което доскоро беше панорамен прозорец. Пропастта зееше пред нея — намираше се на триста метра над долината, но на около деветдесет метра точно под нея, малко по-надолу по склона, видя тунела на въжената линия...

Бии-бип... Бии-бип...

Обърна се.

Червеното лице беше зад нея. Приклекна, готов за скок.

Подът се разтресе. Си Джей се обърна и видя гигантски император от дясната ѝ страна — бе кацнал на ръба на ресторанта и я

гледаше ухилено. Стоманените греди стенеха под тежестта му.

Си Джей отстъпи назад, като развиваше захранващия кабел на прахосмукачката.

Петите ѝ докоснаха ръба на пропастта.

Нямаше къде другаде да иде. Или сега, или никога.

Вече беше развила целия кабел и сега го уви около разбитата рамка на прозореца и го върза на възел. После сложи прахосмукачката на гърба си.

Отново надуши газта и погледна към драконите.

— Не сте огнедишаци, нали, задници такива? Подишайте това!

Вдигна автомата и стреля... не по драконите, а към вратата на кухнята.

Трябваше ѝ само една искра от метал, искра, която щеше да...

Блесна искра...

... с разтърсващ рев пълната с газ кухня експлодира.

Огненото кълбо излетя от помещението, като изкърти вратата от пантите ѝ и помете маси, столове и дракони.

А Си Джей скочи от прозореца.

44.

Пропадна в мрака.

Над нея прозорците на кръглия ресторант избухваха от натиска на гигантското огнено кълбо.

Ако на рамката имаше стъкло, то се пръсваше. Ако нямаше, огнените езици бълваха свободно навън.

Гледана отдалеч, за момент Драконовата планина заприлича на стар морски фар, неочаквано светнал в оранжево на върха.

Крясъците на драконите изпълваха всичко.

Си Джей продължи да пада.

И изведнъж кабелът се опъна и падането ѝ рязко спря на двайсет и пет метра под ресторанта. Си Джей се залюля напред-назад, за да набере инерция, след което насочи люлеенето си към каменистия склон и стъпи на него.

Разкопча ремъците на прахосмукачката, свали я от гърба си и погледна нагоре...

Пламтящи дракони излитаха от горящия ресторант и с писъци се хвърляха към езерото.

Си Джей нямаше време да ги гледа. Втурна се надолу по склона към тунела на въжената линия, който се намираше точно под нея.

Дъждът я шибаше, докато тя се препъваше и хлъзгаше по склона. Най-сетне стигна до бетонния вход и скочи в него.

Тук бе сухо. Беше се махнала от дъжда.

Надникна навън. Все още се намираше високо над потъналия в мрак свят на Великата драконова зоологическа градина. На юг различи черния силует на сградата на главния вход и високата стена на кратера.

Запита се къде ли би могла да иде сега и как да стигне дотам.

Не можеше да открадне хеликоптер. Драконите ги нападаха, може би защото знаеха, че хеликоптерите са най-добрите оръжия на тъмничарите им срещу тях.

Би могла да се измъкне от зоопарка пе...

Нещо я блъсна. Рязък удар през лицето я запрати назад, а един дракон кацна в тунела пред нея.

Бии-бип... Бии-бип...

Червеното лице.

Втори, после и трети червеногръд принц се присъедини към него при отвора на тунела — Стопеното лице и четвъртият от групата на Червеното лице.

Си Джей запълзя отчаяно по-далеч от тях. От устата ѝ се точеше слюнка и кръв.

Беше замаяна от удара и светът пред нея се размаза. Тунелът беше дълъг поне осемдесет метра. Никога не би могла да им избяга.

Отпусна се на пода. Вече със сигурност беше прецакана.

Червеното лице пристъпи напред.

Бии-бип... Бии-бип...

Си Джей затвори очи и зачака края.

45.

Нищо не се случи. Едва тогава Си Джей чу продължително, дълбоко гърлено ръмжене.

Отвори очи.

Червеното лице беше спрял на няколко крачки от нея и стоеше като замръзнал, гледаше я убийствено.

Всъщност не точно. Червеното лице се взираше покрай нея...

Ръмженето беше дошло зад Си Джей.

Тя се обърна...

... и с размазаното си зрение различи жълтодрех принц, стоящ в бетонния тунел зад нея.

Но не който и да е жълтодрех принц. Този имаше жълто-черно седло на гърба.

Лъки.

Лъки изръмжа отново и Си Джей усети, че ръмженето ѝ не е насочено към нея — а към Червеното лице и другите два червеногърди дракона.

Освен това забеляза, че звуците не са просто животински — бяха смесица от дълбоко гърдно гукане, гърлени вибрации и остри крясъци. Сякаш...

Със стряскаща бързина Лъки подскочи във въздуха и се приземи между Си Джей и червеногърдите.

Отнемаше им я. Или...

... Си Джей се намръщи...

... или я защитаваше.

Червеното лице изщрака с челюсти към нея, но жълтодрехата замахна с нокът и фрасна червеногърдия принц по муцуната.

После отстъпи, като сумтеше тихо.

— Какво? — каза на глас Си Джей. Изправи се с мъка, кървяща и изтощена, замаяна. Стори ѝ се, че драконът сумти на нея.

Лъки отново изсумтя рязко и след като не получи отговор от Си Джей, я хвана с нокът и я засили назад към седлото на гърба си.

Си Джей се удари в седлото. Нима драконът наистина искаше...

Качи се с мъка. Лъки леко се размърда, сякаш да ѝ помогне, и изведнъж Си Джей се озова яхнала дракона.

Трите червеногърди се разгърнаха и пристъпиха напред.

На лъка на седлото имаше троен ремък.

— Какви ги вършиш, Касандра? — каза си Си Джей, докато се закопчаваше. После пъхна крака в стремената.

Лъки отстъпи още от тримата си противници.

Червеното лице и приятелчетата му изглеждаха абсолютно бесни. Изсъскаха и...

... скочиха напред с разперени нокти и оголени зъби, но Лъки се оказа по-бърза: обърна се и полетя и изведнъж Си Джей се понесе с главоломна скорост през хоризонталния тунел!

Стените се размазаха, докато профучаваше покрай тях на гърба на дракона.

Лъки летеше като ракета. Беше свила дори ушите си назад, за да подобри аеродинамичността си за максимална скорост. Дългата лъскава опашка леко се поклащаше зад нея, насочвайки я като корабно кормило.

Си Джей погледна през рамо и видя, че трите червеногърди ги преследват.

Лъки се понесе през тъмната станция на въжената линия в сърцето на планината, рязко зави надясно, профуча над разбитата кабина и се понесе по източния тунел, следвана от противниците си.

Стените на тесния тунел отново се размазаха. Си Джей имаше опит в езда на коне и сега се сниши и се наведе напред в седлото, мъчейки се да сведе до минимум съпротивлението и да не пречи на полета на Лъки.

И в следващия миг изхвърчаха в нощното небе и дъждът внезапно я зашиба отново в лицето. Си Джей се озова високо над света, на гърба на дракон!

Зави ѝ се свят, когато видя пейзажа далеч долу — по-малкият връх се намираше точно отпред, от дясната ѝ страна течеше река, а ръбът на кратера се извисяваше на нейното ниво.

Беше пълна лудница да се намира толкова високо и да не е в самолет или някакво друго летателно средство. Веднъж беше летяла с парапланер, но изживяването изобщо не можеше да се сравни с това.

Сега се носеше с бързината на ракета.

Лъки рязко зави надясно и стомахът на Си Джей се преобърна. Светът се килна и тя си помисли, че ще падне, но ремъците я държаха здраво в седлото.

Червеногърдите дракони продължаваха да ги преследват плътно.

Лъки пикира и зави около върха, но преследвачите не изоставаха. Тогава Лъки рязко зави безумно рязко наляво. Претоварването беше толкова силно, че Си Джей разбра, че всеки момент ще изгуби съзнание.

Правеше всичко възможно да остане с отворени очи, докато Лъки летеше към източната стена на кратера. Внезапно видя тялото на жълтодрех император да се издига пред нея, изпълвайки цялото ѝ полезрение. Драконът изрева, докато Си Джей профучаваше под ципестите му крила. Тя се обърна в седлото и видя как императорът се нахвърля върху червеногърдите принцове.

При вида на много по-едрия противник Червеното лице и бандата му се пръснаха и отлетяха в дъждовната нощ.

Си Джей въздъхна с облекчение, наведе се напред и потупа Лъки по шията.

— Благодаря... — промълви тя. — Благодаря...

И изгуби съзнание.

46.

Хамиш, Сайм и Улф още бяха заврени в кафенето в подножието на водопада.

Вече дваисет минути не бяха виждали никакво движение откъм дърветата. Всичко бе притихнало и неподвижно, само дъждът плющеше.

Хамиш надникна през прозореца, после, без да се обръща, неочаквано попита:

— Как станяхте посланик?

— Моля? — изненада се Кърк Сайм.

— Винаги съм искал да разбера. Как някой става посланик на Щатите в Китай? Да не би да сте дружки с президента или нещо такова?

— Горедолу — каза Улф. — Беше приятел на бащата на президента.

— Да, бях. — Сайм леко се усмихна. — Бях летец от Военноморските сили. Летях с бащата на президента във Виетнам. След войната останах в Азия. Научих мандарин, започнах бизнес в Хонконг и по-късно го продадох за цяло състояние. Върнах се у дома и помогнах за финансирането на първата кампания на сина му за Конгреса. Когато синът стана президент и дойде време да назначи посланик в Китай, той искаше истински човек, а не някакъв партийен парашутист. И си спомни за мен.

— И вие се съгласихте? — попита Хамиш. — Щом имате толкова много пари, защо ви е да се захващате за подобна работа?

— Когато президентът те помоли за нещо, ще се изненадаш какво желание изпитваш да изпълниш молбата му — каза Сайм. После кимна към прозореца. — Мислите ли, че са още навън?

— Можем да проверим.

Хамиш взе първата попаднала му чиния и я занесе при един от прозорците, гледащи към езерото.

Открехна прозореца, готов да хвърли чинията. Рамката едва чуто изскърца — и внезапно пред Хамиш изникна дракон, провесил глава

от покрива!

Хамиш залитна назад от изненада.

Вторият червеногръд принц изникна при друг прозорец, също с главата надолу.

Явно бяха отлетели и се бяха спуснали абсолютно безшумно върху покрива на сградата — толкова меко кацане, че Хамиш, Сайм и Улф дори не ги бяха чули.

В нощта проехтяха писъци.

Двата дракона при прозорците се обърнаха и се заслушаха.

Отговориха с дълбоко гърлено гукане, запляскаха бързо с криле и отлетяха, зарязвайки кафенето.

— Какво става, по дяволите? — попита Сайм.

— Не мисля, че китайските ни приятели още контролират зоологическата градина... — каза Хамиш, който все още се взираше през прозореца към езерото.

И тогава ги видя.

— Леле-мале...

Два червеногръди императора се спуснаха над широкото езеро, подминаха разрушения замък и се понесоха към кафенето. За момент Хамиш с ужас си помисли, че идват за тях, но драконите кацнаха под ръба на водопада. Там огромните създания приклекнаха, гледайки с очакване нагоре към падащата вода.

— Какво е това? — попита Улф и се наведе напред.

— Капан... — ахна Хамиш.

Точно тогава два червеногръди принца — вероятно същите, които ги дебнеха допреди малко — профучаха над ръба на водопада от север, като летяха ниско и много, много бързо.

Покрай тях проблясваха оранжеви трасиращи куршуми, изстреляни от...

... два щурмови хеликоптера Z-10, които се появиха над ръба, преследвайки с пълна скорост принцовете.

Императорите скочиха от засадата си под водопада и сграбчиха двете машини.

Хамиш можеше само да си представи какво са изпитали пилотите — в един момент се носиш над водопад, а в следващия гледаш в очите дракон с размерите на бронтозавър!

Императорът отдясно хвана първия хеликоптер в могъщите си нокти, смачка го за миг и го захвърли. Другият успя само да перне втория Z-10, но това беше достатъчно, за да счупи перката на опашката му. Хеликоптерът се завъртя неудържимо към езерото, падна сред фонтан от пръски и се преобърна, преди да потъне.

Трети Z-10, който летеше зад първите два, видя капана на драконите и се помъчи да избяга с рязък завой... но беше нападнат от три червеногърди принца, които му налетяха от различни страни. Те се вкопчиха в него, допълнителната тежест се оказа твърде голяма и той започна да се спуска под опасен ъгъл към Драконовата планина. Миг преди сблъсъка със склона драконите го пуснаха и той се заби в планината и избухна.

— Свалят хеликоптерите — каза Хамиш.

Спомни си, че според Го-Го китайците имат в зоопарка четири Z-10; току-що бе станал свидетел на унищожаването на три от тях.

Го-Го беше казал също, че китайците имат два Ми-17, които вече бяха извън строя при другия водопад, както и един „Чинук“, който Хамиш още не бе виждал. Не знаеше колко от останалите хеликоптери в зоопарка са повредени или унищожени, но бе видял края на пет от тях през последния час.

— Драконите елиминират въздушните си противници — каза и Сайм.

— Именно — потвърди Хамиш. — Сега това място няма ток, а както изглежда, няма и въздушна защита. Драконите току-що превзеха зоологическата градина.

На околоръстния път покрай източната страна на долината, на паркинга, откъдето се стигаше до манастира, лежаха останките на двата сребристи джипа и единия военен камион.

Вторият камион от конвоя — този на Бен Патрик — просто беше изчезнал. Навесът над паркинга също беше изтръгнат.

Атаката бе колкото бърза, толкова и безмилостна.

Веднага щом токът в зоопарка спря и пътят потъна в мрак, група от пет червеногърди дракона — два принца, два императора и един цар — се спуснаха върху конвоя.

Императорите се нахвърлиха върху камионите, а царят пое джиповете, като ги запрати в скалите покрай паркинга.

Колата с Ху Тан, полковник Бао и директор Джоу се плъзна неуправляемо и се заби в стената до асансьора за гости, с който се стигаше до манастира; вторият джип с двамата членове на Политбюро, жената и Мини се преобърна.

Ху и Бао паднаха навън от колата, окървавени и замаяни. Директор Джоу се оказа заклещен. От удара вратата от неговата страна се бе смачкала и бе притиснала крака му, който вероятно бе счупен. Джоу отчаяно се мъчеше да се освободи, но напразно.

Докато се изправяше неуверено, Ху Тан се огледа.

Наоколо бе пълна касапница. Принцовете и царят атакуваха войниците в каросерията на камиона и ги разкъсваха на парчета, докато единият от императорите просто *отлетя* с втория камион в ноктите си. Другият император приближаваше тежко преобърнатия „Рейндж Роувър“.

Ху видя единия от членовете на Политбюро и момиченцето с шапката на Мини Маус. И двамата висяха с главите надолу в седалките си, задържани от предпазните колани. Бяха напълно неподвижни, мъртви или в безсъзнание.

Вик от другата страна на джипа накара Ху Тан да се обърне.

Другият член на Политбюро се опитваше да измъкне окървавеното и отпуснато тяло на съпругата си от колата. Жената

очевидно бе убита от удара, но мъжът я дърпаше, опитваше се да я махне от приближаващия император.

Името на партийния функционер беше Сун Дианлон, председател на Централния секретариат — огромната бюрокрация, която контролираше Комунистическата партия. Постът го правеше много влиятелен във вътрешната политика на Китай.

— Другарю Ху! — извика Сун. — Помогни ми!

Ху Тан погледна към намиращия се недалеч асансьор. Не искаше да използва него, а аварийния изход *вътре* в шахтата. По него можеше да се излезе от долината.

Полковник Бао явно правеше същото — преценяваше дали да помогне на важния партийен другар, или да бяга.

Ху и Бао се спогледаха... и се втурнаха към асансьора.

— Мръсни страхливци! — изкрещя Сун след тях.

Бао намери аварийния превключвател в горната част на вратата и я отвори. Двамата с Ху влязоха, като хвърлиха последен поглед към паркинга.

Драконите, които атакуваха камиона, отстъпиха от него с окървавени муцуни. Бяха разкъсали всичко на парчета.

Гладните им погледи се насочиха към сребристите джипове.

Поглеждаха от директора Джоу, който още се мъчеше да се освободи, към другия преобърнат „Рейндж Роувър“ с момиченцето и члена на Политбюро вътре и Сун до колата.

Докато драконите приближаваха джиповете, Бао затвори вратата на асансьора, заключи я и каза:

— Не можем да им помогнем. Трябва да ги оставим на съдбата им.

Ху последва полковника до тежката стоманена врата в задната стена на шахтата. Бао въведе код и вратата се отвори.

Бао извади радиостанция.

— Говори полковник Бао. Трябва ми хеликоптер на източния аварийен изход след десет минути.

— Съжалявам, полковник — отвърна нечий глас. — Драконите извадиха от строя всичките ни хеликоптери.

— Тогава пратете кола, мътните да ви вземат! — викна Бао. — Джип, камион, каквото и да е! Трябва да стигна до втория команден център на летището! Бао, край.

И прекъсна връзката.

— По дяволите. Мога да върна контрола над зоопарка от летището, но ще ни трябва най-малко един час, за да стигнем дотам с кола. Мамка му!

— Тогава да вървим — каза Ху и двамата поеха по дългия тъмен тунел, един от малкото, водещи извън Великата драконова зоологическа градина на Китай.

48.

Си Джей сънуваше.

Шантави картини минаваха през ума ѝ. Видя се да лети високо над света. После се озова пред жълтодрех император, невъзможно грамаден, който се взираше в нея отблизо, разтваряйки челюсти...

Очите ѝ рязко се отвориха.

И видяха жълтодрех император, който се взираше в нея *много* отблизо.

Сепна се, но драконът не атакува. Лежеше съвсем небрежно пред нея, опрял брадичка на земята, и просто я гледаше.

За момент Си Джей се зачуди дали не продължава да сънува.

Огледа се и видя нещо, което можеше да се опише единствено като друг свят — лежеше на дървена платформа в дъвен на вид манастир високо над някаква пропаст.

Пред нея имаше широк дървен портал, от който се излизаше на балкон, гледащ към втори въздушен храм от другата страна на бездната.

Все още бе нощ и валеше. Си Джей не знаеше колко време е минало, откакто бе изгубила съзнание.

Фантастичната картина се завършваше от драконите.

Си Джей беше заобиколена от малка група жълтодрехи, общо пет, които образуваха тесен кръг около нея — императорът, двама царе и два принца.

Подобно на императора, всички те се взираха в нея много внимателно и с голямо любопитство.

Един от принцовете пристъпи напред. Лесно можеше да се познае по седлото на гърба — Лъки.

Когато се вгледа по-внимателно в тях, Си Джей започна да забелязва, че всеки дракон има уникална шарка по главата и шията.

Лъки приближи и за огромна изненада на Си Джей сведе глава.

Си Джей се дръпна объркана назад.

Лъки издаде серия ниски, подобни на магарешки рев звуци, излизащи дълбоко от гърлото ѝ.

Си Джей погледна другите жълтодрехи дракони, неуверена какво става.

Лъки се обърна към другите, явно също толкова объркана. Изглежда многозначително единия от царете. Той изръмжа, сякаш изобщо не беше впечатлен.

Лъки се обърна отново към Си Джей и повтори серията звуци.

Приблужи толкова до нея, че зъбатата ѝ муцуна почти докосна лицето на Си Джей.

Си Джей не смееше да помръдне. Зъбите на дракона изглеждаха убийствено.

И тогава Лъки побутна слушалката в ухото на Си Джей.

Си Джей се намръщи. Слушалката. Същата, която бе взела от тялото на дресьорката в станцията за управление на отпадъци, когато бе спасила Лъки от бандата на Червеното лице.

Си Джей докосна устройството.

— Какво се опитваш да ми кажеш...?

И тогава видя металния имплант отстрани на главата на Лъки, устройството с форма на кутия, боядисано в жълто и черно, за да не личи на фона на кожата. От него излизаше малка, но ясно видима жица, която изчезваше в черепа на Лъки.

— Не може да бъде... — промълви Си Джей. — Китайците са измислили начин да общуват с вас...

Порой мисли и образи прелетяха през ума ѝ:

Им, дресьорката, дава команди на Лъки и Червеното лице по време на представлението.

Бен Патрик, който казва: „... Имам база данни с над триста отделни и разпознаваеми вокализации... Всеки крясък и сумтене означават нещо...“.

И неясният електронен женски глас, който бе чула в слушалката, след като спаси Лъки от Червеното лице и бандата му: „Бягай... Бяла глава... Бягай...“.

И мъжкият глас преди това: „черните дракони нападат...“. И същият глас, когато Стопеното лице изкрещя към нея: „... Страхувай се... от мен...“.

Дори начинът, по който Лъки беше ръмжала и сумтяла към Червеното лице и бандата му в тунела на въжената линия. Това беше общуване, преднамерено и артикулирано общуване.

„Дяволите да ме вземат!“

По време на шантавата гонитба с пикапа си беше помислила, че странните гласове от слушалката са сигнали от други радиостанции в зоопарка — гласовете на работници, изпаднали в паника при атаката.

Но сега, когато погледът ѝ се спря върху металната кутия на главата на Лъки, ѝ хрумна друга идея.

Женският глас бе на Лъки.

А мъжкият на Стопеното лице.

Металните кутии на главите им наистина бяха някакви импланти, свързани с мозъците и гръкляните на драконите, пълни със свръхмодерни чипове, които превеждаха сумтенето, крясъците и гукането в думи. Китайците дори се бяха досетили да използват мъжки и женски гласове за различните дракони — малка, но хитра подробност.

Като че ли не всички дракони в зоологическата градина имаха подобни импланти, а само изпълнителите — Лъки, Червеното лице и бандата му. Никой от останалите четири около Си Джей нямаше прикрепено към главата устройство.

Си Джей свали слушалката си и я погледна.

Беше включена на канал 4. Си Джей си спомни, че беше превключила канала, за да може да говори с Хамиш и Шан в боклукчийския камион.

Помъчи се да си спомни канала, на който беше преди това.

— Двайсет и две... — каза тя на глас и превключи на 22.

Погледна Лъки и въпреки всичко, въпреки мисълта, че това е пълна лудост, кимна.

Лъки загука...

... и електронният женски глас отново прозвуча в слушалката:

— Здравей... Бяла глава... Аз... Лъки.

49.

Си Джей едва не припадна. Ченето ѝ увисна.

Това беше невероятно.

Нямаше представа как работи системата за превод, но явно бе нещо невероятно сложно.

Предположи, че има някакъв сензор, свързан направо с говорния апарат на Лъки — той улавяше звуците, сравняваше ги с базата данни на Бен Патрик и изпращаше превода чрез компютризиран глас в слушалката на Си Джей. Имплантът в мозъка явно можеше да обръща процеса, така че драконът да разбира хората.

Създаването и усъвършенстването на подобно устройство би трябвало да отнеме години — хиляди човечески часове само за поддръжане и превод на различните звуци на драконите. Но Бен Патрик го беше направил, подкрепен от Китай с всичките му ресурси.

На Си Джей ѝ трябваша няколко секунди да се окопити и да отговори.

— Ъ-ъ-ъ... здравей, Лъки — каза тя на мандарин.

Лъки се дръпна назад и очите ѝ се разшириха.

Главата ѝ с островърхите уши бе изненадващо изразителна. Погледът бе остър и вперен в Си Джей. Ушите ѝ се дръпнаха назад като на куче — много доволно изражение.

Доколкото можеше да се съди, драконът беше изключително удовлетворен от напредъка.

Закръска към другите дракони и най-вече към двамата царе — макар че в групата имаше император, като че ли те бяха водачите. Отвърнаха ѝ с ниско ръмжене.

Лъки се обърна към Си Джей и загука.

Устройството преведе:

— Лъки казва... Бяла глава... добър човек.

— Бяла глава ли? — Си Джей се намръщи неразбиращо.

И тогава ѝ просветна — заради русата ѝ коса. В свят на чернокоси китайци Лъки ѝ бе дала най-очевидното име — Бяла глава.

— О, ясно. — Тя се опита да отвърне на комплимента с най-простия синтаксис на мандарин, който бе в състояние да измисли: — Бяла глава казва... Лъки... добър дракон.

Ушите на Лъки отново се присвиха назад, а очите й направо грейнаха.

„Ама че тръпка“ — помисли си Си Джей. Общувахе си с дракон. Лъки залая и замяука бързо:

— Червени дракони искат убие Лъки... Бяла глава помага Лъки... Бяла глава добър човек...

— Аха. — Си Джей разбра.

Лъки може и да я бе спасила преди малко, но Си Джей бе спасила нея преди това от бандата на Червеното лице в станцията за управление на отпадъците. И Лъки й се бе издължила.

— Е, все пак благодаря — рече тя.

— Лъки не разбира Бяла глава — изгука драконът.

— Няма значение — каза Си Джей.

След като вече разговаряше с дракона — и беше изненадана колко бързо беше приела това — Си Джей започна да мисли за други неща.

— Лъки, а сега какво?

— Лъки не разбира Бяла глава.

Си Джей се наруга наум. Трябваше да използва по-прост език, без „какво“, „защо“ и „сега“, а само прости съществителни и глаголи. Зачуди се дали устройството може да работи на английски — в края на краищата това беше преводач, пък и покрай участието на Бен Патрик в разработването му сигурно имаше подобна възможност. Затова продължи на английски:

— Червени дракони убиват хора.

Лъки като че ли се замисли и електронният глас също премина на английски.

— Червени дракони... лоши дракони... Обичат убива хора... Обичат убива дракони...

— А жълти дракони?

— Жълти дракони... добри дракони... Жълти дракони обича спи... яде...

— Започвам да ви харесвам, да знаеш — усмихна се Си Джей.

— Лъки не разбира Бяла глава.

— Няма значение.

После попита:

— Червени дракони искат да отлетят?

— Червени дракони искат освободи червени господари...

— Червени господари ли? — намръщи се Си Джей. Нямаше представа какво означава това. — Червени господари... императори?

— Не... — отвърна Лъки. — Господар голям голям дракон... Два червени господари... Два жълти господари... Два пурпурни господари... Два сиви господари... Един господар силен силен император... един господар силен силен цар. Черни глави държат господари... в гнездо.

Си Джей се опита да осъзнае чутото.

Щом тя беше Бяла глава, значи „черни глави“ трябваше да са китайците. Предположи също, че повтаряните думи „голям голям“ и „силен силен“ означават *много* голям и *много* силен.

Това никак не й хареса.

Идеята за някакъв дракон господар, по-голям и по-силен от другите, не беше толкова изненадваща — подобно нещо бе често срещано в животинското царство, като се започне от пчелите майки и се стигне до лъвовете. Ако разбираше Лъки вярно, всеки вид дракони имаше по двама дракони господари, един император и един цар.

По-тревожна обаче беше идеята, че китайците ги държат в плен в „гнездото“, което си го преведе като Центъра за гнездене.

Китайците знаеха, че тези дракони са специални, и затова ги държаха там, отделно от другите.

Спомни си и стражите при Центъра за гнездене по време на първата атака — дори в тази екстремна ситуация те категорично бяха отказали достъп дори на Шан.

Центърът за гнездене бе недостъпен.

Но може би китайците бяха подценили колко важни са драконите господари — изглежда, че червеногърдите дракони искаха да освободят своите господари, може би дори повече, отколкото искаха да избягат от зоологическата градина.

— Господари много силни дракони? — попита Си Джей.

— Господари дракони силни силни дракони... големи... големи... бълват огън...

— Какво-какво? — изуми се Си Джей. — Драконите бълват огън ли?

— Господари дракони бълват огън... Огън помага копаене... Огън убива дракони.

— Боже мой!

— Лъки не разбира Бяла глава.

Чутото изобщо не ѝ харесваше. Опита различен подход.

— Дракони искат... убива? Отлети? Да бъдат свободни?

Лъки като че ли се замисли.

— Дракони искат... открито голямо голямо гнездо...

Си Джей се намръщи.

— Голямо голямо гнездо ли?

Лъки отново загука. Устройството преведе:

— Две гнезда... Малко гнездо, голямо гнездо... Дракони спят дълго дълго... Лъки гнездо малко гнездо... Малко гнездо отворено... Дракони малко гнездо отива голямо голямо гнездо... отваря голямо голямо гнездо...

Си Джей пребледня.

— Да не искаш да кажеш, че в района има друго драконово гнездо? По-голямо? И че гнездото при зоопарка е всъщност малко?

— Лъки не разбира Бяла глава.

Си Джей излезе от сградата на манастира, като мина покрай жълтодрехите дракони. Впери поглед през потъналата в мрак, забулена от дъжда долина към Центъра за гнездене.

И тогава се сети за нещо — за военния таблет в джоба на панталона ѝ.

Извади го и го погледна.

След изключването на вътрешния купол картината се беше променила напълно:

Повечето червеногърди преди бяха скупчени около административната сграда, но сега се събираха при Центъра за гнездене. Червеногърдите черни дракони отиваха за господарите си.

В горния десен ъгъл на картата се виждаха сиви дракони, които отлитаха от долината в североизточна посока.

Докато Си Джей се взираше с ужас в екрана, в главата ѝ се оформи въпрос.

Червеногърдите бяха повели първоначалните атаки. А сега се събираха при Центъра за гнездене. Те движеха всичко това и явно не бяха приключили.

Си Джей се върна в манастира.

— Лъки. Червени дракони искат...?

— Червени дракони харесва червени дракони... убиват други дракони... харесва владее...

— И ако освободят господарите си — каза на себе си Си Джей, — ще бъдат единствените огнедишащи дракони. Ще станат най-силните дракони.

Тя се обърна към Лъки.

— Лъки помогне на Бяла глава?

— Лъки харесва Бяла глава...

— Лъки помогне Бяла глава бие червени дракони? — Си Джей посочи към Центъра за гнездене. — Лъки отнесе Бяла глава до гнездо?

Лъки се загледа в дъждовната нощ към Центъра за гнездене. Като че ли обмисляше въпроса много сериозно.

Ако не друго, идеята явно ѝ се виждаше обезпокоителна, дори плашеща.

Лъки се обърна и започна да гука и кряска към единия от царете. Големият дракон изглежда продължително Си Джей, сякаш я преценяваше. Накрая изсумтя одобрително.

Лъки се обърна към Си Джей.

— Лъки... Бяла глава... бие червени дракони.

50.

Лъки полетя над тъмния зоопарк, понесла Си Джей на гърба си. Си Джей се взираше надолу — дъждът почти беше спрял и сега тя виждаше цялата долина. Без изкуствените светлини тя сякаш бе изгубила цветовете си; това бе свят на черните и сивите тонове.

Погледна към западния ръб на кратера. Много дракони се рееха в небето към тази посока. Досега не беше виждала Центъра за гнездене отвътре и се безпокоеше от мисълта с какво ще се сблъска там, в това число и големите дракони „господари“.

По пътя обаче трябваше да направи едно междинно спиране.

Насочи Лъки към останките от въртящия се ресторант на върха на Драконовата планина.

Дисковидната постройка беше буквално разкъсана на парчета от атаката на драконите и последвалата газова експлозия. Приличаше на консервена кутия с отворен капак. Половината покрив просто беше изчезнал, изтръгнат. По цялата южна страна спускащите се нива бяха открити към небето. Китайският военен камион още лежеше там, преобърнат на една страна, със забита в централния асансьор предница. Навсякъде бяха разхвърляни разкъсани трупове на войници и командоси, а до тях се търкаляха оръжия.

Лъки кацна леко на откритата част на ресторанта.

Си Джей слезе пъргаво и забърза към кухнята, където бе оставила Грег Джонсън.

Джонсън го нямаше.

По стените на килера имаше петна кръв.

— По дяволите... — промълви Си Джей.

Агентът на ЦРУ беше изчезнал.

Си Джей излезе от кухнята и видя, че Лъки души нещо под една съборена част от тавана.

— Какво си намери? — попита Си Джей, докато приближаваше.

Лъки избута плоскостта от гипсокартон и разкри тялото на младия електротехник Ли.

Ли дойде на себе си със стон, който премина във вик на ужас, когато видя взирация се в него дракон.

Си Джей се намеси бързо:

— Успокой се. Тя е с мен.

Ли пребледня от изненада.

Лъки пък изглеждаше... ами, малко засегната от ужаса на човека. Не го заплашваше по никакъв начин. Изсумтя сърдито.

Си Джей клекна до Ли.

— Добре ли си? Можеш ли да се движиш?

Ли се намръщи от болка.

— Май... май си изкълчих рамото, когато покривът падна отгоре ми.

Си Джей огледа рамото му. Ръката наистина беше излязла от ставата.

— Ще те наместим. Хайде, наведи се напред и стой мирен.

— Ти лекар ли си? — попита Ли.

— Даже по-добре. Ветеринар съм. Ветеринарите се занимават с всичко — мозъчна хирургия, сърдечна хирургия, лабораторен анализ, изкълчвания...

И с рязко движение дръпна ръката му. Ли извика, но веднага задиша по-леко. Костта си беше отново в ставата.

— Какво става? — бавно попита той на английски, докато оглеждаше разрухата около себе си и потъналата в мрак зоологическа градина.

— Драконите прекъснаха електрозахранването. Изключиха вътрешния купол...

Стон накара и двамата рязко да се обърнат.

Лъки също се обърна и изръмжа.

Звукът идваше от кабината на прекатурения камион.

Си Джей приближи предпазливо. Друга част от падналия таван покриваше горната част на кабината и я скриваше от поглед.

Тя взе от пода един картечен пистолет МР-7 и го насочи напред. Половината предно стъкло на камиона беше изскочило от рамката. Си Джей го издърпа и бързо се прицели, очаквайки отвътре да изскочи дракон...

... но вместо това видя доктор Бен Патрик, който лежеше в кабината с окървавено чело и счупени очила.

Си Джей свали оръжието.

Патрик седеше търпеливо, докато Си Джей превързваше челото му.

Лъки наблюдаваше с любопитство.

— Бяла глава... помага... Големи очи... — каза гласът на Лъки в ухото на Си Джей.

Си Джей едва не се разсмя. Големи очи. Как иначе един дракон би нарекъл човек с очила?

— Да — отвърна тя. — Хора помагат на хора.

Патрик — следеше разговора — отбеляза:

— Виждам, че си открила превеждащия чип на Лъки.

— Да, докато търсех радиостанция. Направо е изумителен — отвърна Си Джей. — Но работи само при нея и четирите червеногърди от представлението, нали?

— Да. Имплантът на главата е свързан направо с ларинкса ѝ и разчита точно звуците ѝ. След това устройството ги сравнява със стотиците вокализации в моята база данни и в крайна сметка чуваме онова, което казва.

В гласа на Патрик звучеше гордост.

— Лъки явно те харесва — добави той. — Много е придилична. Не говори с всеки. Всъщност винаги е предпочитала жени.

— Помогнах ѝ в гадна ситуация — каза Си Джей. — Има възхитително чувство за благодарност. — Обърна се към дракона. — Бяла глава харесва Лъки.

Ушите на дракона отново се присвиха назад.

— Лъки харесва Бяла глава.

Си Джей се обърна към Патрик.

— Отиваме към Центъра за гнездене. Драконите прекъснаха тока и извадиха от строя вътрешния купол. Сега червеногърдите се събират там. Искат да освободят някакви по-големи дракони, така наречените господари.

Патрик се облеци.

— Искат да освободят господарите? По дяволите, ако успеят...

Си Джей му показва военния таблет, на който червеногърдите се събираха при Центъра за гнездене.

— Разкажи ми за тези господари и как мога да ги спра.

— Не можеш.

— Мога да опитам — каза Си Джей.

— Не. *Не можеш* — отвърна Патрик. — Ако господарите се измъкнат, станалото досега ще изглежда като детска игра.

— И все пак ми разкажи — настоя Си Джей.

Патрик въздъхна.

— Всеки клан има двама господари — свръхимператор и свръхцар. Държат ги в Центъра за гнездене, обездвижени и с плътно затиснати муцуни. Причината за това е, че господарите имат уникални жлези в долната част на гърлата, които изхвърлят някаква запалима киселина. За разлика от другите дракони в комплекса, те могат да плюят течен огън.

— Значи обяснението, че в зоологическата градина нямамо огнедишащи дракони, е било лъжа — каза Си Джей.

— Не би трябвало да виждате господарите, така че може да се нарече и полуистина — отвърна Патрик.

— Това място май гъмжи от полуистини — отбеляза Си Джей. — Пак питам — как мога да ги спра?

— Нека се изразя ясно, Си Джей. Те бълват не просто огън. А течен, основан на киселина огън. Само една капка да докосне кожата ти, ще разяде месото и костта. Ако киселината те напръска, ще превърне цялото ти тяло в каша. Гледката не е от приятните. Виждал съм я.

— Питам за трети път, Бен. Как мога да ги спра?

— Има два протокола, ако изгубим контрол над зоологическата градина — каза Патрик. — Основният е при тотален крах на сигурността и включва детонирането на няколко термобарични бомби на стратегически точки. Термобаричната бомба създава кислороден вакуум, който ще убие всяко живо същество в много голям радиус от епицентъра. Това е крайната мярка.

Си Джей не сметна за нужно да споделя с Патрик, че вече знае за трите термобарични бомби, държани някъде в зоопарка.

— Има обаче и втори протокол, който не отива толкова далеч — продължи Патрик. — Той е свързан с имплантите в главите на драконите, с чиповете в мозъците им, които излъчват електрошок, ако драконът влезе в контакт с някой от електромагнитните куполи. Когато

дресираме драконите, използваме така наречените „дресиращи устройства“ за задействане на имплантите. Болката е много ефикасен учител.

Си Джей си спомни представлението и момента, когато Червеното лице не искаше да изпълни номер. Дресьорката Им му бе показала някакво жълто дистанционно и драконът се бе подчинил. Значи Им го беше заплашвала с електрошок. Си Джей разбра също защо Червеното лице бе стъпкал същото дистанционно, когато Им бе посегнала към него в станцията за управление на отпадъците секунди преди да умре.

— Дресьорката на Лъки имаше някакво жълто дистанционно — каза Си Джей. — Това ли е така нареченото дресиращо устройство?

— Да. Както си видяла, всеки дракон има идентификационен код на лявото бедро. Въвеждаш кода в устройството и така можеш да накажеш отделен дракон.

— Колко такива устройства има и къде мога да ги намеря?

— Не са много, може би пет или шест. Държат ги в Люпилния център и Центъра за гнездене, тъй като младите дракони се дресират там.

— Електрошокът е временна мярка, Бен. Няма ли начин да бъдат убити?

— Остави ме да довърша — каза Патрик. — Имплантите имат *второ* приложение, ако драконът или драконите станат изключително агресивни или неконтролируеми.

— И какво е то?

— Всеки имплант съдържа два грама мощен пластичен експлозив. Не е много, но е достатъчно да пръсне главата му отвътре.

— Сега вече си дойдохме на думата — каза Си Джей. — И как можем да задействаме експлозивите?

— Обикновеното дресиращо устройство не може да го направи — каза Патрик. — Нужен е специален детонатор. А детонаторите са само два в цялата зоологическа градина. Изглеждат точно като дресиращите устройства, само че са червени, а не жълти. Поради очевидни причини се пазят в много сигурни сейфове, комбинациите за които са известни само на най-старшите.

— Кои са те?

— Директор Джоу, полковник Бао... и аз.

— Защо ти?

— Защото Джоу е само администратор, а Бао е просто мускул — пренебрежително отвърна Патрик. — Благодарение на проучванията си знам за драконите повече от всеки тук. Всъщност повече от всеки човек на света.

— И къде са въпросните сейфове? — попита Си Джей.

— Единият е във военното летище на югозапад от зоологическата градина. На практика летището е вторият команден център и всичко може да се ръководи от него. Предполагам, че полковник Бао е отишъл именно там, ако все още е жив.

— Трудно бихме могли да стигнем дотам. А вторият детонатор?

— Намира се в Центъра за гнездене.

— Естествено, че ще е в Центъра за гнездене — каза Си Джей.
— Но къде по-точно?

— Бао има кабинет там, в наблюдателната постройка над главната зала на центъра. В тази зала се намират господарите и входът към първоначалното гнездо на драконите.

— Каква е комбинацията на сейфа?

— 9199 — отвърна Патрик.

Си Джей кимна и запомни кода. Започна да обикаля преобърнатия камион, като гледаше разхвърляните около него неща.

— Бен, драконите извадиха от строя *вътрешния* купол, като унищожиха генераторите и прекъснаха основния *захранващ* кабел — каза тя. — Ако искат да се справят с *външния* купол, как биха могли да го направят?

— Вътрешният купол имаше само един набор от лазери — обясни Патрик. — Тъй като е резервна бариера, външният има два набора. Единият е при летището, а вторият е разположен при града на работниците на североизток, в противоположната посока. И двата набора имат отделно захранване, така че ако единият излезе от строя, другият ще продължава да поддържа купола.

— Разкажи ми повече — каза Си Джей от другата страна на камиона. — Опиши ми ги, за да ги позная, когато ги видя.

Патрик сви рамене.

— Всеки набор има петнайсет платформи. Те проектират външния купол както в небето, така и в земята, образувайки около зоопарка ромбовиден щит. Платформите са изградени от дебел два

метра бетон и са с размерите на къща. Приличат на бункери от Втората световна война.

— А има ли някакъв централен бункер?

— Да. Един от петнайсетте е най-важният — този в средата. Само той е свързан с основната хранваща линия, след което изпраща електричество на останалите. Ако централният бункер бъде унищожен, всички платформи от неговата страна на зоопарка ще изгубят хранване.

Си Джей се появи иззад камиона с каска, оръжия и ролка тиксо.

— Драконите долавят електрически импулси — каза тя. — Ще могат да забележат големите количества енергия, влизаща в централните платформи. И ще ги атакуват.

Сложи си каската. Беше я взела от тялото на един командос — олекотен модел с монтиран отстрани фенер и спускащ се визьор. После счупи рамките на специалните си ултравиолетови очила и ги залепи с тиксото за визьора.

Освен това беше намерила руска огнехвъргачка РОКС-5. Намести раницата с резервоара на гърба си и хвана мундщука с лявата си ръка. Закрепи гранатохвъргачка М79 за картения пистолет и прибра оръжието в кобура на бедрото си. Накрая с помощта на тиксото закрепил грубо военния таблет за левия ръкав на коженото си яке.

Екипировката ѝ беше меко казано импровизирана, но въпреки това Си Джей изглеждаше готова за битка.

— Огнехвъргачка? — изненада се Патрик. — Използвала ли си някога подобно нещо?

— Неотдавна си направих една — отвърна Си Джей. — Какво му е трудното? И тъй като не мога да говоря с драконите в Центъра за гнездене, може би ще разберат езика на огъня.

— Сериозно ли ще отидеш в Центъра за гнездене? — не повярва Патрик.

— Все някой трябва да го направи. И ще ми е нужна помощ.

— Нима искаш да дойда с теб? Да не си се побъркала? Та там има поне четирийсет червеногърди! Плюс господарите! Няма да оцелеем и десет секунди. Няма да ида...

— Аз ще дойда — каза тих глас.

Си Джей се обърна. Младият електротехник Ли пристъпи напред.

— Аз ще дойда с вас — каза той на английски.

— Благодаря, Ли — каза Си Джей. — Вземи си оръжие, каска и фенерче.

После отиде при Лъки и пъкна крак в стремето.

— Недей, Си Джей — каза Патрик. — След половин час ще си мъртва.

— Е, поне вече няма да ме е страх — отвърна Си Джей.

Ли се върна с каска с фенерче и МР-7 и се качи на седлото зад Си Джей.

— Дръж се здраво — каза тя. — Усещането е шантаво.

Ли я хвана през кръста, все едно се возеше на мотоциклет.

Лъки нададе остър крясък.

— Лъки... отива гнездо — каза електронният глас. После драконът се обърна леко и изсумтя още нещо. — Лъки... не харесва... Големи очи. Големи очи... лош човек.

— Какво каза тя? — попита Патрик.

Си Джей погледна мъжа със счупените очила и мръсната лабораторна престилка.

— Каза, че и на нея не ѝ се отива в гнездото, но въпреки това ще го направи.

51.

Лъки полетя от разбития ресторант със Си Джей и Ли на гърба. Издигна се над зоологическата градина с широко разперени криле.

Когато Лъки зави на запад, Си Джей видя сенките на много червеногърди дракони — всички летяха на запад, над ръба на кратера, към Центъра за гнездене.

Лъки също прелетя над ръба и Центърът се появи пред тях.

Си Джей затаи дъх.

Центърът за гнездене беше покрит с дракони!

Червеногърди от всички размери — принцове, царе и императори — пълзяха по него като огромна гърчеща се маса от тела и ципести криле.

Центърът беше голям. Заемаше площ около четири самолетни хангара, беше с квадратна форма и с кръгла, подобна на клетка структура на покрива — полусферичен купол от яка стомана.

Когато приближиха — но не прекалено — Си Джей видя как шест императора атакуват купола отвън и го разкъсват. Писъкът на раздрана стомана прониза ушите ѝ, докато огромните дракони, работещи в унисон, изкъртваха стоманените греди и отваряха огромна дупка в металното покритие.

Когато дупката стана достатъчно широка, в Центъра влязоха първо принцовете. После дойде ред на царете; накрая ги последваха и императорите.

Си Джей преглътна с мъка. Не можеше да повярва, че го прави. Буквално влизаше в леговището на драконите.

„Добре — помисли си тя. — Как да стигна там?“

Погледна надясно, видя Люпилния център и си спомни, че има тунел, който го свързва с Центъра за гнездене. Това беше начинът да влезе. Надяваше се, че входът не се пази от червеногърди дракони.

Насочи Лъки надолу и надясно, към околоръстния път и входа на Люпилния център.

Люпилният център пустееше.

Си Джей и Ли влязоха, Ли с готов за стрелба автомат. Си Джей водеше с огнехвъргачката. Лъки подскачаше последна, като им пазеше тила.

Си Джей погледна смартборда с картата и труповете. Женските крокодили в ямата още ревяха и стенеха. Видя и трупа на червеногърдия дракон, с който се бе сблъскала. Ядеше го масленозеленият блатен дракон, който го бе атакувал. Създанието погледна нагоре към Си Джей, изръмжа и продължи пиршеството си.

Мина покрай стъклен шкаф. Беше разбит. На пода пред него се търкаляха парчетата от пет жълти дресиращи устройства. Драконите много добре знаеха какво могат да им причинят тези неща и се бяха погрижили за тях.

— Умни сте — каза Си Джей на глас.

Тръгна към вратата в отсрещния ъгъл отляво, безшумно и предпазливо.

Вратата беше отворена.

Зад нея имаше коридор. От другия му край долитаха резове на дракони. Все едно чуваше гладиаторска арена.

Пристъпи настръхнала в коридора. Ли и Лъки я следваха предпазливо.

Коридорът завършваше с друга врата, която беше изкъртена от пантите. Зад нея имаше голямо тъмно пространство.

Си Джей стигна до вратата точно когато откъм Центъра за гнездене се разнесе оглушителен хор от резове и за неин ужас към небето изригна огромна, висока трийсет метра колона от жълт пламък.

Си Джей се долепи до стената.

Затаи дъх и надникна.

И ахна:

— Майко Божия.

52.

Ако успееше да преживее по някакъв начин това, нямаше да забрави гледката в Центъра за гнездене до края на дните си.

Вратата се намираше на три етажа над пода на основната зала, така че имаше добър изглед. Отляво имаше малка постройка със стъклени прозорци, също триетажна. Тя бе единственото изкуствено съоръжение в залата — несъмнено наблюдателницата, спомената от Бен Патрик.

Подът на залата беше от бетон, а в самия му център имаше широка кръгла дупка с диаметър поне десет метра.

Приличаше на чудовищен кладенец.

„Първоначалният тунел на драконите — сети се Си Джей. — Тунелът, изкопан от самите тях, през който излизат от гнездото си дълбоко долу.“

Именно тук китайците бяха изградили своя капан, за да залавят драконите, когато излизат от гнездото си на два километра под земята.

Но не всичко това, а ужасяващата сцена *около* огромната дупка я накара да ахне от изумление.

Сякаш гледаше самия ад — огнени отблясъци, оковани във вериги пленници, крещящи дракони, които ги бяха наобиколили като тълпа демонични зрители, ревящи и пляскащи одобрително с криле на онова, което ставаше.

А ставащото изобщо не беше приятно.

Си Джей видя деветте „господари“, лежащи в дълга редица. Но те не лежаха там по свой избор.

Всеки беше окован с дебела стоманена верига, закрепена за бетонния под. Яките брънки държаха шиите, телата, крилете и краката на животните, обездвижваха ги. Специални метални намордници държаха устите им плътно затворени.

А самите дракони бяха просто гигантски.

Имаше по един цар и един император от всеки тип — два жълтодрехи, два пурпурни, два зелени речни и два източни сиви. Нямаше масленозелени блатни господари — Си Джей предположи, че

това се дължи на факта, че те са нов вид, създаден от програмата на китайците за развъждането на дракони от крокодили. Всеки господар беше по-голям от обикновените царе и императори.

Имаше и два червеногърди господари, но само свръхимператорът все още лежеше прикован. Свръхцарят беше освободен от оковите си и ревеше към небето. И отново избълва огнена колона нагоре в нощта.

Докато чудовището беснееше, трима червеногърди царе атакуваха оковите на свръхимператора. Внезапно те се счупиха и господарят император се надигна и също изрева към небето, бълвайки струя течен огън.

Събралата се тълпа червеногърди дракони закрещя ликуващо.

Двамата им господари бяха свободни.

Си Джей гледаше със страхопочитание как драконите се кланят пред господарите си.

Подобно на майките в кошер, господарите бяха видимо по-големи от останалите. Гребените им бяха по-високи, шиите им по-дълги, гърдите им по-широки, крилете им по-могъщи. И, разбира се, те можеха да бълват огън.

Свръхимператорът беше повече от огромен. Издигаше се като нещо от друг свят. Всеки път, когато бълваше огнена колона, подчинените му надаваха радостни резове.

Свръхцарят бе поразителен по друг начин.

Освен че беше малко по-едър от останалите царе, той бе и някак по-гаден. В погледа му имаше острота, намекваща за по-голяма интелигентност, от която Си Джей я побиха ледени тръпки. Създанието оглеждаше залата хладно и пресметливо.

Погледът му падна върху другите пленени господари и той нададе пронизителен яростен писък.

Всички дракони се умълчаха. В залата се възцари зловеща тишина.

Двамата червеногърди господари тръгнаха към прикованите към пода жълтодрехи. Жълтодрехите бяха напълно обездвижени и безпомощни. Не можеха да отворят дори устите си.

Без абсолютно никакво бавене червеногърдият свръхцар наведе глава, отвори паст и избълва хоризонтална струя течен огън.

Свръхимператорът направи същото.

Двете огнени струи обвиха жълтодрехите господари и ги подпалиха.

Те запищяха и се загърчиха в оковите си. Виковете отекнаха в залата, докато двете създания изгаряха живи.

Тълпата наблюдаващи дракони нададе ликуващ рев.

— Господи... — промълви Си Джей.

Зад нея Ли стоеше с увиснало чене.

Лъки тихо заскимтя, когато видяха как убиват господарите й по такъв жесток начин.

Жълтодрехите бяха в пламъци. Дърпаха веригите, бореха се с всички сили, но бяха приковани за пода. Бяха обречени да изгорят и горяха.

Червеногърдите господари продължиха по редицата пленени свръхдракони и спряха пред следващата двойка, двамата сиви господари. И също ги изгориха със струи течен огън.

„Елиминират конкуренцията — помисли Си Джей. — Двойка след двойка.“

Стана. Не искаше да гледа този ужас, пък и докато тълпата дракони беше погълната от зрелището, можеше да успее да се добере незабелязано до наблюдателната постройка.

— Лъки, стой тук — каза тя. — Ли, ела с мен.

Докато сивите господари се гърчеха в пламъците, Си Джей и Ли забързаха към наблюдателницата.

Минаха приведени по откритото мостче, изкачиха няколко метални стъпала и влязоха вътре.

В този миг светът отвън се озари отново и се чуха нови резове. Си Джей надникна и видя как пламва следващата двойка — пурпурната. Жълтодрехите господари вече лежаха неподвижно, от трупове им се вдигаше пушек.

Последната двойка беззащитни господари, зелените речни дракони, бяха подпалени от нови струи огън и сега Центърът за гнездене съвсем заприлича на ада — писъци, горящи оковани същества, тържествуващи резове от тълпата дракони. И в центъра на всичко това бяха безмилостните червеногърди господари.

— Трябва да намерим детонатора — каза Си Джей на Ли и започна да търси. — Намира се в сейф някъде тук.

Наблюдателницата приличаше на офис. Имаше бюра с компютри и принтери, както и различни шкафове. Няколко тазера с различни дължини и размери бяха окачени на куки; най-малките бяха ръчни, а най-големите бяха с размерите на остени. В шкафовете имаше каски, окачени до четири дебели жълти противопожарни костюма, изработени от дебела огнеупорна материя и с дебели бронирани визьори. Приличаха на кръстоска между костюмите на работещите с опасни материали и сапърско предпазно облекло.

Си Джей и Ли започнаха да отварят шкафовете. Не намериха никакъв сейф.

Към наблюдателницата имаше два кабинета. Си Джей влезе в единия.

Вътре имаше лавица, на която бе оставено малко дистанционно, подобно на онова на Им по време на представлението — дресиращо устройство, способно да накаже с електрошок всеки дракон. Тя го взе.

Но и тук нямаше сейф.

Отиде в другия кабинет. В него имаше широко махагоново бюро, хубав килим и прозорец, гледащ към залата. Кабинет на важна клечка като полковник Бао. Отвън се чуваха ревовете на пламъците и драконите. Бяха плашещо близо.

И тогава го забеляза — под махагоновото бюро.

Малък сейф.

Имаше малък захранван с батерия цифров екран и циферблат. А вътре в него — дано! — се намираше червеният детонатор.

Си Джей клекна и въведе дадения ѝ от Бен Патрик код: 9199.

На екрана се появи надпис.

НЕВЯРНО ВЪВЕДЕН КОД

Си Джей се намръщи.

Въведе кода отново.

НЕВЯРНО ВЪВЕДЕН КОД

Нима беше въвела кода погрешно? Или Патрик не го беше запомнил правилно? Или може би имаше друг сейф...

В този миг до ушите ѝ долетя различен писък.

Писъкът на малко момиче.

Си Джей скочи и погледна през прозореца.

На пода на залата, заобиколени от орда зъбещи се дракони, бяха изведени четири пленени човешки същества — директор Джоу,

двамата висши партийни функционери, все още облечени в ловните си екипи, и малката Мини.

53.

— Хранителен ритуал... — промълви Си Джей, докато се взираше в сцената.

Четири принца бутаха пленниците към двамата господари.

Наистина беше хранителен ритуал като онзи, който беше видяла на околоръстния път, когато червеногърдите принцове бяха предложили китайските работници на своя цар. Младшите дракони поднасяха храна на по-високопоставените.

Двамата господари погледнаха надменно надолу към четирите треперещи човешки същества.

Свръхимператорът се хвърли напред, захапа Джоу в челюстите си и директорът на зоологическата градина изчезна за миг, погълнат целият.

Свръхцарят се позабави. Наведе се да разгледа партийните функционери и наклони глава настрана. Двамата мъже се тресяха от ужас. Драконът изсумтя, издиша през ноздрите си и дъхът му ги събори на земята.

Те се опитаха да се изправят, но свръхцарят просто се наведе и ги глътна и двамата.

И ето че пред драконите остана единствено Мини.

Стоеше пред двете гигантски чудовища, невъзможно малка, хлипаща, все още с шапката на Мини Маус на главата.

Драконите съскаха и се зъбеха. Беше като оживял детски кошмар.

Свръхимператорът наведе огромната си глава. Мини трепереше пред гигантските му лигави челюсти и плачеше.

Създанието отвори уста.

От горните зъби се проточиха лиги.

Внезапно между драконите и момиченцето блъвна огнена струя и свръхимператорът се дръпна назад.

Всички дракони в просторната зала също отстъпиха назад, когато някакъв човек на гърба на жълтодрех дракон кацна дръзко пред червеногърдите господари.

Си Джей Камерън и Лъки.

Си Джей приличаше на рицар на бойния си жребец, само че вместо копие държеше огнехвъргачка и вместо броня носеше жълт огнеупорен костюм.

Още щом видя Мини, заряза сейфа.

Директорът Джоу и партийните клечки не я интересуваха. Те бяха наясно с рисковете, когато бяха дошли на това място.

С Мини обаче беше различно. Тя бе невинна. Не заслужаваше да умре по този начин — изоставена, сама и обхваната от ужас.

И затова Си Джей изскочи от кабинета и грабна жълтото дистанционно и костюма.

Навлече го, яхна Лъки, спусна се в залата и стреля с огнепръскачката пред муцуната на свръхимператора.

Сега седеше върху Лъки пред двамата огромни господари. В дебелия костюм приличаше на човечето на „Мишлен“.

Двамата господари я изгледаха свирепо.

Си Джей скочи от Лъки, застана между тях и Мини и им извика:
— Назад!

Господарите изръмжаха.

Армията дракони около тях засъска заплашително... и бавно пристъпи напред.

Без да откъсва очи от свръхцаря, Си Джей пусна още една струя от огнепръскачката.

Господарите се дръпнаха назад. Си Джей се надяваше да са си помислили, че всяко друго огненищо животно следва да бъде уважавано. Кръгът спря да се стяга. Драконите бяха стреснати от пламъците.

Си Джей побутна Мини към Лъки и каза:

— Здравсти, Мини. Качвай се.

Лицето на момиченцето бе мокро от сълзи, но то кимна. Пристъпи към Лъки...

... а свръхцарят внезапно вдигна глава и избълва огнен гейзер.

След това наведе глава към Си Джей...

... отвори челюсти...

... и очите на Си Джей се изцъклиха, когато видя зейналата паст с безбройните зъби, розовия език, дълбините на гърлото — и надигащата се от тях огнена топка.

В следващия миг драконът избълва струя огън право по Си Джей и Мини.

54.

Си Джей стегна качулката си, блъсна Мини към Лъки и се завъртя с гръб към дракона.

Огнената струя я блъсна и я обгърна. Беше невероятно гореща, непоносимо гореща.

А после адският огън спря и когато димът се разсея... Си Джей продължаваше да стои на крака.

Господарите я гледаха изненадано, потресени, че е възможно да е оживяла. Явно досега нито едно животно не бе оцелявало след подобна атака.

— Още съм тук, кретени такива — каза тя.

Докато го казваше, погледна лявото бедро на свръхцаря и видя идентификационния му номер — R-02.

Бързо извади жълтото дресиращо устройство, набра кода и натисна копчето *ШОК*.

Свръхцарят запищя от агония и замята глава, при което всички насъбрали се дракони се спогледаха объркано.

Си Джей се втурна към Мини и я метна на гърба на Лъки.

— Не можем да останем тук.

Щом Си Джей също я яхна, Лъки подскочи и полетя — миг преди огненият език от устата на свръхцаря да стопи пода на мястото, където бе стояла преди секунда.

На Си Джей не й пукаше накъде ще отлети Лъки, стига да е някъде другаде. Но тъй като от всички страни бяха заобиколени от дракони, посоката можеше да е само една — надолу.

Лъки се гмурна в отвесния тунел и полетя надолу с главоzymaваща скорост.

Стиснала Мини с колене, Си Джей бързо закопча ремъците. Закопча и колана на Мини, но докато го правеше, изпусна дистанционното и то полетя надолу в тунела.

— По дяволите!

Обърна се назад — нагоре всъщност. Три червеногърди принца ги преследваха.

Но не и двамата господари.

Стените на кръглия тунел се носеха покрай тях с феноменална скорост. По тях светеха слаби оранжеви светлини.

Отначало тунелът бе зашеметяващо отвесен, но след това продължи под ъгъл от четирийсет и пет градуса. Си Джей държеше здраво Мини. Лъки изпъна тялото си за максимална скорост.

Си Джей отметна качулката и включи закрепеното отстрани на каската фенерче.

Изведнъж стените на тунела изчезнаха и се озоваха в огромно открито пространство над гигантска подземна зала.

Пещерата бе осветена от слабото оранжево сияние на стотици светещи пръчки. Използвани предимно от военните и пещерняците, тези пръчки бяха добър избор за осветление — захранвани от бавно протичаща химическа реакция, те не изискваха външно захранване или кабели, а освен това не вдигаха шум, така че не можеха да разтревожат яйцата на драконите. Животът им обаче беше към края си и много от тях бяха угаснали. Все още работещите хвърляха само мъждива светлина.

Пещерата беше с формата на гигантска фуния, широка горе и тясна долу. По скосените ѝ стени на широка спирала минаваше подобна на корниз пътека, на която имаше десетки драконови яйца. На самото дъно на фунията Си Джей видя малко димящо езеро, някакъв естествен извор, който държеше залата влажна сигурно от хилядолетия.

„Първоначалното гнездо на драконите“ — помисли си тя.

Въпреки че летяха бързо Си Джей забеляза, че яйцата са с различни размери и предположи, че по-големите са на императори и царе, а по-малките — на принцове.

Всички се бяха излюпили.

В горната част на пещерата, до отвора на тунела, имаше малка сглобяема постройка, която изглеждаше отдавна изоставена, покрита с прах и мръсотия. След като всички дракони се бяха излюпили, тя бе изгубила значението си и китайците просто я бяха изоставили, също като светещите пръчки.

Преследващите ги принцове влетяха в пещерата. Два останаха да пазят тунела, а третият закръжи във въздуха и изрева яростно към Си Джей, Лъки и Мини.

Си Джей моментално го позна.

Червеното лице.

— Ох, пак ли ти!

Лъки кацна на спиралната пътека.

— Бяла глава... слиза.

Си Джей се подчини с неохота.

— Какво правиш?

— Лъки... бие... червени принцове... Лъки помага Бяла глава...

И преди Си Джей да успее да възрази, Лъки литна срещу преследвачите и изрева. Си Джей просто не можеше да повярва, че е способна да издаде такъв ужасяващ рев.

— Предизвикателство... — преведе електронният глас в слушалката.

Си Джей гледаше изумена. Лъки беше увиснала до стената на пещерата, а високо горе, на входа на тунела, бяха трите червеногърди дракона.

Червеното лице се озъби на Лъки, после изви глава към един от спътниците си и той полетя напред.

Си Джей познаваше и този червеногърд принц. Нямаше начин да го обърка с ужасно обезобразена му муцуна — Стопеното лице. Трябваше да му се признае, че бе майстор в оцеляването.

Стопеното лице се спусна надолу към Лъки.

Лъки отвърна на рева и полетя нагоре към него.

Двата дракона се носеха един срещу друг и Си Джей осъзна, че вижда нещо, което Шан беше нарекъл „рицарски турнир“.

Драконите летяха със смайваща скорост и при разминаването си замахнаха с нокти.

Разнесе се писък — Си Джей не успя да определи дали изпищя Лъки, или Стопеното лице — и в следващия миг двамата противници се бяха разминали и се обръщаха за втори сблъсък.

Понесоха се отново един към друг, този път още по-бързо. Лъки изпъна тялото си и запляска с криле. Стопеното лице сви и отпусна нокти.

Сблъскаха се отново... само че този път Лъки се превъртя в последния момент... отново се разнесе писък... и отново драконите продължиха да летят... само че този път Стопеното лице не спря и не се обърна. Просто продължи към стената, блъсна се в нея —

безжизнен, мъртъв — и тялото му се понесе надолу и падна в малкото езерце.

Си Джей рязко завъртя глава към Лъки.

Лъки държеше в ноктите на дясната си предна лапа раздрано парче месо. Беше нанесла смъртоносен удар.

Червеното лице изрева и зае позиция.

Лъки се подготви за нова битка.

А третият червеногръд дракон зае позиция до Червеното лице.

Си Джей ги гледаше с ужас. Бяха двама срещу един.

— Лъки! — извика тя.

Драконът се обърна.

— Бяла глава и Лъки бият! — извика Си Джей.

В отговор Лъки рязко зави и позволи на Си Джей да скочи на гърба ѝ, след което отново се обърна към противниците си.

Сърцето на Си Джей сякаш туптеше в главата ѝ. Тя бръкна в огнеупорния си костюм и извади картечния пистолет. Не можеше да повярва, че го прави.

Участваше в битка между дракони...

Трите дракона полетяха устремно, двама срещу един.

Лъки полетя невероятно бързо. Червеногръдите принцове се носеха към нея от другата страна на огромната пещера. Щяха да минат от двете страни на Лъки и да я атакуват едновременно.

Си Джей видя как Лъки протяга лявата си предна лапа; Червеното лице нападнаше от тази посока, така че Си Джей насочи оръжието към дракона вдясно. Не беше точно копие, но в този въздушен двубой бе най-добрият му заместител.

Сблъскаха се сред вихър от нокти и рев — Лъки летеше между приближаващите се дракони, а Си Джей стреля, като се целеше в главата на десния дракон.

Видя как кръвта изригва от муцуната, устата и очите му, видя как от другата страна Лъки и Червеното лице разпериха нокти и замахнаха един срещу друг, след което двата червеногръди профучаха покрай тях.

Десният дракон, улучен в очите, се тресна в стената и си счупи врата.

Червеното лице изпищя, докато завиваше, и Си Джей видя как от гръдния му кош се лее кръв. Той кацна на пътеката, вдигна глава и изкрещя в агония.

Лъки продължаваше да лети...

... а после трепна и изгуби скорост.

Разтревожената Си Джей погледна надолу и видя, че цялата лява страна на дракона е окървавена.

— О, не...

Лъки беше ранила противника си, но Червеното лице също ѝ бе нанесъл сериозен удар.

Сърцето на Си Джей се сви. Какво да направи?

Лечебницата в Люпилния център! Ако можеха да стигнат там, може би щеше да успее да зашие Лъки. Но това означаваше, че трябва да минат през всички дракони горе.

Си Джей запретна ръкава си и погледна военния таблет, закрепен за лявата ѝ ръка, за да провери какво е положението с Люпилния център. Картината я изненада.

Червеногърдите вече не се трупаха около Центъра за гнездене. Сега там имаше само три. Си Джей предположи, че изобразяват Червеното лице и двете му приятелчета.

Останалите червеногърди летяха на североизток, в посоката, където се намираше градът на работниците.

Планът им вече бе ясен — след като бяха освободили господарите си, те се насочваха към първия от двата източника на външния електромагнитен купол, този в града на работниците.

Лошо. Много лошо.

Си Джей се обърна към Лъки.

— Лъки боли?

— Да...

— Лъки лети?

— Лъки... лети...

— Ако Лъки лети сега, Бяла глава помогне Лъки после... — каза Си Джей.

В отговор Лъки запляска още по-силно с криле.

Си Джей насочи Лъки към мястото, където бяха оставили Мини, и взе момичето. И докато Червеното лице остана на пътеката да си ближе раните, те полетяха към тунела и се понесоха обратно към повърхността.

Скоро изходът на тунела се появи пред тях.

Си Джей намали скоростта. Беше предпазлива, макар таблетът да показваше, че горе няма дракони.

Когато се издигнаха до ръба на дупката, се огледа.

Центърът за гнездене беше пуст.

С изключение на димящите останки на осемте мъртви господари, чиито овъглени трупове все още бяха приковани към пода, не се виждаше нито един дракон.

Вик я накара да се обърне и тя видя Ли да тича по стълбите при наблюдателницата и насочи Лъки да кацне до него.

— Всички отлетяха веднага щом полетяхте надолу към гнездото!
— каза Ли.

Си Джей се загледа към отвора.

— Освободиха господарите си и сега се заемат с външния купол. Насочили са се към платформите в града на работниците.

Лъки изстена от болка и Си Джей я погледна загрижено. Видя раната ѝ — зейнал кръвав разрез.

— Трябва да им попречим да извадят от строя външния купол — каза тя на Ли, докато слизаше от седлото. — Но първо трябва да се погрижа за този храбър дракон. Хайде.

55.

— Безполезно е просто да седим тук — каза Хамиш Камерън. — Трябва да намерим радиостанция и да се свържем със Си Джей.

— Ако още е жива — кисело рече Сиймор Улф.

— Сестра ми е костелив орех, господин Улф — отвърна Хамиш. — И е адски трудно да я убиеш. Питайте онзи алигатор, дето опита.

— Освен това трябва да напуснем долината преди китайците да са си върнали контрола над нея — обади се посланик Сайм. — Не го ли направим, те просто ще ни намерят и ще ни убият.

Хамиш надникна през прозореца, гледащ на запад. Видя руините на административната сграда зад замъка на отсрещния бряг.

— Има изход при станцията за отпадъци — каза той. — Това е начинът да се измъкнем. Пресичаме езерото и стигаме до станцията за управление на отпадъците.

— И как по-точно ще пресечем езерото? — поинтересува се Улф.

Хамиш кимна към шестте широки лодки със стъклени покриви, завързани на кея до кафенето.

— С една от онези там.

— Няма ли да се превърнем моментално в мишени за всеки дракон? — попита Улф.

— Ще се превърнем — отвърна Хамиш. — Но аз имам план. Да се размърдаме.

След пет минути тримата изскочиха от кафенето и затичаха по кея към шестте лодки.

Никакви дракони не се нахвърлиха върху тях.

Запалиха двигателите на лодките, развързаха ги и ги пуснаха да отплават. После скочиха в последната лодка и бързо се отдалечиха от кея.

Шестте лодки се отдалечаваха от кафенето, навлизайки ветрилообразно в езерото.

Отново не ги атакуваха никакви дракони.

Хамиш огледа тъмното небе. Беше пусто.

Лодката им беше специално проектирана за разходки и наблюдения. Освен просторния стъклен покрив, който позволяваше да гледат драконите, имаше и стъклено дъно. През средата на корпуса минаваше дълъг жлеб, дълбок около два и половина метра, със заоблени стъклени стени и прозрачни седалки, на които гостите можеха да седнат и да съзерцават подводния свят.

Точно сега, в средата на нощта, този свят бе мастиленочерен.

Хамиш продължаваше да гледа небето.

— Къде са се дянали всички?

— Може би са се измъкнали? — предположи Сайм.

— Нищо против — каза Хамиш. — Щом ги няма, няма да имаме проблем с прекосяването на езерото.

Тъкмо каза това, когато една от другите пет лодки внезапно се пречупи на две и рязко бе завлечена под повърхността от някаква невидима сила.

— Мамка му! — извика Сайм.

Хамиш пребледня.

— Не са над нас, а под нас...

Започна да разглежда контролния панел, намери копчето, което търсеше — *ПОДВОДНИ ПРОЖЕКТОРИ* — и го натисна.

Моментално зловещият подводен свят около лодката оживя и Хамиш видя недалеч огромната глава на зеленокож император, сграбчил току-що потопената лодка. Създанието погледна Хамиш като дете, хванато да краде сладкиши.

Драконът беше приклепнал на дъното на езерото, с прибрани криле и опашка. До него лежеше зелен цар, който също гледаше право към прожекторите на Хамиш, а три зелени принца се носеха през мътилката като някакви огромни гущери — краката им бяха прибрани до тялото, а опашките ги задвижваха във водата.

И тогава императорът се раздвижи.

Отвори паст и Хамиш видя два реда ужасяващи зъби. Животното се понесе нагоре, оттласквайки се от дъното, и стомахът на Хамиш се преобърна, когато създадените от движението на звяра вълни изхвърлиха лодката високо във въздуха.

Огромният зелен император се надигна от езерото в цялото си ужасяващо великолепие.

Издигна се в целия си ръст от шейсет метра на фона на прекрасния водопад и разпери криле. Движенията му създадоха огромна вълна, която отблъсна микроскопичната лодка на Хамиш към разрушения замък на западния бряг.

Хамиш се мъчеше да овладее управлението. Без да забелязва, че е помогнал на бягството им, императорът се завъртя, грабна най-близката от празните лодки с лапа и я смачка за миг.

Изрева и захвърли останките.

След това останалите зелени дракони — речни дракони, предположи Хамиш — се нахвърлиха върху другите лодки. Принцовете ги вземаха на абордаж. Царете ги разбиваха. Императорът беснееше между тях, изправен до кръста в езерото.

Лодката на Хамиш се носеше на запад и когато вълната отслабна, той изключи прожекторите и даде газ.

Брегът беше само на петдесет метра.

— По-бързо! По-бързо! — подканяше Улф.

Една от празните лодки, хвърлена от разярения император, падна с плясък точно пред тях, на метри от носа им.

Хамиш рязко зави.

— По-бързо, човече! — извика Улф.

— Движим се с максималната скорост! — отвърна Хамиш. — Това нещо не е създадено за състезания!

До брега оставаха само двайсет метра... но лодката изведнъж спря. Хамиш натисна газта до дупка. Двигателят зарева, но лодката си остана на място.

— Защо не...? — извика Сайм и се обърна.

И млъкна наред изречението, когато видя отговора — императорът стоеше зад тях, сграбчил кърмата им.

— Скачайте! — извика Хамиш, отвори един от предните прозорци и се метна през него.

Сайм и Улф последваха примера му и всички скочиха от лодката в мига, когато тя се издигна над повърхността. Цопнаха във водата, а императорът вдигна лодката на двайсет метра височина и я разтресе като счупена играчка. Надникна вътре в нея, сякаш ги търсеше.

Хамиш заплува към брега. Сайм също.

Улф се насочи към един пристан надясно. Стигна до него, пресегна се и започна да се набира на дъските, когато нещо сграбчи крака му и рязко го дръпна надолу. Силата беше такава, че главата му се удари в ръба на пристана.

Хамиш видя как вратът на Улф се счупи от удара, който го уби моментално. Ужасен начин да умреш, но все пак по-добър от това да бъдеш изяден жив от дракон.

Заплува с нови сили. Още не беше стигнал до брега.

С всяко загребване очакваше ноктите на някой дракон да се свият около крака му и да го дръпнат назад, но след това стигна до сушата, излезе от водата и се втурна към дърветата до разрушения замък. Сайм тичаше до него.

Погледнаха назад. Един принц запрати безжизненото тяло на Улф на пристана и започна да го яде. Захрущяха кости.

Зад тази ужасна картина огромният зелен император потъна обратно в езерото — спускаше се бавно, докато след него не останаха само вълнички. Не се виждаше нито една от шестте лодки. Всички бяха унищожени.

Си Джей поведе Лъки, Ли и Мини през тунела, който свързваше Центъра за гнездене с Люпилния център.

Излязоха в Люпилния център и го откриха пуст — разбира се, с изключение на крокодилите в ямата и масленозеления блатен дракон. След като беше приключил с червеногърдия принц, той бе разбил една от клетките и в момента поглъщаше крокодил.

Цифровият часовник на стената показваше 3:30 след полунощ.

„Нима е станало толкова късно?“ — помисли Си Джей. Беше ужасно уморена и караше само на адреналин.

В стаята за прегледи имаше метална маса с улеи и канал, както и няколко колички с хирургически инструменти. Приличаше на ветеринарната й клиника в зоопарка на Сан Франциско, само че беше по-голяма във всяко отношение, пригодена специално за дракони.

Тя накара Лъки да легне на масата върху дясната си страна и погледна раната й, като си светеше с фенерчето на каската.

Изглеждаше ужасно — страховит разрез, дълъг поне шейсет сантиметра. От оголената плът течеше кръв и лимфа.

Си Джей си сложи гумени ръкавици и предпазни очила и взе комплект за зашиване от една от количките. Започна да почиства раната. Ли намери фенерче в един шкаф, включи го и започна да свети над рамото й, за да може Си Джей да вижда по-добре.

Мини гледаше.

— Ти лекар ли си?

— Да, животински лекар — отвърна Си Джей, намери ампула с местна упойка в един шкаф и я инжектира близо до зейналата рана.

Намръщи се. Трябваше да зашие раната, но разрезът беше толкова широк, а кожата на Лъки така дебела, че конецът просто нямаше да й свърши работа. Трябваше да използва скоби.

А това щеше да боли въпреки упойката.

— Лъки, Бяла глава съжaliaва... голяма голяма болка... — каза тя и рязко заби първата скоба.

Лъки изпищя от болка.

След малко раната беше затворена с дваайсет и четири скоби и Лъки лежеше задъхана и изтощена, отпуснала глава на металната маса.

Си Джей я погали по челото. Лъки я погледна жално.

— Това ще ти помогне да се почувстваш малко по-добре — каза Си Джей и ѝ би инжекция ксилазин. Мускулният релаксант подейства бързо — драконът въздъхна и видимо се отпусна.

Си Джей докосна малката кутийка, закрепена за лявата страна на главата на Лъки, и се загледа в жиците, които влизаха в мозъка ѝ.

Замисли се.

Имплантът на Лъки беше специален. Той правеше възможна комуникацията между нея и хората.

Но като всички други дракони Лъки имаше и стандартния чип в мозъка си — онзи, който активираше центъра за болка, когато докосва куполите, и в който имаше пластичен експлозив. Си Джей си спомни рентгеновите снимки на черепа на дракон, които беше видяла при обиколката и които показваха чипа зад лявото око на дракона.

Наведе се над главата на Лъки и погледна в лявото ѝ око.

То беше с размерите на софтбоул, огромно влажно кълбо с ирис на петна и зеница във формата на цепка.

Погледът на Си Джей се премести от окото към жълто-черния череп. С гребена и плочките главата на Лъки беше здраво бронирана още преди да се стигне до черепа. Поставянето на чипа би трябвало да е трудна задача.

— Освен ако не са го направили през окото... — каза тя на глас.

Взе още една ампула местна упойка и я би до веждата на Лъки. После взе подобни на ножици щипци и извит сребрист хирургически инструмент.

Лъки изсумтя уплашено.

— Бяла глава... нарани Лъки.

— Бяла глава харесва Лъки. Бяла глава помогне Лъки. Лъки трябва да се довери на Бяла глава — каза Си Джей.

Драконът не отговори. Си Джей не беше сигурна дали думата „доверие“ фигурира в речника му. Лъки обаче се отпусна и макар да въздъхна недоволно, изви глава така, че Си Джей да може да работи.

Доверяваше ѝ се.

С помощта на щипците Си Джей задържа клепача ѝ отворен, след което взе извития инструмент и...

... внимателно извади окото на Лъки!

Ли ахна.

Мини запуши устата си с длан, за да не повърне.

Окото висеше на оптичния нерв. Си Джей внимателно го постави върху муцуната на Лъки и без дори да забелязва неописуемата грубост на постъпката си, взе фенерче и надникна *в черепа на Лъки*.

— Ето го... — каза тя.

Виждаше го в предната част на мозъка, точно зад окото — малък метален чип с размерите на монета. Приличаше на паяк с осемте жици, които излизаха от него и се забиваха в мозъка.

Като цяло чипът бе доста груб. Имаше някакви електрически вериги по него и малък сребрист цилиндър, в който вероятно се намираше пластичният експлозив.

Си Джей взе дълги хирургически ножици.

— Не мърдай — каза на Лъки и бръкна с ножиците в очната кухина на дракона.

Ръката ѝ влезе лесно — кухнята беше достатъчно широка. С няколко ловки движения Си Джей срязва осемте жици. После взе форцепс и по-скоро като сапъор, отколкото като ветеринар, внимателно отдели чипа.

И го извади.

Постави го внимателно на една маса в другия край на помещението.

Върна се при Лъки и внимателно постави окото ѝ в кухнята, като най-напред вкара очния нерв. Огромното око се намести и се завъртя, след което Лъки примигна няколко пъти.

— Ти, жълта моя приятелко, вече не си уязвима за електромагнитните куполи — каза Си Джей. — И китайските мръсници няма да могат да ти пръснат главата.

Лъки само изпръхтя като много уморен кон.

Докато сваляше ръкавиците си, Си Джей се обърна към Ли.

— Така. Ли, имам нужда от лекция по електрозахранването на зоопарка.

Докато Лъки се възстановяваше в лечебницата, Си Джей и Ли седяха в съседния кабинет.

Беше 4:15 сутринта.

На светлината на фенерчетата Ли взе лист и нахвърля бърза скица на зоопарка и околностите му... към която добави няколко пунктирани линии.

— Това е зоологическата градина — каза той на мандарин, — заедно с военното летище долу вляво и градчето на работниците горе вдясно. Двете пунктирани линии, които влизат в картата от ъглите, са основните захранващи кабели.

— Ясно — каза Си Джей, също на мандарин. — Искам да знам едно. Ако драконите прекъснат основен кабел, *той може ли да се поправи?*!

— На теория да, ако имаш подръка подходящ кабел и комплект за поправка на изолацията — отвърна Ли. — Проблемът всъщност не е в поправянето на самия кабел, колкото на изолацията му.

— Как така?

— Основните захранващи кабели не са просто жици, които просто да запоиш. Те представляват проводници на прав ток с високо напрежение с дебела изолация от полиетилен. Поради високото напрежение кабелите силно се нагорещяват, поради което е нужна и изолацията. И именно тя трябва да бъде поправена правилно, без никакви въздушни джобове и дефекти. За целта е необходим комплектът за поправка, който поставя новата изолация върху кабела без никакви дефекти. Ако не го направиш правилно, няма ток.

— Имате ли нужните кабели и комплекти в зоопарка?

— Не, не и в зоопарка — каза Ли. — Както можете да си представите, подобни прекъсвания са рядкост, ако изобщо се случват. Все пак имаме напълно екипирани камиони в града на работниците и на летището. В тях има макар и с кабел и комплекти за възстановяване на изолацията.

— Ясно. — Си Джей се замисли за момент. — По дяволите, трябва ми още хора...

И сякаш по даден знак захранваната от батерия радиостанция, окачена на една кука, изпраща.

— Катеричке, Мечока съм. Чуваш ли ме? Двайсет на двайсет. Опитам в три и двайсет, но не получих отговор. Чуваш ли ме?

Беше Хамиш.

Си Джей грабна радиостанцията.

— Мечок, чувам те!

Гласът от другата страна се оживи.

— Катеричке! Жива си!

— Едва-едва. Къде си?

— В станцията за управление на отпадъците. Сайм е с мен, но изгубихме Улф. На два пъти се разминахме на косъм и измъкването ни не беше от най-изящните, но нали знаеш какво казваше татко? Трябва да се провалиш няколко пъти, преди да успееш.

Си Джей примигна и унесено повтори:

— Трябва да се провалиш, преди да успееш...

В главата ѝ започна да се оформя идея.

— Обаждаш се тъкмо навреме, Мечок. Драконите се канят да унищожат външния купол и трябва да ги спрем.

— Какво ще кажеш да оставим преебаната градинка на кретените, които са я построили, и да се разкараме оттук? Не си падам по идеята да спасявам техните задници, докато се опитват да ни убият.

— Има друго гнездо, Хамиш. По-голямо — каза Си Джей.

Последва мълчание.

— Китайците са намерили *малкото* гнездо — добави Си Джей.
— Ако се измъкнат, драконите ще събудят другото и тогава ще има *много* повече чудовища. Всички населени места наоколо ще бъдат унищожени. После драконите ще отлетят и ще намерят *още и още* гнезда, докато не залеем всичко. Не можем да позволим да се случи подобно нещо.

Хамиш преглътна с мъка.

— Добре. Какво искаш да направя?

— Можете ли да стигнете до военното летище?

Хамиш стоеше до огромната външна порта на станцията за управление на отпадъци. През решетките се виждаха светлините на летището на няколко километра път по откритата равнина.

Обърна се назад към залата, затърси някакво превозно средство и го откри.

— Мисля, че ще успеем.

— Искам да отидете там и да защитавате платформите. Те са петнайсет и приличат на бетонни бункери. Няма да можете да отблъсквате вечно драконите, но искам да удържите купола колкото се може по-дълго.

— Ами ти? Къде отиваш?

— В града на работниците — каза Си Джей. — О, Хамиш?

— Да?

— Има два нови дракона, които... ами, огнедишащи са — каза Си Джей.

— Естествено — иронично отвърна Хамиш. — Си Джей, откъде знаеш за това по-голямо гнездо и тъй нататък?

— Един дракон ми каза — просто отвърна сестра му. — А сега трябва да отлitam. Край.

Си Джей прекъсна връзката и се замисли. После повтори:

— Понякога трябва да се провалиш, преди да успееш...

Сви устни и се обърна към Ли.

— Ли?

— Да?

— Имам нужда от теб и от един от онези камиони за поправка. Искам да дойдеш с мен в града на работниците. Съгласен ли си?

Ли се замисли за момент.

— Наистина ли мислите, че драконите ще станат повече, ако се измъкнат? Че ще отворят други гнезда?

— Да — отвърна Си Джей. — И тогава *освободените* дракони ще отворят още гнезда. Броят им ще се увеличи многократно и много бързо.

Ли кимна.

— В такъв случай идвам с вас в града.

Си Джей се обърна към Мини.

— А ти, мъничката ми, ще трябва да стоиш на сигурно място, докато всичко това не приключи. — Хвана момиченцето за ръка и го поведе към една клетка в ъгъла. — Тук ще си в безопасност. Не излизай от клетката, докато не се върна да те взема, става ли?

— Да, Си Джей — отвърна Мини.

Си Джей взе още едно фенерче, храна и вода от съседния кабинет, даде ги на Мини, след което затвори клетката.

После се върна при Лъки в стаята за прегледи.

Драконът вече се беше изправил, проверяваше скобите и разперваше криле, които почти изпълваха помещението.

— Лъки добре? — попита Си Джей.

Лъки измяука.

— Лъки силна... Бяла глава добър човек...

— Лъки... бие?

Драконът се обърна към нея и на изразителната му муцуна се изписа решимост.

— Лъки... Бяла глава... бият.

СЕДМО ДЕЙСТВИЕ. БИТКАТА ЗА ВЪНШНИЯ КУПОЛ

*Не се изпречвай сам пред яростта на
дракона!*

Уилям Шекспир,
„Крал Лир“

58.

Лъки летеше високо над долината на Великата драконова зоологическа градина на Китай, понесла Си Джей и Ли на гърба си. Беше почти пет сутринта, един час преди изгрев-слънце, и останалият без електричество зоопарк представляваше само неясни очертания. Дъждът беше спрял и буреносните облаци се бяха разсеяли, небето бе пълно със звезди.

След десетина минути във въздуха Си Джей забеляза постройките на няколко километра отвъд североизточния ъгъл на зоопарка.

Градът на работниците.

Гледан от въздуха, той сякаш изникваше от равнината — няколко жилищни и офис сгради, складове и паркове, през които лъкатушеше река, над която минаваха два моста.

За Си Джей гледката бе поредният пример на изумителната способност на Китай просто да създава онова, от което се нуждае. На китайците им трябваше миниатюрен град и те си го построяваха.

Няколко сгради все още бяха в строеж. Над тях се извисяваха кранове, а оголените им етажи бяха открити за стихииите.

Само че имаше един проблем.

Градът гореше.

Пламъците танцуваха навсякъде, от многоетажните сгради до магазините и преобърнатите коли и автобуси.

Драконите господари бяха минали оттук.

За разлика от зоопарка, градът на работниците все още имаше ток. Сред множеството пожари уличните лампи и сградите продължаваха да светят.

Си Джей погледна надолу.

Странно беше да видиш толкова пусти улици. Виеха автомобилни аларми, зовящи собственици, които никога нямаше да се появят. Не се виждаха никакви хора.

Градът на работниците вече беше станал град на духове.

И тогава тя видя първия дракон.

Огромен сив император се покатери на най-високата сграда в града и се настани на върха ѝ. На оранжевия блясък на пожарите вдигна муцуна към небето и изрева.

Двайсет други сиви дракони, царе и принцове, покриха другите сгради, покатериха се върху тях и зареваха заедно с императора в нощта.

— Сиви дракони надушват Лъки... надушват Бяла глава... — каза електронният глас на Лъки в ухото на Си Джей. — Сиви дракони... зли дракони...

— Предупреждават ни да се махаме, но също така... — Си Джей млъкна.

Не всички дракони гледаха към нея. Някои се бяха обърнали на североизток.

Си Джей се заслуша по-внимателно и тренираният ѝ слух долови нещо допълнително в ревовете. В тях имаше някакъв скръбен тон, нещо като плач. Плач на популация дракони, които бяха завладели територия... само за да бъдат прогонени от по-голям противник.

В този момент вниманието ѝ бе привлечено от два внезапни огнени проблясъка в най-северната част на призрачния град — два пламтящи езика, които озариха нощта.

Погледът ѝ се спря върху индустриалния комплекс в тази посока — приличаше на електрическа подстанция с трансформатори и високи стоманени огради. От другата ѝ страна имаше дъга от петнайсет бетонни платформи, разположени на равно разстояние една от друга, които образуваха миниатюрна линия Мажино.

Малката армия червеногърди дракони от Центъра за гнездене, чиито червено-черни тела ясно се различаваха на светлината на огъня, се бе събрала малко зад подстанцията. Бяха четирийсетина, водени от двамата си господари, свръхцаря и свръхимператора.

Огнените проблясъци, които бе видяла току-що, бяха дело на господарите.

— Нищо чудно, че сивите дракони са смутени — каза Си Джей. — Червеногърдите са нахлули в града им и са го овладели.

Като се рееше високо над сцената и внимаваше да не бъде забелязана от двете групи, Си Джей погледна към платформите — лазерните генератори, поддържащи външния купол.

Осветени от огньовете и призрачната светлина на уличните лампи, те наистина приличаха на бункери от времето на войната — солидни, ниски и яки.

Си Джей спусна визъора на каската си, към който бе закрепил специалните си очила, и видя замайващата червена решетка на външния електромагнитен купол, който продължаваше под ъгъл към небето от петнайсетте платформи.

Вдигна визъора и насочи вниманието си към средната платформа, която бе обект на нападението на червеногърдите.

Само до нея водеше сервизен път, идващ от север. Пътят минаваше покрай канавка, в която се виждаше подсилената бетонна тръба на високоволтовия захранващ кабел.

Драконите се бяха насочили директно към източника на захранване на купола.

— Ли! — надвика вятъра тя. — Къде се намират ремонтните камиони?

— В един склад в подстанцията! — отвърна Ли, който я държеше здраво през кръста. — Какво смятате да правим?

— Точно сега нищо — каза Си Джей.

— Нищо ли? Не разбирам...

— Искам да кажа, че за да победим в тази битка, първо трябва да се провалим — обясни Си Джей.

Си Джей накара Лъки да кацне на едно хълмче с изглед към генераторите на купола и оттам тримата загледаха как червеногърдите атакуват средната платформа.

Драконите работеха с почти плашеща ефективност.

Господарите бълваха киселинен огън към платформата — или по-точно към пръстта под нея, като я втечняваха. След това някой цар пристъпваше напред и изгребваше стопената пръст с огромните си нокти. Разположените зад него принцове разчистваха пръстта още по-надалеч. После господарите се връщаха, бълваха още огън и упражнението се повтаряше. Това си беше организирано копаене.

Драконите вече бяха направили значителен изкоп пред средната платформа, дълбок четири етажа или около дванайсет метра.

След още малко копаене успяха да оголят основите на платформата — дебела стена от сив бетон. Господарите насочиха огъня си към нея.

Двата гиганта избълваха огнени езици към бетона и го размекнаха, след което четири императора изиграха своята роля, като долетяха с някакви автобуси и камиони и ги запариха *право* в оголения фундамент.

Колите се блъснаха в бетонните стени и ги напукаха.

Господарите избълваха още огън и упражнението продължи, докато на четвъртия път сред скърцане на огъната арматура и трясък на разпукан бетон основите на платформата не издържаха.

Полетяха искри.

И там, където се беше намирала средната платформа, зейна огромна дупка, от която излизаше високоволтов кабел и някакви други второстепенни проводници.

Поражението беше нанесено.

Си Джей отново спусна визъора със специалните очила.

Куполът още си беше на място, но не така замайващ, колкото бе доскоро. Яркостта му бе намаляла наполовина, тъй като се поддържаеше само от генераторните платформи при летището.

Господарите изреваха тържествуващо и излетяха.

Понесоха се на югозапад. Армията червеногърди полетя след тях към летището от другата страна на зоологическата градина — единствената преграда, останала между тях и свободата.

Си Джей ги гледаше как отлитат от хълмчето.

Извади радиостанцията си.

— Мечок, тук Катеричка. Драконите летят към вас. Искam да ги задържиш колкото се може по-дълго.

— Дадено, Катеричке — отвърна гласът на Хамиш. — Почти стигнахме летището.

— И гледай да останеш жив, брат ми. — Си Джей прекъсна връзката и се обърна към Ли. — Време е да се включим и ние.

Скочиха на гърба на Лъки и се понесоха към града на работниците.

Хамиш Камерън караше като бесен по пътя, свързващ станцията за управление на отпадъци и военното летище, седнал зад волана на абсолютен звяр.

Сред целия хаос и разрушение в станцията един камион беше останал почти невредим от касапницата.

Пожарна.

Една от двете, паркирани в огромната зала, когато Хамиш за първи път бе влязъл в станцията.

Сега, каран от Хамиш и с Кърк Сайм до него, огромният камион се носеше устремно през равнината между кратера на зоологическата градина и летището. Телескопичната стълба на покрива му подскачаше при всяка неравност, докато летяха в нощта.

Летището се приближаваше.

Беше осветено като коледна елха — белите лъчи на осемдесет прожектора осветяваха товарни самолети и реактивни изстребители, хангари, кулата за управление на полетите, някаква поддържаща сграда и...

... около трийсетина армейски джипа и камиони, подредени в отбранителна линия пред летището, с повече от сто китайски войници, насочили автомати и РПГ-та към пътя, по който се носеше Хамиш. Имаше дори четири танка Тип-99.

— На какво се натресохме? — ахна Сайм.

Хамиш се подаде през прозореца и погледна нощното небе зад тях.

Рояк дракони, може би около четирийсет, затулваше звездите като някакви черни летящи призраци.

Това бе ятото червеногърди, което се насочваше към летището.

— Ще ти кажа на какво се натрисаме — отвърна Хамиш. — На последния отпор.

Четири малки изстребителя се вдигнаха с рев във въздуха и се понесоха над равнината към приближаващите дракони.

Откриха огън, пращайки трасиращи куршуми в черния рояк.

Три дракона полетяха с писъци към земята. Останалите се пръснаха и изстребителите профучаха през множеството.

Но после няколко дракона, водени от свръхцаря, рязко завиха и се впуснаха след изстребителите. Разрази се въздушна битка, докато останалите дракони, повече от трийсет на брой начело със свръхимператора, връхлетяха върху летището.

Хамиш погледна към приближаващия рояк. Драконите изглеждаха страховито, подобни на гигантски прилепи в небето.

И тогава забеляза още нещо. Нещо странно.

Всички по-едри дракони — царете и императорите — носеха някакви неща в ноктите си.

Хамиш присви очи да види какви са тези неща и ахна.

— Ох, ще стане голяма каша!

Царете носеха коли и микробуси от зоологическата градина. Товарът на императорите бе много по-голям — боклукчийски камиони, цели парчета от въртящия се ресторант, секция от пътя; един император дори беше понесъл разбитите останки на контролната кула, която се беше издигала над административната сграда.

Драконите прелетяха над пожарната на Хамиш, все още на около осемстотин метра от летището. И битката започна.

Китайците откриха огън.

Реактивни снаряди полетяха в небето. Затрещя стрелба. Мощните 125 мм оръдия на четирите танка задумкаха, изпращайки противовъздушни снаряди към връхлитащия рояк.

Попадналите под обстрел дракони пищяха, ревяха, въртяха се и експлодираха. Но продължаваха напред.

Пет дракона паднаха, но останалите пробиха вълната от огън. Едрите полетяха бързо и ниско и пуснаха импровизираните си бомби.

Изведнъж от небето заваляха автомобили, микробуси и боклукчийски камиони. Изсипаха се върху редиците военни коли, като смазваха войниците и преобръщаха машините. Тежките боклукчийски камиони нанесоха най-много поражения.

А след това дойде ред на още по-големите неща.

Парчето от въртящия се ресторант направи един бронетранспортър на палачинка. Секцията от околоръстния път се стовари с колосален трясък върху два танка и три камиона и ги смаза. Контролната кула падна върху един хангар и го изравни със земята.

И тогава, след като изразходваха бомбите си, драконите влязоха в битката...

... и започна истинска кървава баня.

Свръхимператорът се стовари върху един танк и го смаза с ноктите си, след което избълва невероятен огнен език, който унищожи три китайски джипа и два камиона.

Войниците изпопадаха на земята, кожата им се топеше.

Царете наgrabваха джипове и ги пращаха настрана. Императори вдигнаха танковете и ги пушнаха върху пистата.

Изстребителите се върнаха, като сеяха огън, но този път три дракона — свръхцарят, един император и един обикновен цар — се понесоха към тях отстрани с изпънати тела и прибрани назад криле.

Летяха с феноменална скорост по идеален курс за прехващане.

Щом траекториите на драконите и изстребителите се пресякоха, свръхцарят избълва огън по две от машините и той стопи пилотите в кабините им. Двата изстребителя експлодираха.

Императорът замахна с нокът и откъсна дясното крило на друг изстребител, който се понесе към земята и се заби в нея с мощна експлозия.

Обикновеният цар просто се сблъска с последния изстребител и се вкопчи в него, така че за ужас на пилота самолетът изгуби цялата си аеродинамичност и започна да се спуска на свредел надолу. На трийсет метра от земята царят го пушна и изстребителят се заби в склона на кратера, а драконът просто отлетя при другите два, за да се включи в сражението при летището.

Ху Тан и полковник Бао гледаха всичко това от един бункер непосредствено от външната страна на електромагнитния купол. Бяха пристигнали с кола само преди петнайсет минути.

Подсиленият бункер, който представляваше двуетажен команден пункт, се намираше точно зад петнайсетте генераторни платформи на купола.

Вътре кипеше трескава суматоха — техници работеха на конзоли, войници говореха по радиостанции, офицери гледаха през бинокли касапницата отвън. Монитори и плазмени екрани показваха различни изгледи от атаката на драконите.

Един техник се обърна към Бао.

— Полковник! Телеметрията потвърдена — външният електромагнитен купол работи с половината си мощност. Драконите са успели по някакъв начин да извадят от строя платформите в града на работниците. Ако разрушат платформите тук, куполът ще се изключи.

Ху Тан зяпаше невярващо. Не беше вярвал, че нещата могат да се развият толкова зле, но ето че се случваше.

Обхванат от паника, той се обърна към Бао.

— Чухте ли? Извадили са от строя платформите от другата страна! Направете нещо!

— Млъкнете, *господине* — спокойно отвърна Бао. — Все още имаме възможности. — Обърна се към стоящия зад него офицер. — Майоре. Пригответе термобаричните бомби на летището, в града на работниците и в Хижата по средата на пътя.

— Слушам.

Ху Тан се опули.

— Нима ще унищожите всичко?!

Бао го изглежда сурово.

— Запазихме останалите яйца другаде, министре. Разполагаме с всичко необходимо за построяване на друга зоологическа градина. Не можем да възстановим само едно — репутацията на държавата.

— А *ние* ще се спасим ли? — попита Ху.

— Разбира се, че ще се спасим, глупак такъв — изръмжа Бао. — Този команден бункер продължава десет етажа под земята. Достатъчно як е, за да издържи на термобаричен взрив на прага му, докато всичко отвън се задушаваше във вакуума. Министре, чуйте ме добре — в мига, в който драконите извадят купола от строя, ще взривят и трите бомби и ще унищожи всяко живо същество във и около зоологическата градина.

Военното летище се рушеше под атаката на драконите. Цареше пълен хаос, пандемониум — ураган от огън, експлозии и смърт.

А Хамиш Камерън караше пожарната към всичко това.

Беше стиснал волана толкова силно, че кокалчетата му бяха побелели. Сайм седеше до него с пистолет в ръка — беше го намерил в станцията за управление на отпадъци. Предвид обстоятелствата оръжието изглеждаше жалко и безполезно, но въпреки това той продължаваше да го стиска с мрачна решимост.

Цялото летище пред тях гореше. Овъглените останки на армейските коли бяха пръснати покрай частите от въртящия се ресторант, околновръстния път и разбитата контролна кула. *Всички* джипове, камиони и танкове бяха смачкани или преобърнати.

На трептящата оранжева светлина на пожарите драконите приличаха на чудовища от подземния свят с техните червени кореми, черни мършави гърбове, лигави пасти и пронизителни писъци — същинско възплъщение на думата „ужасяващ“.

— Все едно караме към Мордор — промърмори Хамиш.

— Какво е Мордор? — попита Сайм.

— Няма значение.

Хамиш натисна газта до дупка.

Голямата червена пожарна стигна до пистата, рязко зави, за да заобиколи един смазан танк, и с огромната си тежест мина право през останките на горящ камион.

Хамиш посочи напред.

— Насочват се към платформите на купола!

Наистина беше така. След като се бяха справили със защитата, драконите се събираха при редицата платформи зад летището и хангарите.

Хамиш видя как свръхцарят избълва огнена струя — и извика:

— Леле! Поеми кормилото.

Американският посланик се премести на мястото му, а Хамиш отвори вратата и се измъкна навън.

— Къде отиваш! — извика Сайм.

— Си Джей ми каза да задържа драконите колкото се може повече, така че смятам да направя точно това — отвърна Хамиш. — Карай към платформите!

С тези думи Хамиш се измъкна от кабината и затръшна вратата след себе си.

Пожарната се носеше през горящото летище покрай останките на камиони, джипове и товарни самолети.

Хамиш Камерън запълзя по покрива ѝ и стигна при огнеборната станция в задната част.

Огнеборната станция приличаше на оръдейна кула — въртящо се гнездо, което вместо снаряди или куршуми изстрелваше вода.

Хамиш се настани в стола на станцията, намери копче с надпис *ПОМПА* и погледна нагоре тъкмо когато два червеногърди принца кацнаха върху камиона точно пред него и изреваха гневно.

Хамиш завъртя водното оръдие, натисна спусъка и мощна струя вода под налягане удари драконите и ги изхвърли от пожарната!

— На ви, влечуги гадни! — извика той.

И тогава точно пред камиона с трясък се приземи един император.

Сайм рязко завъртя волана и пожарната зави надясно и влезе в един хангар.

Профуча покрай разбитите останки на два самолета и Сайм се сниши, когато камионът изхвърча през задната стена на постройката.

Вдигна глава отново и видя, че редицата платформи е точно пред него.

— Не беше точно по предвидения маршрут, но все пак стигнахме — промърмори той.

Драконите вече бяха тук.

Двамата господари бълваха огън към земята пред средната платформа, а другите дракони копаеха.

Сайм ги видя и му хрумна идея. Огледа копчетата на конзолата над него и намери онова, което му трябваше.

Червените светлини на пожарната пронизаха тъмнината, а сирената зави оглушително.

Пожарната се понесе сред събралите се дракони и всички те се обърнаха, изненадани от появата на шумния едър звяр.

Камионът профуча покрай свръхимператора точно когато огромното животно се дръпна назад, приготвяйки се да избълва още течен огън — и точно в този миг Хамиш се озова пред него и натисна спусъка на водното оръдие!

Огънят на свръхимператора бе угасен в гърлото му. Звярът изскимтя объркано, а Хамиш завъртя оръдието и стреля в муцуната на свръхцаря.

Сайм отново натисна газта до дупка и сред крясъците на господарите червеногърдите принцове полетяха след досадната пожарна.

61.

Докато Хамиш профучаваше през летището с пожарната, Си Джей се носеше в камион от друг тип.

След като видя как червеногърдите извадиха от строя генераторните платформи край града на работниците и отлетяха, тя, Лъки и Ли полетяха от наблюдателния си пост на хълма.

Насочиха се направо към подстанцията при подредените в дъга платформи.

Сградата беше пуста, с омазани с кръв стени.

Лъки кацна пред един голям склад и Си Джей и Ли слязоха от гърба ѝ. Ли отвори плъзгащата се врата и видяха вътре няколко ремонтни камиона.

Насочиха се към най-големия. Бялата машина имаше нормална кабина и обемиста специализирана задна част с контейнери, пълни с резервни части.

— Това е главният ремонтен камион — каза Ли и отвори един контейнер, който се оказа пълен с макари дебел меден кабел, черна изолация и един сребрист сандък с дисплей. — Високоволтов кабел и комплект за поправка на изолацията.

Си Джей впери поглед в частите и каза:

— Драконите са умни. Достатъчно умни да извадят от строя куполите. Но не осъзнават, че докато те унищожават нещата, ние можем да ги възстановяваме. *Можем да поправим външния купол.* Искрах драконите да постигнат целта си и да се насочат към летището. И докато го атакуват, ние ще поправим платформите тук. Трябваше да се провалим, преди да успеем.

— Стига другите да удържат летището достатъчно дълго — каза Ли.

— Точно така. Което означава, че не разполагаме с много време. Ти карай. — Си Джей отвори вратата на шофьора. — Трябва да стигнем до средната платформа.

Камионът излезе с рев от склада.

Разстоянието до средната платформа бе само километър, но движението на камиона по пустите улици на града привлече вниманието на източните сиви дракони.

Те излетяха от позициите си върху околните жилищни блокове и се спуснаха към него.

Един принц кацна върху камиона, наведе се над ръба на кабината и разби предното стъкло, но докато стъклото се сипеше отгоре му, Ли рязко зави и вкара камиона под бетонен надлез; драконът се удари в долната му част и беше пометен от покрива.

Щом излезе на открито, камионът продължи по финалната отсечка към платформите — и втори принц се понесе с рев към него, но беше пресрещнат от Лъки, която го атакува отгоре, и сивият принц рухна на пътя и се загърчи от болка, докато вътрешностите му се изсипваха на асфалта.

До платформата оставаха само петдесет метра.

Ли се осмели да се усмихне.

— Ще успеем...

И докато го казваше, камионът бе блъснат със *зверска* сила от сив император, останал незабелязан от Си Джей и когото Лъки никога не би могла да спре.

Огромният дракон се спусна с рев от небето и замахна към камиона с ноктите си.

Камионът бе вдигнат във въздуха, падна на една страна и продължи да се плъзга с пълна скорост по пътя.

Си Джей и Ли си бяха сложили предпазните колани, така че останаха по местата си, когато светът около тях се килна под прав ъгъл.

Си Джей се залепи за прозореца. Пътят се носеше само на сантиметри от лицето ѝ.

Продължиха да се плъзгат напред — междувременно камионът им се завъртя напречно — и когато най-сетне скоростта им намалня, бяха обърнати назад към града на работниците.

Накрая преобърнатият камион спря.

Все още закопчана с колана, Си Джей гледаше през разбитото предно стъкло в посоката, от която бяха дошли.

Бум.

Огромни нокти се стовариха пред нея — грамадните предни лапи на сивия император.

Невъзможно гигантската му глава се появи от другата страна на разбитото предно стъкло, само на две стъпки от лицето на Си Джей. Създанието изръмжа. Между зъбите потекоха лиги.

— Почти успяхме — каза Си Джей. — Почти...

Затвори уморено очи и зачака края.

Но поради някаква причина императорът не атакува. А само изрева яростно в лицето на Си Джей.

Си Джей отвори очи.

Драконът беше тук. Беше ги пипнал, но защо...

Си Джей спусна визъора си и видя ослепителни червени лъчи, които я отделяха от дракона. Камионът се беше плъзнал на сантиметри зад електромагнитния купол.

Си Джей издиша с облекчение.

— Ето на това му викам разминаване на косъм.

Лъки стоеше до камиона, също от другата страна на купола. Жълтодрехият вече нямаше генериращия болка чип в главата си и можеше да минава свободно през преградата.

Си Джей разкопча колана си.

— Хайде, Ли, да изправим камиона и да си свършим работата.

Имаха нужда от помощта на Лъки да изправят камиона, и не след дълго караха покрай ръба на гигантската яма, в която беше пропаднала средната платформа.

Обгорени кабели стърчаха от три страни на ямата — основният кабел от север и два второстепенни, които го свързваха с останалите платформи.

Благодарение на втората система при летището пулсиращият лазерен купол все още отделяше Си Джей и Ли от сивите дракони, които ги гледаха жадно от другата страна.

Ли докара камиона до ръба на ямата и се захвана за работа.

Си Джей му помагаше, доколкото можеше, като развиваше резервния кабел и държеше изолацията, докато Ли вършеше техническата работа.

Както бе казал китаецът, свързването на кабела не беше чак толкова трудно. Най-продължително бе изолирането на поправения участък. Ако новата връзка не се изолираше идеално, без въздушни мехури и други дефекти, кабелът нямаше да предава достатъчно ток.

Именно това беше работата на високотехнологичния сандък — устройството полагаше изолационния пласт върху новите връзки. То обаче работеше бавно, а те трябваше да го използват на три места.

Докато Ли работеше, Си Джей държеше под око групата сиви дракони от вътрешната страна на купола.

Приличаха на ято гигантски лешояди, които се взираха в жертвите си.

Бяха двайсетина, от всички размери, и можеха само да гледат свирепо двамата човеци, работещи по кабела само на няколко крачки от тях.

— Добре — каза Ли. — Първата връзка е готова.

— Само първата ли? — изненада се Си Джей. — Не можеш ли по-бързо?

— Опитвам се... — каза Ли, докато вървеше по ръба на ямата.

Си Джей погледна разтревожено сивите дракони и се запита какво ли се случва на летището. Ако платформите там паднеха преди двамата с Ли да възстановят кабелите тук, всички дракони от зоологическата градина щяха да бъдат свободни, а сивите щяха да се нахвърлят върху тях на мига.

Всичко се свеждаше до състезание с пределно ясни правила.

Или щяха да успеят... или да загинат.

Тя включи радиостанцията.

— Мечок? Чуваш ли ме? Как е при теб?

Радиото изпраця. Гласът на Хамиш зазвуча на фона на резове и експлозии.

— Здравсти, Катеричке! Тук става мазало в гигантски пропорции! Опитват се да видят сметката на средната платформа! Досаждаме им, но няма да можем да ги задържим още дълго! При теб как е?

— Работим колкото се може по-бързо. Край.

Си Джей разви още кабел и Ли се захвана с втората връзка. Това налагаше да застане още по-близо до сивите дракони и те заръмжаха зловещо към него. Младият електротехник обаче запази хладнокръвие, докато работеше на по-малко от метър от лигавите им пасти. Зачака търпеливо изолиращото устройство да покрие връзката. Накрая апаратът издаде звуков сигнал.

— Втората връзка е готова... — каза той, отиде в другия край на ямата и се захвана с последната връзка.

— Госпожице Камерън, застанете до камиона. След като свържем последния кабел, ще можем да пуснем отново захранването. За целта първо трябва да изключим камиона от основния кабел. Прави се с копчето с надпис *ОТДЕЛЯНЕ НА ВЪНШНИЯ ИЗТОЧНИК*. После трябва да натиснете голямото синьо копче с надписа *ОТВАРЯНЕ НА ЛИНИЯТА*.

Си Джей видя копчетата на таблото.

— Разбрано.

Ли продължи да работи. Съедини кабела и включи изолиращото устройство.

— Почти приключихме...

Си Джей местеше поглед от него към драконите и обратно и шепнеше:

— Хайде, хайде...

Заобиколена от пожари и преследвана от дракони, пожарната на Хамиш профуча покрай един хангар.

Погълнати от сражението, нито Хамиш на водното оръдие, нито Сайм зад волана не видяха как един панел в пода на хангара се плъзна настрани и от земята се издигна платформа.

Върху платформата имаше тежаща 6100 кг термобарична бомба, пълна с алуминиева прах и етилен оксид.

Беше дълга шест метра, с остър нос и опашни перки.

Отстъпващо единствено на ядрена бойна глава, това бе най-мощното конвенционално оръжие, познато на света. Взривът щеше да изпари *всичко* в радиус от 300 метра, а ударната вълна щеше да изсмуче кислорода, задушавайки всичко живо в радиус от шестнайсет километра.

В същото време други две термобарични устройства се появиха от подземните си силози около Великата драконова зоологическа градина — едното в подстанцията на града на работниците, а второто се издигна от скривалището си на 90 метра под Хижата по средата на пътя, подобната на стражева кула станция на въжената линия, намираща се между Драконовата планина и главния вход на зоопарка.

Това устройство се издигаше от хидравличен асансьор, чиято платформа запълзя между подпорите на кулата, докато не стигна точно

под станцията. От тази височина щеше да нанесе максимални поражения.

— Полковник Бао — докладва един техник в бункера зад летището. — Трите термобарични устройства са по места и готови за детониране.

Бао стана.

— Целият личен състав да се оттегли в резервния команден център на най-долното ниво на бункера.

Полковникът и екипът му, заедно с Ху Тан, взеха специалния асансьор до резервния център на десет етажа под земята.

Серия екрани показваха в реално време летището над тях — драконите, пожарната, горящите хангари. Върху картините имаше ултравиолетов филтър, така че да се вижда и червената лазерна решетка на електромагнитния купол, който все още работеше.

Бао пхна ключ в конзолата. Светнаха три червени копчета под прозрачни похлупаци.

Полковникът махна защитата.

Пръстите му увиснаха над копчетата за задействане на бомбите.

Кърк Сайм обърна пожарната за втора атака срещу насъбралите се при средната платформа дракони. Големият червен камион се понесе напред с включени сирени и светлини.

Междувременно драконите бяха успели да изкопаят доста голяма яма и фундаментът на платформата беше открит.

Хамиш приготви водното оръдие, но точно тогава се случи нещо неочаквано.

Платформата се килна настрани.

Разлетяха се искри, когато платформата се откъсна от кабелите и падна в изкопаната от драконите яма.

— Не! — викна Хамиш. — Не!...

Включи радиостанцията.

— Катеричке! Втасахме я! Драконите току-що видяха сметка на главната платформа!

Ху Тан видя как червената мрежа угасва...

... и за негов ужас свръхцарят и двама императори прелетяха над платформите.

Куполът не работеше.

Драконите бяха на свобода.

— Бог да ни е на помощ — промълви Ху Тан.

Стоящият до него полковник Бао посегна към червените копчета.

ФИНАЛНО ДЕЙСТВИЕ. ПОСЛЕДНИЯТ СЪЛЪСЪК

*Зоопаркът е място, където животните
изучават поведението на човешките същества.*

Неизвестен автор

63.

След трийсет секунди, докато Ли приключваше, Си Джей спусна визъора си.

Видя тънката червена решетка на купола, разделяща китайския електротехник от сивите дракони от другата страна.

И тогава решетката изчезна.

Просто угасна.

Нямаше я.

Драконите се надигнаха и разпериха криле.

Ли беше погълнат от работа и изобщо не забеляза какво става.

— Последната връзка е... *готова!* — извика той. — Натиснете копчетата!

Си Джей натисна първото копче, което изключваше камиона от основния захранващ кабел. После натисна голямото синьо копче с надпис *ОТВАРЯНЕ НА ЛИНИЯТА*.

Един сив цар изрева към Ли и понечи да се хвърли върху него, но ослепителната червена решетка се появи отново помежду им и драконът рухна като проснат в нокаут боксьор.

— Еха! — възкликна Си Джей.

Пръстът на полковник Бао беше само на милиметри от първото копче, когато един техник извика:

— Вижте! Куполът! Работи!

Ху Тан рязко вдигна поглед и видя как един летящ дракон рухна на земята. Куполът наистина работеше отново.

— Рестартиран е от града на работниците! — извика друг техник.

— Колко дракони се измъкнаха? — остро попита Бао.

— Преброих три — каза някой.

— Аз също — обади се Ху Тан. — Един от огнедишащите и двама императори. Всичките червеногърди.

— Само три — каза Бао. — Можем да се справим с това.

Задейства се незабавно.

— Включете проследяващите чипове на измъкналите се дракони и пратете щурмови хеликоптери от Гуилин да ги убият! Възстановете захранването! Искam някой да ми каже как куполът заработи отново, по дяволите! И намерете шибани дресиращи устройства, за да зашеметим шибаните дракони и да ги върнем в долината!

Си Джей включи радиостанцията.

— Мечок, тук Катеричка. Куполът работи.

— Личи си. Само че някои дракони се измъкнаха през секундите, когато беше изключен. Един огнедишащ и двама императори.

— Един огнедишащ... по дяволите — изруга Си Джей.

— И кой знае накъде ще тръгнат.

— Аз знам накъде — с равен глас каза Си Джей. — Ще отидат при по-голямото гнездо и ще го отворят.

— Къде е това чудо?

— Имам идея. И трябва да побързам да ги спра, иначе целият свят ще си има непреодолим проблем с дракони.

64.

След дваайсет минути Си Джей летеше с Лъки над живописния покрит с мъх ландшафт на Южен Китай.

Все още носеше защитния си костюм и леката каска. И все още бе въоръжена с огнехвъргачката, чийто резервоар бе в раницата на гърба ѝ под костюма, както и с картения пистолет със закрепения за него гранатомет.

Изгревът приближаваше.

Хоризонтът на изток бе озарен в розово. Прекрасният ландшафт, тучен, зелен и влажен, проблясваше на светлината на ранното утро. Мъгла се стелеше като река между възвишенията със стръмни склонове. Почти непроходимите джунгли в тази част на страната означаваха, че селата тук са малко.

Си Джей беше оставила Ли в града на работниците с инструкции да стигне до летището. Посъветва го да кара по заобиколния път, като опише широк кръг извън купола — и ако може, да поправи главната платформа там. Дори го посъветва да уведоми началниците си, че именно той е поправил платформата в града на работниците, но без да споменава, че го е направил с подбудата или помощта на Си Джей.

След няколко минути полет над зеления терен видя характерно ландшафтно образувание — широк метеоритен кратер. Беше идеално кръгъл, подобно на Метеоритния кратер в Аризона, само че по-малък. През хилядолетията отвесните му стени на места се бяха срутили и в средата му се беше образувало езеро. Около него, в подножието на вътрешната стена, растеше малка гора.

Ниската мъгла заобикаляше кратера подобно на гъста сива супа.

Спомни си обяснението на На, когато говореше със Сиймор Улф точно за това образувание: „Кратерното езеро се е образувало от метеорит от никел, паднал тук преди триста милиона години“.

И обяснението на Шан по време на обиколката: „Нашите дракони, нашите архозаври, са оцелели след сблъсъка с метеорита Алварес преди шейсет и пет милиона години, като са изпаднали в хибернация дълбоко под земната повърхност“.

Както и коментара на Ху Тан относно залежите от никел под Центъра за гнездене: „Зоологическата ни градина е построена върху второто по големина находище на никел в този район. Най-голямото е при Кратерното езеро на петнайсетина километра на северозапад“.

Най-голямото находище на никел...

Си Джей предположи, че колкото по-голямо е никеловото находище, толкова по-голямо ще е и гнездото на драконите...

Оранжева светлина изригна нагоре от вътрешната стена на кратера и Си Джей видя дупка в основата му. Приличаше на входа на тунел.

Два червеногърди императора надничаха в тунела, обърнати с гръб към Си Джей.

От тунела отново изригна светлина и от него се появи черният свръхцар. Императорите моментално се вмъкнаха в тунела и от него незабавно се разлетяха големи парчета стопен никел.

— Мамка му! — изруга Си Джей. — Вече са започнали да копаят към гнездото.

Надяваше се да не е закъсняла твърде много.

Изведнъж императорите се появиха отново, изреваха нещо на свръхцаря и той се втурна вътре в тунела. Императорите заеха позиции при входа, подобно на стражи.

— Какво правят? — попита на глас Си Джей.

— Господар... стопля яйца... — каза гласът на Лъки. — Събужда гнездо...

— Трябва да влезем вътре и да го спрем...

Мощен рев я прекъсна.

Императорите гледаха право нагоре към Си Джей и Лъки. Бяха ги забелязали.

Единият размаха могъщите си криле и се понесе право към тях, като ревеше яростно.

Си Джей се огледа и видя нещо. Накара Лъки да пикира и гонитбата започна.

С по-големите си криле императорът бе много по-бърз от Лъки, но тя бе по-маневрена и докато се носеше надолу към мъглата, направи рязък завой, който изненада императора и той се оказа на триста метра пред тях.

Но после зави като аероплан и продължи да ги преследва.

— Лъки! Надолу! — извика Си Джей и се гмурнаха в мъглата, гонени от императора.

Си Джей имаше чувството, че се намира в ужасно бързо увеселително влакче без никакви релси и само с десет метра видимост.

Отвесните скали се появиха от гъстата мъгла с плашеща внезапност, но Лъки се справи великолепно и рязко зави.

Приведена над шията ѝ като жокей, Си Джей рискува да погледне през рамо...

... и видя разтворените челюсти на преследващия ги император! Намираха се само на трийсетина сантиметра от края на опашката на Лъки!

Си Джей рязко завъртя глава напред.

— Лъки! Нагоре! Веднага! — извика тя и дръпна поводите.

Лъки полетя вертикално, избягвайки обвитата в мъгла скала точно пред тях.

По-големият и не така пъргав император не успя да го направи.

С пълна скорост драконът се блъсна в отвесната скала, с главата напред. Чу се ужасен трясък, разлетяха се камъни и Си Джей чу противно хрущене.

Императорът така и не се появи от мъглата.

Си Джей обърна Лъки и двете рискуваха да погледнат надолу към основата на скалата. Тялото на императора се беше свило на топка, с извита под неестествен ъгъл шия. Беше мъртъв.

— Един по-малко — каза Си Джей. — Остават още два.

Си Джей и Лъки описаха кръг над Кратерното езеро.

Лъки кацна на склона, на няколкостотин метра от втория император, охраняващ входа на тунела.

Си Джей се опитваше да измисли какво да правят, когато гласът на Лъки заговори в ухото ѝ.

— Лъки бие червен дракон... Бяла глава бие червен господар...

Си Джей се намръщи.

— Какво?

— Лъки бие червен дракон... Бяла глава бие червен господар...
— повтори драконът. — Лъки... предизвика... червен дракон...

Си Джей не беше сигурна, че е разбрала правилно, докато Лъки не се размърда, давайки ѝ да разбере, че трябва да слезе.

Си Джей се подчини.

Лъки незабавно полетя на откритото и се озова *точно пред* червеногърдия император.

Увисна във въздуха, наведе глава и изрева свирепо — предизвикваше го на двубой.

Императорът изсумтя презрително и изръмжа гневно. Размаха лениво криле и се издигна във въздуха, като също наведе заплашително глава.

Предизвикателството беше прието.

Си Джей се разкъсваше. Никак не ѝ харесваха шансовете на Лъки срещу императора, но знаеше какво прави жълтодрехата — отвличаше вниманието на противника от тунела, така че Си Джей да може да влезе вътре... дори това да означаваше почти самоубийствен сблъсък.

И Си Джей се втурна през гората към зейналия отвор на тунела.

Докато тичаше, двата дракона във въздуха се гледаха свирепо, сякаш се мереха с погледи.

Си Джей беше почти при входа на тунела, когато императорът атакува със смразяващ кръвта писък.

В отговор Лъки се втурна напред.

Драконите се носеха един към друг — огромният император в червено и черно срещу мъничкия жълтодрех дракон.

Императорът сви и пак изпъна огромните си нокти.

Лъки полетя още по-бързо.

Си Джей стигна до входа на тунела и погледна нагоре точно когато драконите се сблъскаха.

Лъки се превъртя. Императорът замахна. Последва раздиране, експлозия от кръв и...

... за ужас на Си Джей...

... Лъки отхвърча безжизнено наляво, с неподвижни криле и опашка. Тялото ѝ полетя към езерото и падна в плиткото, вдигайки фонтан от пръски.

— Не... — изпъшка Си Джей.

65.

Много по-силен трясък накара Си Джей рязко да се обърне и да погледне в обратната посока.

Императорът, който също беше ранен, се блъсна в склона не много далеч от нея. Понесе се през дърветата, като правеше стволите им на трески, докато най-сетне не спря.

Дълбоко от него се изтръгна болезнен стон. Не беше мъртъв, но и не бе в най-добрата си форма. Опитва се да се изправи, но не успя и се строполи тежко на земята.

Си Джей рискува да надникне зад дървото и видя, че грамадният звяр има свиреп разрез с неравни краища, минаващ по дължината на корема му. Огромните му вътрешности се изсипваха от раната.

Лъки буквално бе изкормила императора.

Но на огромна цена. Си Джей се обърна и видя смелия жълтодрех дракон да лежи неподвижно в плитчините на езерото. Не можеше да повярва на куража на Лъки. Беше го направила, за да даде на Си Джей шанс да спре свръхцаря, и Си Джей нямаше да позволи тази саможертва да отиде на вятъра.

Внезапно императорът изстена отново и Си Джей скочи уплашено, но огромният звяр се строполи с последна въздишка и остана да лежи неподвижно.

Си Джей се обърна към зейналия отвор на тунела.

Бяха останали само тя и свръхцарят.

Забърза напред.

Тунелът се спускаше под стръмен наклон — бе абсолютно прав и прорязващ никела.

Си Джей включи фенерчето на каската си и тръгна решително.

Докато тичаше, оранжева светлина озаряваше от време на време долния край на тунела.

Когато приближи, видя източника на тази светлина.

Намираше се на корниз високо над огромна — *огромна* — подземна зала. Подобно на гнездото в зоопарка, тя бе с формата на

фуния — широка горе, тясна долу, а корнизът се виеше по спирала по стените от никел.

И по тази спирала бяха наредени драконови яйца — стотици и стотици драконови яйца.

Си Джей ахна. В гнездото в зоологическата градина бе имало 88 яйца. *А тук бяха най-малко 2000!*

Насред всичко това беше червеногърдият свръхцар, който внимателно бълваше течен огън, като стопляше залата, създаваше условия яйцата да...

Едно яйце недалеч от Си Джей се спуска и от него се появи малка муцуна.

Яйцето се излюпваше.

Погълнат от задачата си, свръхцарят не беше забелязал появата на Си Джей.

— Добре, вундеркинде — каза си Си Джей. — Сега какво ще правиш? Как ще спреш десеттонен огнедишащ дракон?

Провери оръжията си — картечния пистолет с гранатомета и огнехвъргачката с резервоара с течен пропан.

Свръхцарят избълва поредния огнен език.

Способността му да бълва огън беше най-голямата му сила... но може би и най-големият...

— Действай, Камерън — каза тя на глас. — Или ще победиш, или ще умреш.

И устрои капана си. Отне ѝ три минути.

След това пусна огнена струя от огнехвъргачката към залата и извика:

— Хей! Огнедишащият! Мен ли търсиш?

Червеногърдият свръхцар се обърна.

Си Джей стоеше при входа на тунела в горната част на огромната пещера и му махаше. Изстреля още една огнена струя.

Свръхцарят прие предизвикателството и полетя нагоре към нея.

Си Джей моментално се обърна и забърза обратно по тунела. Успя да измине двайсетина метра, преди свръхцарят да стигне до отвора и да го запълни целия.

Драконът изрева оглушително в затвореното пространство.

Си Джей замръзна, както би направила всяка нормална жертва.

Свръхцарят отвърна по начина, по който би отвърнал всеки нормален хищник — сгъна криле, влезе в тунела, вдигна глава и избълва огромна струя огън право към Си Джей.

И тогава се случиха две неща, които определено *не се случват* в обичайната динамика между хищник и жертва.

Първо, Си Джей вдигна качулката на костюма си, така че цялото ѝ тяло бе защитено, когато огънят я достигна.

Второ, огромният огнен език *подпали* локвата течен пропан, който Си Джей беше изляла на пода на тунела... локва, която продължаваше от нея до мястото, на което се намираше разбеснелият се дракон.

Пропанът моментално пламна и за миг свръхцарят беше погълнат от пламъци!

Драконът запищя, когато кожата и крилете му се подпалиха, и започна да се мята и блъска в стените на тунела.

Страховитата му горяща глава се обърна към Си Джей... която бе насочила картечния си пистолет право в лицето му.

Тр-р-р-р!

Куршумите се забиха в очите и челото на свръхцаря, раздробявайки черепа.

И огромният дракон рухна.

Строполи се в тунела с гръмовен тътен. Тялото му още гореше. Мускулите потръпнаха и накрая тялото му замря.

Свръхцарят бе мъртъв.

Си Джей издиша, напълно изтощена.

Но още не беше приключила.

Без никакво колебание мина покрай горящото тяло на свръхцаря и се върна в пещерата, все още с картечния пистолет в ръка.

Застана при отвора на тунела над залата и изстреля почти всичките си гранати.

Експлозиите разтърсиха пещерата. Яйцата пръскаха белтъка си, след което се запалваха. Писъците на умиращи новоизлюпени дракони изпълниха пространството.

После Си Джей насочи гранатомета към тавана и изстреля още гранати.

От силата на експлозиите таванът се напука и от него заваляха огромни буци никел, които разбиваха и смазваха яйцата, а спиралният корниз се отчупи от стените на пещерата.

Яйца и никел се сипеха надолу в гигантската зала с форма на фуния. Поради формата на пещерата всички се събираха накуп и падащите скали ги премазваха още по-лесно.

Накрая Си Джей се върна в тунела, мина покрай останките на свръхцаря и изстреля последните няколко гранати там.

Таванът се срути, като смаза трупа на дракона и блокира отвора към залата. Си Джей остана сама в затрупания тунел, задъхана, с омазано със сажди и прахоляк лице, но победителка.

Останала без муниции, тя захвърли картечния пистолет и започна дългото изкачване към повърхността.

Излезе от тунела точно когато слънцето надникна над източната стена на кратера.

Беше преживяла нощта.

Хвърли се към езерото и се отпусна на колене до Лъки.

Жълтодрехият дракон лежеше в плиткото и стенеше от болка.

Трепна при появата на Си Джей — вероятно я взе за друг дракон, дошъл да я довърши — но после се отпусна, когато Си Джей започна да я гали по челото.

— Спокойно, момиче. Спокойно...

Видя голям разрез по дясното бедро на Лъки. Раната беше ужасна. Си Джей прегърна дракона и положи глава върху огромната му буза.

Лъки въздъхна болезнено.

— Бяла глава... бие господар...?

— Да — каза Си Джей. — Бяла глава бие господар. Бяла глава убива господар.

Лъки изсумтя.

— Лъки харесва Бяла глава...

И двете останаха просто да лежат заедно в плитките води на Кратерното езеро, докато първите лъчи на слънцето озаряваха хоризонта.

След известно време Си Джей се надигна да огледа по-добре раната на Лъки.

Беше ужасна, през цялата горна част на бедрото, но Си Джей реши, че ако успее да я зашие, раната ще попречи на Лъки само да ходи. Щеше да може да лети.

— Няма да е нито хубаво, нито много хигиенично — каза Си Джей, докато правеше игла от заострена пръчка и използва вървите на обувките си вместо конец. — И ще боли ужасно.

Болеше, и още как.

Лъки виеше през цялото време, но накрая Си Джей успя да зашие раната.

Лъки легеше задъхана.

— Лъки стане? — попита Си Джей.

Драконът неуверено се изправи... и падна — кракът не понесе тежестта на тялото. Направи втори опит, като пазеше ранения крак, и успя да се задържи.

Си Джей се ухили.

— Корово пиле си ти, Лъки.

— Лъки не разбира Бяла глава...

— Бяла глава харесва Лъки.

Драконът навря муцуна в лицето ѝ.

— Лъки харесва Бяла глава...

Си Джей я накара да изпробва крилете си. Оказа се, че драконът е в състояние да лети. Или по-скоро да се рее, но това беше достатъчно.

И не след дълго двете се носеха над горите и скалите на Южен Китай, обратно към зоологическата градина.

Когато стигнаха огромния правоъгълен кратер на Великата драконова зоологическа градина на Китай, слънцето беше напълно изгряло.

На дневна светлина мащабите на разрушенията, причинени от драконите, бяха зашеметяващи. Колони черен пушек от унищожени хеликоптери и сгради се издигаха от много места из долината. Въртящият се ресторант на върха на Драконовата планина беше буквално разкъсан, двата му етажа зееха към стихииите.

В 6:20 Си Джей включи радиостанцията на канал 20.

— Мечок? Чуваш ли ме? Мечок, приемам.

Пращене...

— Чувам те, Катеричке.

— Добре ли си?

— Спотайвам се след лайняната буря, но още не съм във вражески ръце. Каквото и да си направила, сестричке, подейства. Драконите са затворени. Външният купол работи. Да приема ли, че си извършила нещо героично?

— И още как — отвърна Си Джей. — Ами китайците? Те какво правят?

— Понесоха сериозни загуби, а оцелелите се раздвижиха. Преди десетина минути видях джипове да се отправят към зоопарка. Какво ще правим сега, Катеричке?

Си Джей се питаше същото.

— Сега ще трябва да намерим начин да се махнем от това място...

— Си Джей! — разнесе се друг глас от радиостанцията. Мъжки глас, говорещ на английски. — Си Джей, ти ли си? Обажда се Бен Патрик.

Патрик. За последен път го беше видяла във въртящия се ресторант, когато каза, че била луда да отива в Центъра за гнездене.

— Бен? Къде си? — попита тя.

— При главния вход. На покрива на сградата. Дойдох със сервизната кабина на въжената линия. Не мога да повярвам, че още си жива.

— На магия.

— Си Джей, зоологическата градина отново е овладяна, което означава, че китайците ще предприемат сериозни мерки за контрол върху последствията — каза Патрик. — Ще избият всички ни, за да запазят катастрофата в тайна. Време е да се пръждосваме оттук и аз знам начин. Ако още яздиш жълтата си приятелка, ела колкото се може по-скоро на покрива на сградата при главния вход.

Си Джей обмисли думите му.

— Добре. Тръгваме натам. Мечок?

— Да? — отвърна Хамиш.

— След малко ще се свържа с теб.

Си Джей и Лъки спряха на два пъти по пътя към главния вход — първо при Люпилния център, за да приберат Мини. Си Джей взе и хирургически комплект от лечебницата — скалпели, конци, упойка и спирт. Сложи Мини на седлото пред себе си и отлетяха.

Спряха набързо и при манастира на източната страна на зоопарка, където живееха жълтодрехите от групата на Лъки.

Семейството беше много развълнувано от последните събития, но след кратка размяна на крясъци между Лъки и групата Си Джей направи бърза операция на всеки от четирите дракона — на левите им очи.

След това Си Джей, Лъки и Мини отлетяха отново към сградата при главния вход.

Колосалната постройка все още се издигаше в южния край на долината, но не изглеждаше по най-добрия начин.

Огромната бяла сграда беше подложена на атака в някой момент — почти всичките ѝ прозорци бяха разбити. Широките панорамни прозорци на главната контролна зала бяха избити, а самата зала бе пуста, изпотрошена и омазана с кръв.

Внезапно по цялата сграда замигаха светлини... последвани от светлини по цялата зоологическа градина. Китайците явно бяха успели да докарат ремонтен камион до станцията за управление на отпадъци и бяха възстановили захранването.

Докато летеше към сградата, Си Джей видя големия амфитеатър на покрива — мястото, където за първи път беше видяла Лъки.

На просторната сцена на амфитеатъра стоеше мъж.

Бен Патрик, който й махаше енергично.

Лъки кацна на сцената недалеч от него. Си Джей и Мини слязоха.

Полъхна слаб ветрец. Огромната долина се простираше на север зад Си Джей. Великолепната гледка на светлината на утрото беше достойна за пощенска картичка, ако не бяха всички пожари и разрушения.

Си Джей понечи да тръгне към Патрик... но Лъки внезапно я побутна и изсумтя.

— Лъки... не харесва... Големи очи. Големи очи лош човек...

Си Джей спря, погледна от дракона към бившия си колега и за миг се запита дали не е направила огромна гре...

— Си Джей — каза Патрик. — Благодаря, че дойде. Ужасно съжалявам.

Си Джей се намръщи.

— Съжаляваш? Защо?

Отговорът се появи от вратата до сцената — полковник Бао, Ху Тан и трима китайски войници с автомати.

Преди Си Джей да успее да реагира, Бен Патрик извади тазер като онези, които беше видяла в наблюдателната постройка в Центъра за гнездене, и го опря в хълбока на Лъки. Полетяха искри и драконът рухна на колене, като изпищя от болка.

Си Джей клекна до Лъки и изгледа убийствено Патрик.

Внезапно си спомни кода, който ѝ беше дал за сейфа в Центъра за гнездене... и как той *не проработи*.

— Даде ми погрешен код за сейфа в кабинета на Бао, нали? — каза тя.

Лъки изстена. Мини се скри зад нея.

Патрик сви рамене.

— Честно казано, не мислех, че ще стигнеш дотам. Но не можех да позволя да се сдобиеш с детонатор. Залогът е твърде голям. Както за Китай, така и за мен. Покрай тази зоологическа градина ще стана най-прочутият учен на света, Си Джей. Не бих могъл да ти позволя да избиеш драконите. Каквито и поражения да са нанесли, *не можем* да изгубим драконите. Твърде много време и усилия бяха инвестирани в отглеждането им. Сградите могат да бъдат издигнати отново, но драконите са безценни. И винаги могат да бъдат дресирани отново, независимо колко жестоко. Китайците ще възстановят зоологическата градина, ще въведем нови и по-добри предпазни мерки и всичко ще изглежда така, сякаш нищо не се е случило.

Полковник Бао и Ху Тан застанаха до Патрик.

— И ще поканим нови журналисти, които да се възхищават на постиженията ни — каза Ху Тан.

Бао кимна на Си Джей.

— Доктор Камерън. Вие сте майстор в оцеляването, признавам ви го. Но сега е време да си върнем контрола. Един батальон лети насам с хеликоптери от Чонкин. Ще пристигнат след няколко часа и ще укротят останалите дракони. — Извади пистолета си. — Вие обаче сте дотук.

Си Джей погледна с ужас към Мини.

— И детето ли ще убиете?

Ху Тан отиде в края на сцената и се загледа към великолепната долина. Няколко дракона летяха над нея, подобни на петънца в небето. Си Джей остана с впечатлението, че той се извърща, за да не гледа екзекуциите, които предстоят.

— Тя рано или късно ще каже на някого — каза Ху. — А ние не можем да допуснем това. Тази зоологическа градина е по-важна от отделните индивиди, дори от едно дете. Тя ще бъде възстановена и ще бъде най-голямото чудо на света.

После кимна на Бао и нареди:

— Убийте ги и вземете дракона за превъзпитание.

— Ах, ти, безсърдечен кучи... — започна Си Джей.

И млъкна наред ругатнята.

Бии-бип... Бии-бип...

Нямаше време дори да реагира.

В следващия миг нещо червено и черно скочи отдолу, захапа лицето на Ху Тан и предната част от главата на партийния функционер избухна в кръв. Ху Тан се обърна и Си Джей видя, че *той вече няма лице*.

Драконът беше отхапал шибаното му лице!

Предната част на главата му представляваше каша от кръв и оголена кост. Това бе може би най-ужасната гледка, която Си Джей бе виждала.

Тялото на Ху рухна на сцената и се загърчи, нито мъртво, нито живо. На неговото място стоеше драконът, който беше преследвал Си Джей от самото начало — принцът, когото бе кръстила Червеното лице.

Бао и войниците му нито знаеха, нито ги беше грижа за историята на Си Джей с Червеното лице и незабавно откриха огън по дракона. Червеното лице обаче моментално полетя и изчезна толкова бързо, колкото се бе появил.

Полковник Бао погледна безчувствено все още потръпващото тяло на досегашния си шеф Ху Тан.

— Ама че лош късмет — каза спокойно и пусна куршум в безликата глава. Тялото се отпусна.

Полковникът насочи пистолета си към Си Джей и Мини.

— Знаете ли какво, доктор Камерън? Точно преди да умре вашият наставник доктор Линч ми каза нещо за вас.

— Присъствали сте на смъртта на Бил Линч ли? — изненада се Си Джей.

— Аз бях онзи, който пусна дракона да го разкъса — каза Бао. — Той каза, че сте много по-корава от него. Може и наистина да е така, но в крайна сметка ще умрете също като него. Време е да намерите мир с вашия бог, доктор Камерън, защото няма към кого другиго да се обърнете.

— Може и да не е точно така, полковник — неочаквано изрече глас в слушалката ѝ.

Мъжки глас.

Гласът на Грег Джонсън.

Бао рязко се завъртя, търсейки източника на гласа. Си Джей направи същото, но Джонсън не се виждаше никакъв. Си Джей беше коленичила до Лъки, но се изправи, като се оглеждаше за агента на ЦРУ.

— Тук долу — каза гласът на Джонсън. — В Хижата по средата на пътя.

Си Джей и Бао погледнаха към стражевата кула, която се издигаше между сградата на главния вход и Драконовата планина.

На нея се виждаше малка фигура. Стоеше на платформа точно под станцията на въжената линия до някакво устройство с размерите на малък автомобил.

— Доктор Камерън може и да няма на кого да разчита, Бао, но аз имам. Термобаричната ви бомба е у мен.

Очите на Бао станаха като паници.

— Въведох отново кодовете за детониране — каза Джонсън. — Сега тя е моя. Трябва да унищожи това място и всичко в него.

— Нима ще убиете себе си, за да унищожите зоологическата градина? — усъмни се Бао.

— Да.

— Блъфирате.

— Ранен съм. Бесен съм и нямам абсолютно нищо за губене — каза Джонсън. — Не можете да контролирате тези животни, Бао. Ще пратя всички ни на небето, за да защитя света от тези чудовища. И ако си мислиш, че блъфирам...

Джонсън доближи радиостанцията си до термобаричната бомба и натисна едно копче на панела. Таймерът започна да отброява времето, като издаваше звуков сигнал на всяка секунда:

10:00... 9:59... 9:58...

— ... помисли отново. Имаш десет минути да намериш мир с *твоя* бог, задник такъв.

Докато разговорът течеше, Си Джей пристъпи към катедрата на сцената и незабелязано включи контролния панел.

— Това е лудост! — беснееше Бао.

Си Джей намери копчето, което търсеше — онова, което беше видяла да натискат по време на представлението. Електрозахранването беше възстановено и тя се надяваше, че то още работи. Натисна го решително.

Пиротехниката веднага се включи и изхвърли огън във въздуха. Бял пушек обви сцената.

И тогава всичко се случи изведнъж.

Си Джей направи две крачки, хвърли се върху Бен Патрик и го събори от сцената на първия ред седалки. Тазерът отлетя от ръцете му.

Двамата най-близки войници вдигнаха автомати към нея, но бяха пометени от опашката на жълтия дракон. Стенеца и отслабена, Лъки беше успяла да се надигне, да замахне с опашката си и да събори китайците.

Последният войник стреля по Лъки, но тя се хвърли към него и със свирепо замахване с нокът раздра гърлото му. Изригна кръв и войникът рухна мъртъв на земята.

Мини изпищя.

Насред дима Си Джей се хвърли към Бао, събори го и изблъска пистолета от ръката му.

Двамата се затъркаляха към пропастта в северния край на сцената.

Краката на Бао увиснаха на ръба, на сто и двайсет метра над земята, а тялото му още лежеше на сцената. Беше се вкопчил отчаяно в огнеупорния костюм на Си Джей — единственото нещо, за което можеше да се хване.

Бао обаче бе много по-тежък от Си Джей. И тежестта му бавно придърпваше Си Джей към ръба.

— Поне ще умрем заедно! — озъби се китайският полковник, докато продължаваха да се плъзгат към смъртта.

Си Джей отчаяно се съпротивляваше, но не можеше да се освободи от Бао.

Ръбът приближаваше.

Изведнъж тялото на Бао изчезна и Си Джей се озова на самия ръб, с глава и рамене увиснали над нищото!

Затърси някакво оръжие, нещо, с което да се освободи от хватката на Бао, но не намери нищо. Дори Лъки не можеше да ѝ помогне — тя беше в другия край на сцената, прекалено далеч от нея.

— Да полетим към гибелта... — каза Бао.

— Но не днес... — мрачно отвърна Си Джей.

Посегна към единственото, за което можеше да се сети — зъба на соленоводния крокодил, който носеше на каишка на шията си. Бръкна в защитния костюм, дръпна рязко и зъбът се озова в ръката ѝ.

— Бил Линч ми го даде — каза тя. — Това ти е от него!

Хванала зъба като нож, Си Джей замахна към юмруците на Бао и започна да ги ръга.

Бао изрева от болка, пусна костюма и полетя...

... но в последния момент я сграбчи за ръкава и я повлече със себе си в пропастта!

Си Джей рязко се пресегна и се хвана за ръба на сцената с две ръце.

Бао изпусна ръкава ѝ, но успя да хване десния ѝ крак и сега висеше от Си Джей, а Си Джей висеше от сцената.

Пръстите ѝ се напрегнаха до скъсване от допълнителната тежест. Нямаше да може да издържи в това положение повече от няколко секунди.

— Както казах, ще умрем заедно! — извика Бао.

Лявата ръка на Си Джей изпусна хватата си.

Тя се държеше с една ръка за ръба на бездната, а Бао висеше на десния ѝ крак.

И тогава Си Джей започна да се гърчи странно: измъкна лявата си ръка от костюма и разкопча ципа. После протегна ръка и отново се хвана за ръба.

След това започна да измъква *дясната* си ръка от костюма и тя внезапно се освободи...

... костюмът се свлече напълно от Си Джей...

... и тя остана да виси, а Бао се понесе надолу, все още сграбчил предпазния костюм. На лицето му бе изписана огромна изненада.

И докато Си Джей висеше от ръба на сцената, Бао падаше през всичките сто и дваисет метра покрай фасадата на грамадната сграда

при главния вход. След осем секунди се размаза с противен звук на земята. Крещеше с цяло гърло по целия път надолу.

Задъхана, бореща се да изстиска и последната капка сили от себе си, Си Джей се надигна и опря лакти на сцената. Краката ѝ още висяха над главоzymaйващата пропаст.

Точно пред нея лежеше тялото на един китайски войник.

Бии-бии... Бии-бии...

Глава на дракон се вдигна зад трупа и погледна Си Джей право в очите — червената безуха глава на стария ѝ враг Червеното лице.

Лъки бе твърде далеч, за да ѝ помогне — намираше се в предния края на сцената.

Полуувисналата на ръба Си Джей бе беззащитна.

И тогава тя видя колана на мъртвия войник между нея и Червеното лице.

На него бяха окачени две...

— Искаш да изядеш нещо ли? — попита тя. — Опитай това.

С тези думи протегна дясната си ръка, сграбчи едната граната, извади предпазителя и я метна право в отворената паст на Червеното лице.

Драконът преглътна объркан и шокиран, а Си Джей извика: „Лъки!“ и се пусна от ръба, политайки далеч от Червеното лице миг преди главата му да експлодира.

Си Джей полетя покрай сградата, а над нея взривът на гранатата отнесе ръба на сцената в облак от дим и отломки.

Не видя как главата на Червеното лице се пръсна, не видя как обезглавеното му тяло се гърчи няколко секунди и от шията му бликаше кръв.

Надяваше се Лъки да я е чула.

Падаше бързо, ужасно бързо. Прозорците на сградата профучаваха шеметно покрай нея.

И изведнъж Лъки летеше вертикално до нея, с изпънато тяло и прибрани криле!

Драконът настигна Си Джей и докато летяха или падаха с еднаква скорост, Си Джей протегна ръка, сграбчи седлото и успя да

седне в него точно когато Лъки рязко се издигна на не повече от десетина метра от земята.

Си Джей преглътна.

— Това вече беше на косъм.

Полетяха обратно към амфитеатъра да приберат Мини.

Сцената представляваше ужасна гледка с цялата кръв, пушек и трупове.

Си Джей скочи от седлото и изтича да вземе Мини, която се беше свила уплашено на първия ред. Подбра я и тъкмо се обръщаше към Лъки, когато някой се изпречи на пътя ѝ.

Бен Патрик. Насочил пистолет право към нея.

— Бен... — каза Си Джей частица от секундата преди тялото на Патрик да се огъне на две, блъснато със страшна сила отзад. Чу се противно хрущене, когато гръбнакът му се счупи от удара.

Лъки го беше изритала със задния си крак.

Бен Патрик рухна на колене, след което се просна по очи пред Си Джей. Изстена, но не помръдна. Ритникът беше счупил няколко прешлена. Колкото и да му оставаше да живее, Бен Патрик никога вече нямаше да проходи.

Си Джей поклати глава.

— Ти избра на чия страна да бъдеш, Бен. Съжалявам, но трябва да тръгвам.

Метна Мини на седлото на Лъки и се качи след нея.

— Дръж се, хлапе. Ще летим бързо. Лъки, давай!

С широко разперени криле Лъки летеше към Хижата по средата на пътя.

Кацна на платформата под станцията на въжената линия и ноктите ѝ се вкопчиха в металната мрежа на пода.

Грег Джонсън беше там — окървавен, ранен и пребледнял. Седеше облегнат на термобаричната бомба и се усмихна мрачно на пристигналата Си Джей.

— Виж се само — рече той. — Яхнала проклет дракон.

— Мислех те за мъртъв — каза Си Джей. — Върнах се в ресторанта, но те нямаше.

— Не можех да остана там — отвърна Джонсън. — Трябваше да продължа. Слязох до станцията и намерих задвижвана от бензинов двигател кабина. С нея стигнах дотук. — Той кимна към термобаричното устройство. — И преди час видях това бебче да се издига от земята. Най-сетне открих една от бомбите, които търсех.

Си Джей погледна бомбата.

Таймерът на таблото ѝ продължаваше да отчита времето: 5:02... 5:01... 5:00...

— Блъфираше ли? Можеш ли да я спреш?

— Не — каза Джонсън. — Блокирах системата за отмяна на броенето в случай, че пратят някого да ме убие. Това нещо ще гръмне независимо дали го искаме, или не. Не можем да го спрем.

— Значи разполагаме с пет минути, за да се махнем.

Си Джей праметна здравата ръка на Джонсън през раменете си и го отведе при Лъки. После каза по радиостанцията:

— Хамиш?

— Да.

— На онова летище имаш ли нещо с криле и работещ двигател?

— Абсолютно нищо, сестричке — отвърна Хамиш. — Това място е същински гювеч.

Си Джей се замисли.

— Ами кола или джип?

— Има джип.

— Скачай в него и излез на пистата. Тръгваме и след малко сме при теб.

Лъки се понесе над долината, натежала от тримата човеци на гърба ѝ. Изпищя пронизително и минута по-късно към нея се присъедини групата ѝ от четири жълтодрехи — императора, двамата царе и принца.

Спуснаха се на пистата на летището, където Хамиш и Кърк Сайм им махаха от един открит джип.

Таймерът на бомбата продължаваше да отброява: 1:00... 0:59... 0:58...

Лъки кацна първа и стовари Джонсън и Мини в джипа миг преди жълтодрехият император да грабне цялата кола в мощните си нокти и да я понесе във въздуха.

Водена от Лъки и Си Джей на гърба ѝ, групата се понесе на юг с максимална скорост, за да се отдалечи колкото се може повече от Великата драконова зоологическа градина.

0:30... 0:29... 0:28...

Драконите размахваха мощните си криле.

Брулени от вятъра, Хамиш и Сайм гледаха към земята далеч долу. Огромното тяло на императора затулваше небето над главите им.

0:20... 0:19... 0:18...

Си Джей погледна назад към правоъгълния кратер на зоопарка, който вече бе само далечно петънце на хоризонта.

0:10... 0:09... 0:08...

Си Джей потупа Лъки по шията.

— Лети, Лъки, лети.

Таймерът продължаваше да отброява.

0:02... 0:01... 0:00...

Взрив.

71.

Ослепителна бяла светлина блесна от Хижата по средата на пътя. Последва я хоризонтална вълна от нажежен до бяло огън, който изпепели всичко в околностите на Хижата.

След това дойде ред на ударната вълна.

Прекършваха се дървета, срутваха се сгради, разпадаха се стени, рухваха замъци. Фасадата на сградата при главния вход просто отлетя, откъсната от ударната вълна.

Огромната Драконова планина се разпадна в облак прах.

Унищожителната вълна се разпространяваше във всички посоки. Понесе се на север, изравнявайки казиното със земята. На изток и запад мина по склоновете на кратера, като поваляше дървета и запращаше канари високо в небето.

И докато се разширяваше, ударната вълна изсмука целия кислород от въздуха. Всички летящи дракони просто изпадаха от небето, задушени на мига. Всички китайски войници във или около долината бяха убити на място.

Същата участ сполетя и Бен Патрик.

С пречупен гръбнак и парализирано тяло Патрик видя как фасадата на сградата при главния вход изчезва. Щеше да е по-добре да беше паднал с нея и да умре по този начин.

Защото след това вакуумът го врхлетя... и изсмука белите му дробове през устата. Последното усещане на Патрик бе как повръща две месести торби, които бяха собствените му дробове, и ги вижда с очите си. Едва след това светът потъна завинаги в пълен мрак.

Всеки дракон — онези в долината и другите в града на работниците — беше сполетян от подобна съдба. Внезапно въздухът просто бе изсмукан от телата им и те падаха мъртви.

Когато видя яркия проблясък в далечината, Си Джей въздъхна.

Всичко беше приключило.

Великата драконова зоологическа градина на Китай вече не съществуваше.

Бивша военноморска база „Магелан“

Провинция Минданао, Филипините

20 март (две седмици по-късно)

При изригването си през 1991 г. вулканът Пинатубо беше изхвърлил огромни количества пепел, която се бе изсипала върху голяма част от Филипините. Оттогава местните мусонни дъждове бяха примесени с тази пепел и тя покриваше много от по отдалечените острови със зловонна черна киша, която ги правеше почти необитаеми.

По тези острови имаше няколко стари американски бази, повечето изоставени след края на Втората световна война.

Една от най-малките и най-затънтени бе базата „Магелан“. Намираше се на 150 км западно от остров Басилан в южния край на Филипините.

Тормозен шест месеца в годината от проливни дъждове и от задушаваща влажност през другите шест месеца, островът нямаше с какво да се похвали. Старото му летище беше цялото изровено и покрито с бурени. Кишата от изригването на Пинатубо покриваше хълмовете и ги правеше негодни за каквато и да било селскостопанска дейност.

Именно затова нито едно човешко същество не забеляза петте странни жълти звяра, които кацнаха на буренясалата писта.

Цели два дни летяха от остров на остров, за да стигнат дотук от Южен Китай. Драконите се нуждаеха от множество спирки за почивка след дългите полети над открито море.

Шест часа преди пристигането им в базата същите тези дракони бяха оставили открит джип с трима мъже и едно китайско момиченце на носа на друг остров, на който имаше действаща снабдителна база на Военноморските сили на САЩ.

Само един човек остана с драконите в база „Магелан“ — самотна русокока жена.

Бивша военноморска база „Магелан“

Провинция Минданао, Филипините

1 май (шест седмици по-късно)

Месец и половина по-късно малка „Чесна Караван“ без транспондер кацна на отдалечения остров. В седалката на пилота седеше Кърк Сайм.

От самолета слязоха трима души — Хамиш Камерън, Грег Джонсън и Сайм. Всички бяха облечени неофициално. Лявата ръка на Джонсън още беше превързана.

Си Джей и Лъки ги чакаха, застанали до една ръждива постройка на старата база.

— Е, как е новият дом? — попита Хамиш.

Си Джей се усмихна.

— Има всичко, от което се нуждае един съвременен дракон — прясна вода от хълмовете и много риба в лагуните. Лъки и семейството й се справят чудесно.

Три от другите дракони надникнаха предпазливо от околните дървета. Императорът лежеше в пресноводната лагуна наблизо и единствено муцуната му се подаваше на повърхността.

— Не искат да бъдат откривани — каза Си Джей.

— И ние нямаме нищо против да оставим нещата така — отвърна Сайм.

— Проверих документацията — каза Джонсън. — Тази база вече дори не се смята за американска собственост. Местните жители стоят настрана от този район. Островът е извън радара. Със същия успех може и да го няма на картата.

— Какво стана със зоопарка? — попита Си Джей.

— Следихме почистването — отвърна Сайм. — Всички дракони са убити при взрива, изпепелени или задушени. Китайските власти излязоха с някаква дивотия как Улф и Пери загинали в автомобилна катастрофа на планински път и телата им изгорели до неузнаваемост. Подхвърлили ДНК на мястото на „трагедията“ и медиите се вързаха.

— А вие какво направихте? — попита Си Джей.

— Какво бих могъл да направя? — отвърна Сайм. — Какво да кажа? Че са загинали, защото китайското правителство открило, отгледало и извадило на показ двеста дракона, след което изгубило контрол над тях ли? Изнесох специален доклад само пред президента в Овалния кабинет — устен, разбира се. Вашите усилия и тези на брат ви бяха отбелязани специално. Напиша ли нещо за всичко това, мога да се сбогувам с кариерата си. Така или иначе, Великата драконова зоологическа градина на Китай е история.

— А какво стана с Мини?

— Върнахме я на родителите ѝ в Нандзин — каза Джонсън. — Тъй като всички ключови фигури в зоопарка са мъртви, би трябвало да е в безопасност.

Джонсън смени темата.

— Този остров може и да има всичко необходимо за драконите, но как може да изкара тук една съвременна жена?

Си Джей се усмихна.

— Китайската военна палатка едва ли може да се нарече „Риц“, но става. Освен това се уча да харесвам печена на огън риба. На острова има някакви птици, които си изкараха акъла при вида на драконите. На вкус са като кокошки. — Тя кимна към Лъки. — Но пък, от друга страна, не съм тук заради добрите условия. А заради компанията.

Хамиш свали от самолета два контейнера.

— Донесохме ти някои удобства и инструменти. Решихме, че може да поискаш да поправиш някоя от старите постройки и да се изнесеш от палатката.

Хамиш отвори контейнерите. Вътре имаше кутия с инструменти, бормашина, винтове и пирони, барбекю и преносима печка, както и множество пакети зеленчукови семена.

— Благодаря, Хамиш — каза Си Джей. — Много предвидливо от твоя страна, но колкото и да ми се иска, не мога да остана за постоянно тук. Не мисля, че драконите и хората са създадени да живеят заедно. Говорих с Лъки и тя ме разбира. Казах ѝ, че тя и семейството ѝ трябва да избягват човеците. Изкопах си дълбоко леговище под хълма и ще се скрият там, ако пристигнат хора, колкото и малко вероятно да е това. Те просто искат да живеят на спокойствие.

Тя погали с обич Лъки по муцуната. Драконът замърка.

— Въпреки това бих искала да минавам от време на време на гости на приятелката си и не бих имала нищо против да имам покрив над главата.

— Как ще стигаш дотук? — попита Сайм.

— Помислих си дали да не си намеря работа в Даруин в Австралия. Там търсят много специалисти по крокодилите, а дотук има само няколко часа път по въздуха. Мога да запиша пилотски курсове и ако успея да се уредя със самолет...

— Знаете ли, президентът изрично ми спомена, че усилията ви трябва да бъдат възнаградени по някакъв начин, доктор Камерън — каза Сайм. — Мисля, че ще успея да намеря излишни средства в бюджета си, които да са достатъчни за приличен самолет. В края на краищата трябва да получите *някаква* награда за спасяването на живота на американския посланик в Китай и за предотвратяването на световна чума от дракони. Изобщо, ако ви трябва *някакви* пари за *каквото и да било*, просто трябва да ми се обадите.

Си Джей се усмихна.

— Благодаря, ще го направя.

Прекараха остатъка от деня във възстановяване на една от бараките под любопитните погледи на семейството жълтодрехи дракони.

По едно време Грег Джонсън се обърна към Си Джей.

— Чудех се, ако се случи да сме от една и съща страна на света, дали ще се съгласиш да пийнем кафе някога?

— Възможно е.

Си Джей прибра немирен кичур коса зад ухото си.

— Да не би да ме каните на среща, агент Джонсън? Рядко ми се случва да получавам подобни покани.

— Може би.

— С най-голямо удоволствие — с усмивка рече тя.

Когато денят отмина, всички отидоха при самолета. Време беше да си тръгват.

Си Джей отиде при Лъки и я прегърна. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Бяла глава харесва Лъки — рече тя.
— Лъки... харесва харесва... Бяла глава... Лъки тъжна...
— Бяла глава също тъжна. — Си Джей целуна дракона по муцуната. — Но Бяла глава ще се върне.
И с тези думи тръгна към самолета.

Месец по-късно Си Джей Камерън напусна работата си в зоопарка на Сан Франциско и стана главен специалист по соленоводните крокодили в Национален парк Какаду в Северна Австралия, недалеч от Даруин.

Много от студентите ѝ коментираха как безстрашно се държи с големите влечуги. Си Джей просто свиваше рамене и отговаряше, че е виждала и по-големи.

А колегите ѝ шеговито подмятаха забележки за красивия американец с прошарената коса, който се отбиваше да я види на всеки няколко месеца.

Освен това Си Джей се записа на пилотски курсове.

Не след дълго летеше сама в малък „Пилатус РС-12“, купен на старо от Австралийската служба за въздушна медицинска помощ. Малкият самолет бе известен с големия си обхват. Често отлиташе неизвестно къде — „просто да прекарам няколко дни сама“, както обясняваше Си Джей.

Никой от колегите ѝ не забеляза, че самолетът винаги се насочва на север от Даруин, към Източен Тимор, Индонезия и далечните южни острови на Филипините.

Забелязваха обаче, че Си Джей винаги се връща от тези пътувания с отнесена, но много доволна усмивка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.